

ЕЛИЗАБЕТ
ЛОУЕЛ

ОПАСНО
УБЕЖИЩЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ ОПАСНО УБЕЖИЩЕ

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Шей Таунсенд работи в „Сдружение за защита на собствениците на ферми“ в американското градче Рефюдж, щата Невада. След несполучлив брак с бейзболната звезда Марк Наджет, младата жена се разочарова от мъжете и се отдава на кариерата си. Тя убеждава мнителния собственик на ранчо Лорн Дейвис да преотстъпи земята си на сдружението, което ще се погрижи за опазването ѝ. Но Лорн получава сърдечен удар и умира само ден след като е променил завещанието си. Той оставя цялата си собственост — къщата, земята и животните — на племенника си Танър.

Шей открива тялото на Лорн и се обажда на полицията. Местният шериф обаче решава да не провежда разследване, поради липсата на доказателства за насилствена смърт. Тридесет и шест годишният Танър Дейвис работи като детектив от отдел „Убийства“ в Лос Анджелис. Когато научава за смъртта на чичо си, той си взема отпуск и заминава за Невада. Танър открива, че колекцията от двадесет златни монети на Лорн липсва и започва собствено разследване. Шей и Танър имат една обща цел: да научат истината за смъртта на Лорн.

1.

Нямаше никакво съмнение. Той беше мъртъв.

Шей Таунсенд преглътна с усилие, пое си предпазливо дъх през стиснати зъби и отново преглътна. Неприятното чувство се поуталожи. Скръбта — не. Въпреки че неведнъж се беше сблъсквала със смъртта, за първи път това ѝ се случваше с познат човек. Лорн Дейвис лежеше по гръб, мършав и почернял, с рамена, неподвижни като широките планини, подпиращи небето на запад. Хапещият сутрешен студ подсказваше края на лятото. Първите лъчи на слънцето галеха най-високите заснежени върхове, но все още не пръскаха топлина. Небето беше синьо и безкрайно.

Няма нужда да проверявам за пулс — помисли си тя и погледът ѝ се замъгли от сълзи. — Нито пък да плача. Той умря така, както искаше — с ботуши, обработвайки земята, която обичаше повече от всичко друго на света.

Падащата под наклон светлина не разкриваше следи от борба около тялото, нямаше и намек за агонизираща болка преди края. Смъртта беше настъпила бързо. На хищниците им беше отнело малко време да го надушат и вече се бяха появили. Ако Лорн беше носил шапка, силният вятър вероятно я беше отвял. Нямаше и сако. Трябва да е било топло в момента на смъртта му.

Когато и да е било това.

Изгряващото слънце разкриваше повече, отколкото ѝ се искаше да види, и съвсем достатъчно, за да си направи извода, че трупът бе престоял на открито най-малко един ден.

Не мога дори да покрия обезобразеното му лице.

Местните ченгета щяха да я нахокат, ако отидеше по-близо, отколкото беше в момента. Както и хората от екипа на „Гражданска защита“, в която работеше като доброволка. Беше добре обучена. Ако нямаше никакъв шанс да се спаси животът, тялото трябваше да остане недокосвано до пристигането на полицията.

Той никога повече няма да се смее и да ме нарича мършава градска блондинка. Никога няма да ми сервира кафе, което оставя тъмни следи по чашата, и мълчаливо да ме моли за захар или сметана. Никога няма да стои до мен в прашния двор и да наблюдава как нощта като нежен любовник прегръща полегатите склонове на планината.

Петлите се скупчиха пред кокошарника, напомняйки на кокошките, че е време да излязат и да заработят прехраната си. Лорн се беше забавлявал с пъргавите пиленца, а Динго, полудивото му куче, беше обучено, че не бива да ги яде, нито дори да ги гони.

Сълзи се стичаха по лицето на Шей, когато бръкна в джоба на вълненото си сако за телефона. Ленената подплата беше гореща в сравнение с ледените ѝ пръсти. Движението ѝ предизвика раздвижване сред растящия наблизко пелин, където животните се бяха скрили при появата ѝ и очакваха да си тръгне. Свраките и враните гледаха и също чакаха. Те се бяха появили със светлината на настъпващото утро и бяха накацали по гредите на старата дървена ограда. Два лешояда размахваха крила над главата ѝ, борейки се с гравитацията, с надежда за предстоящ пир. Беше прекалено рано за огромните птици. Обикновено изчакваха слънцето да се издигне високо и въздухът да се затопли. Тогава политаха и правеха кръгове в небето, оглеждайки се за трупове на животни или хора.

Трябва да са тук от вчера, знаейки, че храната ще ги очаква днес.

Шей потисна неразумния порив да се разкреци срещу тях. Ала те не бяха нищо повече от естествена бригада чистачи. Нищо лично.

Последните му думи към мен бяха гневно съобщение по телефона. Умрял е, проклинайки ме.

Лек ветрец подухваше откъм планините. Той изсуши сълзите върху бузите ѝ, както изсушаваше всичко, над което преминаваше: земята на изток от планината Сиера Невада беше суха, но сурова и красива по някакъв щадящ, открит начин Шей набра трите цифри на мобилния си телефон, изчака и едва тогава си даде сметка, че на това място нямаше покритие. Сети се за раницата, получена от „Гражданска защита“, която винаги носеше в колата си. Фенерче, комплект за първа помощ, защитен спрей срещу мечки и други необходими пособия,

които не биха могли да ѝ помогнат сега, но радиостанцията на службата щеше да свърши работа.

Мога да използвам локатора — помисли си тя. — Наблизо е, пък има и радиовръзка. Така няма да ми се налага да оставя Лорн.

Но локаторът можеше да се използва само когато въпросът беше на живот и смърт. А този случай беше спешен, но не неотложен. Смъртта не се притесняваше нито от няколко минути забавяне, нито от цели епохи.

Шей измърмори нещо мрачно, размаха ръце, за да пропъди насъбралите се в очакване хищници, и се затътри през прашния двор на ранчото към избелелия, прогнил от годините, обор. По някакви странни причини там беше единственото място, където телефонът имаше обхват. Лорн беше отвлечен, когато тя направи това откритие. Той винаги се беше гордял, че не се нуждае от постиженията на цивилизацията и че не допринася с нищо за нея.

Единственото изключение в ежедневната му самота беше Динго, жълтеникавокафяв пес с щръкнали уши, извита опашка и изящни крака. Лорн беше позволил на кучето да сподели първо живота му, а после и дома му. Подобно на стопанина си, Динго беше резервиран към хората, държеше се независимо, но си личеше, че проявяваше и желание за компания, макар и с неохота.

И животното, и мъжът бяха смекчили отношението си към Шей през последните няколко месеца. При Динго това се дължеше на лакомствата, които тя му носеше. А при Лорн — на бавното прозрение, че тя споделяше любовта му към земята в цялата ѝ издръжлива, сурова величественост.

Шей беше отсъствала само няколко дни и при завръщането си се беше натъкнала на тъжната гледка.

И само защото шефката ѝ не можеше да се справи с нито един документ без нейна помощ.

Шей закричи бързо към обора. Утринният вятър рошеше перата на черните гологлави птици, промъквачи се все по-близо до тялото на Лорн. Тя се разкреця, размаха ръце, дори хвърли няколко камъка. Лешоядите неохотно се отдалечиха. Хрумна ѝ да извади защитния спрей против мечки и да ги напръска, но мисълта беше породена от гнева и погнусата. Камъните щяха да свършат по-добра работа.

Без да откъсва очи от тях, тя натисна три бутона на телефона, като инстинктивно се обърна, така че вятърът да не развява косата ѝ пред очите. Дори когато я връзваше грижливо на опашка, все някой непокорен кичур се изплъзваше, гъделичкаше ухото и шията ѝ и натрапчиво се пъхаше в очите или устата ѝ.

След като чу съобщението на Лорн, не бе имала време за нещо повече, освен да я свие набързо на кок на тила си. Сега се развяваше на всички страни.

— Деветстотин и единайсет. Какъв е вашият проблем? — разнесе се спокоен, мек тембър от другата страна на линията.

— Смъртен случай — отвърна Шей. Гласът ѝ беше глух и задавен. Покашля се и изрече отново: — Открих труп.

2.

Танър Дейвис шофираше от сутринта.

Новината за смъртта на Лорн беше колкото изненадваща, толкова и неизбежна. В края на краищата той беше на осемдесет и шест, а може би дори повече... Изненадата идваше като нормална реакция при съобщението за нечия смърт. Млад или стар, окалян фермер или наследник на огромно богатство, никой не очакваше да умре. Някой ден, разбира се, всички щяха да си отидат... Ала защо точно днес?

Дори след години работа като ченге в Лос Анджелис, последните дванайсет от които като детектив от отдел „Убийства“, той отказваше да приеме смъртта като даденост.

Погледна в огледалото за обратно виждане. Оттам го гледаха кобалтовосини очи. Сурови очи. Очи на ченге. Не му беше необходимо да вижда останалата част от комплекта — тъмна коса, набола черна брада, остри черти и плоски устни, за да се убеди, че не изглеждаше като човек, който вярваше в съществуването на Дядо Коледа. Никога не е бил красив, а годините на работа в полицията на Лос Анджелис не бяха добавили очарование към външността му.

Пътна табела известяваше, че Рефюдж^[1] беше дом за девет църкви и четири граждански общности. Ако не го лъжеше паметта, баровете бяха поне два пъти повече.

Слънцето вече клонеше зад Сиера и долината се изпълваше със сумрака, който така беше обичал на млади години. Мина през центъра на града — това бяха няколко ниски, тухлени сгради, където търговците обслужваха предимно местните клиенти. Рефюдж се намирал доста близо до Карсън сити и хората, минаващи през града, едва ли биха се отбили насам. Не беше място, посещавано от други, освен от фермерите, установили се в южната част на долината, от търговците, проповедниците и работещите за тях сводници.

Танър обърна форда, който някога беше полицейска кола, и зави край Емъри. Мина покрай самотни ферми, в които блещукаха светлини и обори, разположени на няколко акра сочна зелена трева, оградени с

колове и бодлива тел. По телефонните жици, опънати между стълбовете, бяха накацали соколи и дребни ястреби в очакване на последна възможност за плячка, преди съвсем да се стъмни. Без дори да ги погледне, той знаеше наименованията на птиците и ловните им навици — наследство от летата, прекарани в старата къща на Лорн недалеч от Глори Спрингс.

На някои от оградите бяха поставени табели, обещаващи светло бъдеще: нещо по-ново, по-голямо и по-добро от начина на живот, установен по тези места от повече от сто години. През отворения прозорец се прокрадваше аромат на влажна трева и пасища. Водата имаше коварен минерален мирис. Ставаше за пиене, но беше твърда като скалите, изпод които извираше.

Назъбените черно синкави очертания на планината Сиера Невада ставаха все по-ясни, когато Емъри отстъпи на Риджлейн. Доколкото можеше да прецени, времето в долината беше спряло. Само няколко сателитни чинии с различна големина и модерни пикапи разваляха илюзията, че се е върнал обратно в света на детството си.

Имаше и няколко нови къщи, но нищо не напомняше чудовищните размери на Лос Анджелис. Повечето нови постройки бяха на пришълци, които искаха да карат ски или да избягат от страстта си към хазарта, но не бяха склонни да плащат градските цени. Останалото бяха поляни, пасища и борове.

Ако не бяха наклонените телефонни и електрически стълбове, забити в краищата на оградата, може би щеше да пропусне прашния път, водещ към ранчото. Беше очаквал табела с надпис: „Влизането забранено“ или опъната жица, пазеща личното пространство на Лорн, но тя лежеше заплетена и захвърлена сред пелина, който растеше в прахта.

Докато стигна до пролома в полегатия склон на планината по изровения, неравен път, само небето все още светлееше. Долината беше тъмна, но още по-тъмна беше къщата на Лорн.

Танър паркира колата и излезе. Взе голям фенер от задната седалка, включи го и започна да оглежда наоколо, насочвайки мощния лъч към всяка вдлъбнатина и отъпкана трева. Върху сухата пръст в предния двор имаше много следи от автомобилни гуми и ботуши, но бяха прекалено размазани и навети от вятъра, за да могат да послужат за разпознаване. Няколко метра по-нататък се виждаше място с доста

смачкана трева, но не по-голямо от това, което би могъл да остави Лорн, ако беше паднал там.

Изглежда, хората от спешната помощ не са положили особени усилия да се опитат да го спасят.

Нито пък се виждаха множеството стъпки, които обикновено оставаха след обстоен оглед на мястото на престъплението. Дявол да го вземе, дори къщата не е обградена с жълта полицейска лента. Танър се заслуша в собствените си мисли и се изсмя горчиво.

Това не е място на престъпление. Просто тук един възрастен фермер е получил инфаркт. Хората умираха, когато им дойде редът, и не беше задължително причина за смъртта им да е непременно престъпление.

Но му беше трудно да се отърси от старите си навици, въпреки че наскоро го бяха преместили на работа в моргата, където трябваше да идентифицира трупове на почтени хора или престъпници.

Старият форд на Лорн все още беше паркиран зад къщата. Същият мръсно зелен цвят, същите регистрационни номера от Невада, по които избилата ръжда беше повече, отколкото боята, същият бензинов двигател, очакващ началото на деня. Пикапът беше надживял собственика си, защото той се беше грижил добре за него. Не беше чист и лъскав, но Танър не се съмняваше, че всяка една част беше в изправност.

Изключи мощния фенер и постоя притихнал, докато очите му привикнат към тъмнината. Освен собственото му равномерно дишане, единственият друг звук беше свистенето на вятъра и далечният вой на койот. Знаеше, че в храстите наблизко има пъдпъдъци, а соколите се криеха във високите борове край северното пасище. Рисове, мечки и от време на време дори планински лъвове бродеха из сенките в търсене на първата си плячка през нощта, но животните бяха притихнали като заобикалящата ги тъмнина.

Предната врата не беше заключена. Ключът висеше на пирон отстрани, където чичо му го беше държал винаги. Задната порта, използвана много по-често, нямаше външна ключалка, а само дръжка отвътре.

Танър прибра ключа, включи отново фенера и влезе. Стаята беше изпълнена с познатата му миризма на прах и застоял въздух. Чичо му беше доста подреден човек, но не беше изряден в домакинската

работа. Прахта се бършеше най-много веднъж месечно през лятото и още по-рядко през зимата. Къщата беше точно като пикапа, ранчото и живота на Лорн. Без украшения. Без нищо излишно. Всичко в едноетажната постройка беше функционално и удобно. Мебелите бяха стари, но между тях нямаше антики.

Танър бавно обходи тесните помещения. Привлякоха вниманието му чифт износени ботуши, спечени от кал, захвърлени върху дървена пейка в килера до задната врата. Гвоздеят, на който обикновено висяха ключовете за камиона, беше празен.

Обзалагам се, че са в личния сейф на шефа на местната полиция.

Ботушите, които чичо му носеше всеки ден, бяха оставени кални и мръсни на задната веранда в очакване да ги обуе за работа в обора или на пасището. Танър не знаеше защо те бяха привлекли вниманието му, докато не си спомни какво беше казал адвокатът. Лорн беше умрял напълно облечен, очевидно запътил се към оградата за добитъка.

Ако е искал да работи в ранчото, защо е бил обут с новите си ботуши? Защо не със старите, както винаги?

Инстинктът никога не напуска следовател от отдел „Убийства“, дори когато вече не му е необходим. Обръщай внимание на всичко. Дребните неща винаги водят до по-големи. Това му беше свършило работа, когато беше разследвал убийството на Джейн Дю. Но не беше толкова полезно, когато трябваше да се погрижи за собствените си дела.

Танър се извърна рязко и едва не събори широкополата шапка от пирона. До нея висеше друга, която изглеждаше съвсем нова. Снежнобяла, без петънце, гладка като нова банкнота.

Трябва да е носил едната от двете. Никога не излизаше от къщата гологлав.

Озадачен, Танър започна да се взира наоколо, вместо да обикаля безцелно и да си спомня за миналото, за което никога не бе задавал въпроси. И веднага забеляза, че прашасалата червена лампичка на телефонния секретар примигва.

Най-после е решил да се премести, ако не в двацет и първи, поне в двадесети век. Интересно дали е имал и мобилен телефон.

Още при появата на подобна мисъл, той поклати глава. Тук думата имаха старата школа и старият Лорн.

Прекося стаята и грабна един молив от нащърбената чаша до телефона. Беше нахапан на мястото, където обикновено имаше гума. Можеше много ясно да си представи как чичо му буквално гризе молива от раздразнение, причинено от натрапен му разговор по телефона. С помощта на притъпения край Танър натисна бутона за включване на секретаря.

Системата беше толкова стара, че нямаше механичен глас, който да му съобщи датата и часа на обаждането. Почти цялата лента беше накъсана. Разнесе се съскане и свистене, докато се движеше между ролките.

Първото съобщение беше от мъж:

Лорн? Доктор Уорън. Виж, обаждам ти се за Динго. Много е болен. Ако се съди по симптомите, става въпрос за вътрешен кръвоизлив, причинен от поглъщане на отрова за мишки, най-вероятно стрихнин. Подушил я е и е подминал. Ще го оставя, докато състоянието му се стабилизира, защото не съм сигурен, че съм промил стомаха му навреме. Обади ми се, когато можеш.

Танър поклати глава. Очевидно изминалите дни не са били леки нито за чичо му, нито за кучето. Трябваше още утре да позвъни на ветеринаря. Глупавият пес пъхаше носа си навсякъде и си беше намерил белята. А още по-глупави хора разхвърляха отрова, където им паднеше.

Следващият глас на лентата не беше мъжки:

Там ли си, Лорн? Аз съм, Шей. Върнах се от краткото си бягство. Моля те, вдигни телефона.

Последва изчакване.

Той автоматично определи гласа — напевен, младежки, но не детски. На жена. Притежаваше естествена чаровност, която караше мъжете да мислят за измачкани чаршафи и пълно удоволствие. Гласът се чу отново. Очевидно непознатата подозираше, че Лорн пресяваше обажданията.

Знам защо си толкова ядосан, но това беше грешка. Кимбърли донесе друг договор. Знаеш каква бъркотия е в състояние да предизвика тя. Документите винаги са ѝ били врагове. Поговори с мен и ми дай възможност да ти обясня.

В тона ѝ се прокрадваше молба. Не мазна преструвка, имаща за цел да продаде или купи нещо, а искрено вълнение. Беше слушал

достатъчно лъжи, за да можеше да прецени кога някой казваше истината.

Освен ако непознатата не беше някакъв социопат. Те бяха лишени от човешки чувства, но по-умните съумяваха да скрият онова, което не разбираха. Като истински актьори на житейската сцена успяваха да замаскират липсата на човечност с изискани маниери и фалшиви емоции.

Трябваше да пътувам извън града във връзка с опазването на горите, а там телефоните нямат покритие. Не знаех какво се е случило, докато не се прибрах и не намерих съобщението от Кимбърли. И твоето. Трябва да поговорим. Моля те, моля те! Дай ми възможност да ти обясня. Ще донеса истинския договор и ще ти го покажа. Това беше само една досадна грешка.

Жената не правеше усилие да прикрие нито настойчивостта, нито болката си.

Вероятно е искрена — реши той.

Вероятно...

Беше нещо, което трябваше да се провери. Надраска името ѝ и описа първата си реакция на съобщението върху кубчето с жълти листове, което Лорн винаги държеше до телефона. Самият апарат беше толкова стар, че нито можеше да запаметява разговорите, нито да идентифицира номера, от който се обаждаха. Танър потупа замислено с молива върху плота. Очевидно местните ченгета бяха приели версията за естествена смърт, защото всеки следовател, който държеше да се нарече такъв, щеше да провери кой беше търсил напоследък Лорн и кога. Но до идването му съобщенията не бяха прослушвани. Нито беше направен оглед на къщата. Погледът му попадна върху купчината с кореспонденция, захвърлена небрежно върху покрития с линолеум плот. Повечето бяха местни реклами, каквито получаваха всички дребни фермери — хранителни продукти, помпи и напоителни съоръжения, ремонтни дейности, ветеринарни услуги. Само едно писмо привлече вниманието му. Лорн го беше разкъсал надве и частите лежаха разхвърляни на пода.

Също като едно време. Малко да го раздразниш и избесняваше...

Извъртя едното от парчетата с края на молива. Каквото и да пишеше вътре, чичо му дори не си беше направил труда да го отвори, преди да го скъса. Обзет от любопитство, започна да измъква

половинките с помощта на нагризания край, като се стараеше да не докосва хартията с пръсти. После си даде сметка какво правеше и изсумтя презрително.

Това не е местопрестъпление, а ти вече не си следовател. Опитай се да го преодолееш.

Но му се искаше да бъде... да си губи времето с труповете в моргата и да се опитва да ги отнесе към един или друг конкретен случай беше на път да го принуди да напусне службата. И все пак някакъв вътрешен инат го караше да вярва, че можеше да остави света като по-добро място, отколкото го беше заварил. Работата му в полицията му осигуряваше най-пряката възможност да го направи. Ругаейки тихо, вдигна скъсаните парчета. Отпечатаното със златисти букви лого върху плика и листа му се стори убийствено. Писмото беше покана към Лорн и гост по негов избор да бъдат почетени от „Сдружението за защита на собствениците на дребни ферми“ в казино „Тахо Скай“ на южния бряг на езерото Тахо^[2].

Доста странно място за организиране на местно празненство. Но пък, от друга страна, Голямата зала в Рефюдж е опърпана като ботушите на Лорн. Може би затова е скъсал писмото. Мразеше пищните церемонии.

Сигурно само отпечатването струваше петдесетина долара. Логото изглеждаше като направено от истинско злато. Показан кич, който нямаше нищо общо със стила на Лорн.

Точно както никога не би забравил шапката си, дори ако излизаше само за да обиколи двора.

Металните букви върху поканата лъщяха и хвърляха отблясъци като чисто злато в речно корито.

Златото.

Танър върна молива в чашата и закрачи бързо към камината в предната стая. Коминът и вътрешността ѝ бяха облицовани с речни камъни, изгладени от водата на потока, който се спускаше от планината и минаваше през земите на Дейвис. Също като баща си, дядо си, працядо си и всичките си предци, Лорн нямаше доверие на банките. Ако семейството имаше някакви заделени пари, те отиваха в ръчно направен сейф под формата на златни монети. Мълчаливо започна да брои камъните от долу на горе от лявата страна на мястото, където започваше коминът. Стигна до петнадесетия и се поколеба.

Не е местопрестъпление — напомни си той.

Въпреки това започна да го размества, сигурен, че отдолу има малко скривалище. Когато навърши четиринайсет години му разказаха за него и за монетите. Това беше непреходен, неподвластен на времето семеен обред. Камъкът се измъкна рязко. В зейналата тъмна дупка нямаше нищо друго, освен мазни черни сажди. Първата му мисъл беше за грабеж, последван от убийство. Отново и отново си повтаряше, че това не е място, където е било извършено престъпление.

Времената бяха наистина трудни за малките стопанства. Може би Лорн беше продал златните монети, за да преживява, да плаща данъците и да осигури сено за конете през зимата.

Танър остави камъка върху полицата над камината, за да му напомни по-късно отново да огледа мястото. После обходи малката къща вече с очите на полицаи. Нямаше и следа от претърсване. Всичко си беше на мястото. Наоколо не бяха разхвърляни вещи. В стар плетен кош бяха натъпкани дрехите за пране. Никакви записки, никакви направления от лекар, никакви бележки за ежедневни задачи.

Нищо, освен следи от самотния живот на един възрастен човек, който държеше ранчото заради семейството, което мразеше, и за да осигури утрешния си ден, дето така и нямаше да види. След като се убеди, че нищо друго не липсваше, Танър махна завивките от двойното легло и го застла с чисти чаршафи, които измъкна от поставения в ъгъла куфар. Беше прекалено пораснал, за да спи в хамбара, както правеше като дете. Понечи да срита настрана обувките си и тогава си даде сметка, че не може да заблуди никого, най-малко себе си.

Не можеше да спи тук.

Твърде много спомени. Твърде много съжаления.

Прекалено много въпроси.

Продължи да си повтаря, че не може да го направи, дори когато извади телефона си, набра някакъв номер и зачака сигнал. Нищо не се случи.

Вътре няма обхват.

И тогава застина на мястото си. Звукът, долитащ отвън, беше познат и неуместен. По сухия, пращен път някаква кола се приближаваше към къщата.

И сега какво? Не беше ли достатъчно лошо, че отново беше затворен в Рефюдж?

Шумът бързо се приближаваше. Неговата кола все още беше паркирана пред къщата, прашна и гореща от дългото пътуване до ранчото. Нямахме начин да скрие нито нея, нито себе си. Посетителят, който щеше да се появи всеки момент, беше или близък приятел на Лорн, или някой, чул за смъртта на фермера и наминал да огледа набързо мястото. Той изключи осветлението и зачака. След малко се чу хрущене на пръст и чакъл и колата спря зад неговата.

— Ехо? — разнесе се женски глас. — Има ли някой в къщи? Динго? Ела, момче. Хайде! Нося ти нещо вкусно!

Веднага разпозна гласа. Нито един мъж не би могъл да забрави прелъстителните чаровни нотки, които навяваха мисли за измачкани чаршафи и секс. Това беше жената, оставила съобщението на телефонния секретар.

С ръка върху дръжката на вратата той изчака още малко. Чудеше се дали тя беше крадец, убиец, съседка.

Или и трите заедно.

---

[1] Игра на думи в заглавието. От английски думата се превежда като убежище. — Б.пр. ↑

[2] Най-дълбокото езеро в Калифорния и второто по дълбочина в САЩ, намиращо се на границата между Калифорния и Невада. — Б.пр. ↑

3.

Калифорнийски номера, мислено отбеляза Шей, загледана в стария „Форд Краун Виктория“.

Някой не просто е спрял като мен, за да нагледа Динго и животните. Тук сме близо до границата...

Отдалечи се още с една крачка от своя форд мустанг и подсвирна. Или поне се опита. Устата ѝ беше пресъхнала. Не искаше да си спомня за последния път, когато беше идвала тук, за хищниците и за тялото, което хем беше на Лорн, хем не беше неговото.

Не последва никакъв радостен лай. Никаква светлина, която да приветства идването ѝ.

И все пак отвън имаше чужда кола, от двигателя на която още се отделяше топлина в прохладната нощ.

— Ехо? Има ли някой?

Викаше достатъчно високо, за да уплаши кравите в далечния край на пасището. В отговор те се раздвижиха и започнаха да мучат. Застанала неподвижно, тя опита да овладее гласа си. Единственото, което чуваше, беше биещото ѝ до пръсване сърце и кръвта, бучаща в ушите ѝ като разбиващи се в брега вълни. Страхът плъзна на ледени тръпки по изпънатото ѝ тяло.

Не ставай смешна. Който и да е тук, вероятно е заспал.

Преглъщайки с усилие, приближи до вратата. Не посмя да надникне в обора, за да провери конете, защото можеше да бъде застреляна като среднощен конекрадец. Почука силно върху избелелите дъски на портата, която се отвори безшумно.

Тъмнината сякаш я плисна в лицето.

Тя извика стреснато. Иззад нея се появи тъмна сянка.

Внезапно стаята се заля от светлина, която ѝ придаде някакви очертания. Мъж. Доста по-висок от нея. Нито много слаб, нито пълен. Силен, движещ се с лекота и някак си опасен.

— Вие сте Шей — изрече той.

Звукът беше нещо подобно на ръмжене.

— Да — отвърна тя. — А вие кой сте?

— Танър Дейвис, племенник на Лорн.

— Не ми е споменавал да има роднини — подметна тя предпазливо. Искаше ѝ се мъжът да отстъпи малко назад към осветената стая, за да може да го огледа по-добре. Или да изчезне съвсем.

— Не беше много приказлив човек — отбеляза Танър.

— Изглежда ви е семейна черта.

Той не каза нищо.

— Вижте, съжалявам, че ви притесних — подхвана жената. — Само исках да нагледам Динго и другите животни.

— Много великодушно от ваша страна. Добра съседка сте...

— Думите ви звучат като обвинение — тросна се тя, без да си прави труда да прикрие раздражението си. Само ако не изглеждаше толкова грамаден и силен... — Ала щом сте тук, няма защо да се тревожа за добитъка. Знаете как да се оправяте с животните, нали?

— Да, напълно.

Мъжът леко се отмести и тя успя да види част от лицето му. Очите му все още бяха в сянка. Изглеждаше толкова уморен, колкото се чувстваше и тя.

— Мис Таунсенд. Или може би мисис?

— Мис.

— Изкарах дяволски тежък ден, докато дойда дотук от Лос Анджелис.

При споменаването на града по лицето ѝ мина сянка.

— Лос Анджелис ли? Съжалявам.

— Аз пък, не. Няма как да се сравни със затънтено градче като това.

— Трябва да ви запозная с майка ми — измърмори тя, после продължи по-ясно: — По една случайност аз обичам Рефюдж.

— Много мило — грубо отвърна той. — Имате ли нещо друго предвид?

— Просто исках да помогна.

— Сигурен съм, че ако Лорн беше тук, щеше да го оцени — заяви Танър. — Ще остана колкото е необходимо, за да се погрижа за земята му. Днес си изгубих целия ден, а по всичко личи, че и

утрешният няма да е по-приятен. А вие поемайте към къщи. Видът ви подсказва, че имате нужда от доста сън.

— Аз също се надявам и вие съвсем скоро да имате възможност да се приберете в избрания от вас ад — троснато отговори тя, имайки предвид Лос Анджелис. — Лорн водеше преговори със „Сдружението за защита на собствениците на малки ферми“, за което работя. Щяхме да влезем във владение на земята, като му оставим правото да я обработва, докато...

— Докато умре — прекъсна я Танър. — И старият вълк взе, че стори точно това. Играта свърши.

Жената стисна зъби.

— Няма да си направя труда да ви кажа, че съжалявам за загубата ви. Очевидно не сте изгубили нищо, освен бензина и часовете за пътуване дотук.

Въпреки че той дори не помръдна, внезапно ѝ се стори още по-грамаден.

— Госпожице, аз съм разследващ полицай. От отдел „Убийства“. Прекарвам достатъчно от времето си в разговори с хора, които постоянно повтарят: „можеше, щях, трябваше“ да направя това или онова, или ми обясняват, колко много са обичали някого, който неочаквано е починал наскоро. Можете ли да си представите какво писане е това?

Шей му обърна гръб и се отправи към колата си. Танър беше дори по-проклет, отколкото беше Лорн.

Но земята си оставаше невероятна. Някак си трябваше да я спаси, въпреки заплашителните думи на този племенник.

Спря, извърна се и подвикна:

— Какви са плановете ви за това ранчо?

— Когато преценя, ще ви уведомя, доколко това ви влиза в работата.

— Обучавали ли са ви да сте толкова груб, или ви е природна дарба?

— По цял ден работя с трупове и бюрократи. Мъртвите не се сърдят, ако се отнасяш лошо към тях, а писарушките зад бюрата дори го очакват. — Той прекара ръка през късата си коса. — Елате някой друг път, когато няма да съм изкарал две смени една след друга и да

съм пътувал осем часа без прекъсване. Тогава ще можем да поговорим като възпитани хора.

Тя понечи да вметне, че дълбоко се съмнява в това, но той продължаваше да говори.

— Динго е при ветеринаря. Не знаят дали ще оживее.

— При ветеринаря? Какво се е случило?

— Изглежда е душил отрова за мишки.

— Малко вероятно е да го направи точно Динго — възрази Шей.
— Пък и Лорн не държеше вкъщи отрова за мишки. Изнесе ми цяла лекция на тази тема, когато му донесох една кутия, защото котките не си вършеха добре работата.

Танър замълча, все още препречвайки вратата с едрото си тяло. Сякаш очакваше нещо от нея. Тя нямаше представа какво би могло да бъде, а и беше прекалено уморена, за да се занимава с игрички. Също като него не беше спала през последните двацет и четири часа. Тръгна към колата си, но внезапно си спомни.

— Солта, която Лорн слага да ближат животните, е на свършване. — Отсреща ѝ отвърнаха с мълчание. — Но вас и това не ви интересува. Ясно.

Танър остана неподвижен, когато тя се качи в старата си кола и потегли, без да погледне назад или да махне с ръка за довиждане.

Нищо чудно, че шефът ми иска да ме прати на неделно училище — отбеляза мислено той и се прозя достатъчно широко, за да може да пъкне юмрук в устата си. — Много жалко. Аз съм полицай, а не политик. Цивилизацията винаги се е крепяла на силата. Останалото е вятър и мъгла...

Но от устата на Шей думите звучаха дяволски приятно. Обзалагам се, че Лорн с удоволствие е приказвал с нея.

Но дали в някой от тези разговори не се беше промъкнала и темата за златните монети?

Защото те все така си липсваха.

А инстинктите му на ченге продължаваха да не му дават мира.

Преди да излезе, той върна камъка на мястото в облицовката на камината и заключи вратата. Тръгвайки към колата, извади мобилния телефон. Никакъв сигнал. Щом се настани зад волана, изведнъж усети всеки един ден от всичките си трийсет и осем години. Захвърли телефона на предната седалка и потегли. Шофира дотогава, докато

намери обхват. Спря по средата на прашния път и се обади на един от малкото хора, които наистина харесваше. Отговориха му още след първото позвъняване.

— Брадърс — каза гласът.

Танър можеше да види ясно другия мъж, седнал зад бюрото си, прекалено тясно за ръста му на играч в НБА.

— Не е ли вече късно да си все още в службата? — попита Танър.

Смехът, прозвучал от другата страна на линията, му напомни, че в работата им имаше нещо много повече от преследване на престъпници и смърт. Съществуваха и добри хора. Дейв Брадърс беше един от тях.

— Здравсти. Нали знаеш, че бюрокрацията никога не спи. Да не би да си прекалено зает в твоята воняща дупка, та не можеш да дойдеш лично? — подкачи го Брадърс.

— И ми го казва човек, който трябваше да бъде повишен, за да си поеме глътка въздух.

— Това е заради красивото ми лице. Стои много добре зад бюрото.

Танър се разсмя. Брадърс беше единственият чиновник, когото наистина му харесваше.

— Завиждаш ми, защото си тръгвам за вкъщи в пет часа — каза другият. — Е, само понякога. Поне не ми се налага да седя посред нощ на някое местопрестъпление и да се чудя защо една шибана отрепка е застреляла друга. И така, казвай какво те накара да ми се обадиш в този безбожен час?

— О, значи те търся само щом имам нужда от нещо, така ли?

— Винаги ми допада, когато човек познава себе си толкова добре.

— Така е, защото единствено аз мога да си се понасям.

Брадърс се засмя.

— Може пък да израснеш при новия шеф.

— Ами опитвам се. — Танър се загледа в мрака, отразен в огледалото за обратно виждане. Детството му беше заключено в онова място, но вече не живееше тук. — Виж, ще говоря направо. Благодарение на намесата на профсъюза, в момента съм в „платен

отпуск за неопределено време, който не трябва да надхвърля двайсет работни дни“. Разбирай целият, полагащ ми се за годината.

— Дааа, чух за това. Реших, че е нещо като протест, задето службата ти в моргата се проточи толкова дълго.

— Не, този път, не. Чичо ми почина.

— О, боже... Никой не спомена такова нещо по време на обедната почивка. Какво мога да направя за теб, приятелю?

— Трябва да проследя едни монети — двайсетдоларови златни парчета. Всъщност Сент Гауденс^[1] от 1932 година. Не знам колко са. Така и нямах възможност да ги преброя. Половината бяха в свитък, другите насипно. Вероятно са около трийсетина... Тъй като ти имаш повече контакти, отколкото електрическата мрежа, надявам се да можеш да ми кажеш дали са толкова редки, колкото си мисля, или търся игла в купа сено.

— Звучи ми доста необичайно. Да не би да плащаш дълговете на имението?

— Не. Монетите липсват от къщата на чичо ми. Може да ги е продал, но държа да съм сигурен... Знаеш какъв съм, когато се съмнявам в нещо.

— Как се пише? Гауденс? — попита Брадърс.

— Предполагам. Емисия 1932 година. Това поне знам със сигурност.

— Ще прегледам зложните къщи и нелегалния нумизматичен пазар и ще се чуем пак.

— Благодаря ти, Дейв.

— Ти и твоето вечно съмнение ми спасихте задника, когато патрулирахме заедно. Задължен съм ти за цял живот. Ако открия нещо, ще ти звънна или ще ти изпратя съобщение.

Брадърс затвори, преди Танър да му благодари отново.

Захвърли телефона на седалката до себе си и се отправи към Рефюдж. Не му оставаше нищо друго, освен да намери някой приличен мотел и да изчака до сутринта, когато адвокатът на Лорн отваряше кантората си.

Чудя се, какво ли прави високата блондинка с тъмните очи, и най-вече с кого го прави.

Той повдигна рамена. Шей изобщо не го интересуваше. Но ако ситуацията се променеше, щеше да го заинтригува. Дотогава обаче тя

щеше да си остане още една въпросителна в един свят, в който и бездруго имаше прекалено много въпроси без отговори.

И смърт...

---

[1] Златни монети, изработвани в САЩ от 1907 до 1933 година по проект на Огъстъс Сент Гауденс. На едната страна е изобразена Свободата с факел и маслинова клонка, а на обратната — два орела. — Б.пр. ↑

4.

Точно в девет часа Танър паркира колата си близо до офис сградата, където работеше Стан Милъртън. Модерното здание, собственост на фирмата на Милъртън, стърчеше като среден пръст между разнебитения баски ресторант от едната му страна и едноетажното казино, чиято рекламна табела обещавахе големи печалби само срещу пет долара. Неоновият му надпис светваше и угасваше, бръмчеше силно, но иначе оставаше незабелязан под яркото слънце. В Рефюдж това беше мястото, където се извършваха всички сделки с недвижими имоти.

По всичко личи, че адвокатът печели доста повече от собственика на малко ранчо, но пък това не е никаква новина.

Рецепционистка в строг костюм седеше във фоайето и се уверяваше, че всеки един от посетителите е дошъл по някаква работа. Зад гърба ѝ беше окачена картина с идилични поляни, на които пасяха животни до спретнати обори, и прилежащи постройки на сред тучна долина, обградена от нацърбените, покрити със сняг, върхове на приветлива планина. Беше красиво и завинаги щеше да съхрани тази прелест и щедрост.

Който го е рисувал, никога не се е опитвал да изкарва прехраната си от непредсказуемата земя — помисли си Танър развеселен.

Когато се приближи към рецепцията, жената престана да говори в микрофончето, прикрепено към безжичните слушалки, които носеше.

— Казвам се Танър Дейвис. Търся Стан Милъртън — съобщи той.

— Мистър Милъртън очаква ли ви?

— Аз съм тук. Той е тук. Просто трябва да ни срещнете.

— Разбирам — примигна озадачено тя. — Веднага ще му съобщя.

Танър не каза нищо повече. На разследващите полицаи грубостта им се удаваше с лекота. *Е, поне за кратко мога да се преструвам, че не отговарям за температурата на камерите в моргата. Пък и това няма да продължава вечно, нали? Щом шефовете се сменят, отново ще ме изкарат навън.*

Нетърпението, с което очакваше да се върне към предишния опасен, забързан ритъм го изненадваше. Битката му с местната управа беше продължила толкова дълго, че беше забравил какво удоволствие му доставяше истинската работа.

Погледна отражението си в затъмненото огледално стъкло, отделящо рецепцията. Изглеждаше зле като нощта, която беше прекарал. Сънят му беше неспокоен, изпълнен с неприятни сънища и празна тъмнина. Играеше карти и на масата имаше нещо, което в никакъв случай не искаше да изгуби, но всяка следваща ръка беше по-слаба от предишната.

Да пренебрегва мъртвия Лорн беше много по-трудно, отколкото живия. Дори когато спеше, старите спомени и новите въпроси се забиваха като остри игли в кожата му.

Администраторката се върна във фойето. Следваше я мъж на средна възраст с къса, посребрена коса, излъскани до блясък мокасини и светъл костюм. Вдигна жизнерадостно ръка, още преди жената да успее да отвори уста. Изглеждаше от онзи тип мъже, които задължително се изтупват, след като минат през павирания паркинг.

— Мистър Дейвис — каза той. — Радвам се да се запознаем лично.

Танър автоматично стисна ръката му.

— Съжалявам, че вчера ви изпуснах. Един инцидент в Оуен Вели ми отне цели два часа.

— Няма проблем — успокои го адвокатът. — Моите съболезнования за чичо ви.

Племенникът издаде уклончива въздишка.

— Елате в офиса ми. Трябва да обсъдим доста неща.

Надявам се да не е така. Мразя документите.

Танър го последва мълчаливо. Всичко наоколо — от дебелия килим под краката му до поставените в рамки снимки по стените — говореха, че адвокатът беше голям човек в един малък град.

Не мога да си представя Лорн да води преговори с този тип.

Милъртън го подкани с жест към кожен фотьойл до бюрото, върху което спокойно можеха да спят четири човека.

— И така, мистър Дейвис...

— Танър — прекъсна го той. — Всеки път, когато ме наричат мистър Дейвис, се оглеждам в очакване да видя или баща си, или чичо си.

— Тогава Танър, разбира се... Кафе?

— Не, благодаря. Вече пих в заведението на ъгъла.

Адвокатът се намръщи.

— Съжалявам да го чуя. Никога не съм вкусувал по-отвратителна помия.

Танър само сви рамена и потъна в мекия фотьойл.

— В такъв случай никога не сте опитвали кафето в полицейското управление.

Събеседникът му го изгледа стреснато, после предпазливо се покашля.

— Смъртта на Лорн беше изненада за всички.

— Така е, естествено.

Милъртън схвана намека, че размяната на любезности не е нужна с този клиент. Извади кафява картонена папка от едно чекмедже на бюрото си. Вътре имаше купчина документи. Голяма част от тях изглеждаха стари, но най-горните бяха наскоро отпечатани. Докато адвокатът ги преглеждаше, Танър ги четеше на обратно. Още един навик от миналото му на следовател. Нищо особено не привлече вниманието му.

— В състояние ли сте да обсъдим клаузите в завещанието му? — попита Милъртън с маниера на човек, който винаги има под ръка шишенце амоняк и книжни салфетки за клиентите си.

Танър кимна отривисто. Твърде често се беше срещал със смъртта, за да се впечатлява от нея. Адвокатът също кимна театрално.

— Да, разбира се. Както сигурно ви е известно, вие сте единственият жив наследник. Обикновено в такива случаи земята автоматично става ваша собственост.

Танър мълчеше в очакване да чуе какво му беше необикновеното на неговия случай.

— Допреди няколко седмици щяхте да бъдете неоспоримият бенефициент — продължи Милъртън. Танър повдигна въпросително

вежди. — Лорн даде да се разбере съвсем ясно, че по-скоро ще унищожи стопанството си, отколкото да го остави на щата Невада. Въпреки това напоследък обсъждаше споразумение със „Сдружението за закрила на собствениците на малки ферми“.

— Нещо като клуба „Сиера“, така ли?

— Не точно... — Милъртън му подаде през широкото бюро документ с някакво лого. — Преди колко време сте напуснали Рефюдж?

— Отдавна — отвърна мъжът, като плъзгаше поглед по документа.

Адвокатът изсумтя. Звукът прозвуча като обвинение.

— Доста неща са се променили от заминаването ви... Малките стопанства почти изчезнаха, защото е много трудно да се конкурират с общия пазар.

— А децата на собствениците им не искат да работят по двайсет и четири часа седем дни в седмицата за малко пари, високи данъци и гарантирана несигурност — допълни Танър, като продължаваше да чете.

Дезертьорството на младото поколение беше една от постоянните теми в разговорите с Лорн. Това беше истина, още повече, когато с увеличаването на членовете в семействата земята започваше да се раздробява на все по-малки парцели.

— Повечето семейни ферми бяха откупени от предприемачи от Сан Франциско и Вегас и се превърнаха в курортни селища или луксозни квартали — поясни Милъртън.

— Значи облагородяването се е стоварило и върху Рефюдж. — Танър си спомни за всички табели „продава се“ и „търговски обекти“, покрай които беше минал. — Изглежда, това е нещо като настъпление на цивилизацията — иронично подхвърли той.

— Мястото доста се промени. Във всеки случай достатъчно, за да подразни кореняк като вашия чичо. „Сдружението за защита на собствениците на малки ферми“ има за цел да забави малко процеса на промените. Те получават собствеността върху ранчото или фермата, поемайки непредвидените разходи на семейството, което продължава да работи там. Така искат да съхранят традицията в малките стопанства.

— И го правят само от добро сърце? — равно попита Танър. — Единствено в името на тази своя мечта...

— А вие не сте ли мечтател?

— Вижте, баща ми си тръгна оттук доста отдавна. Ранчото не беше достатъчно голямо за него и за брат му. Майка ми нямаше търпение да се махне. Любовта към ранчо в малък град не се предава по наследство като цвета на очите или фамилното име. Преди стотина години хората са нямали богат избор как да изкарват прехраната си. — Той повдигна рамена. — Е, сега имат.

— От сдружението смятат обаче, че си струва да се съхрани начинът на живот в малките, провинциални стопанства. Помогнал съм им в преговорите за множество прехвърляния и попечителства. Има много хора, които споделят идеята. Дори Лорн накрая мислеше така.

Поне до преди два дена, ако разкъсаната покана означава нещо.

— Забележително — каза Танър съвсем сериозно. — Той не обичаше промените, още по-малко пък беше склонен към благотворителност. Това говори добре за него. И така, кога сдружението трябва да влезе във владение?

Милъртън се засуети около папката.

— Хмм, точно там е проблемът. Преди няколко дни Лорн промени решението си. Искаше да направи ново завещание. Да отреже сдружението.

— Защо?

Адвокатът затвори папката.

— Не знам. Мога само да предполагам, че го е ядосала една от жените. Непрекъснато мърмореше за „оная“, дето го смятала за дърт глупак. За последен път го видях на сутринта, след традиционната игра на покер всеки вторник вечерта. Не изглеждаше много щастлив.

— Не му е била първата нощ, която е прекарал на масата за покер — подметна Танър, спомняйки си за тази страст на чичо си. — Залогът висок ли беше?

— Достатъчно голям за Рефюдж. Тук не е Лас Вегас или Монако.

— Все още ли играете в задното помещение на бар „Стемпид“?

Смеейки се, Милъртън поклати глава.

— Не ходим там, откакто се наводни преди десетина години. Сега се събираме в „Силвър Лоуд Лодж“. Там има... Ами не знам, може би десет-двайсет души, които постоянно влизат и излизат от

групата. Обикновено по всяко време са поне десетина. Не съм много запален играч. За разлика от Лорн. Обичаше да обира мъжете с много по-дълбоки джобове от неговите.

— Обожаваше постоянно да е номер едно — отбеляза Танър.

— Познавате го много по-добре, отколкото очаквах — мрачно се съгласи адвокатът. — Както и да е, той развали договорката със сдружението. Заяви, че не иска да има нищо общо с тях. Нахълта по средата на играта и настоя да върна завещанието в оригиналния му вариант. Посъветвах го да се прибере вкъщи и да изтрезнее. Той ме напсува цветисто и си тръгна.

Танър изобщо не се съмняваше в това. Даже можеше да си го представи.

— Когато дойдох тук на следващия ден — продължи Милъртън, — той ме чакаше в пикапа си на паркинга. Беше със същите дрехи като предишната вечер. Беше съвсем трезвен, ала продължи да упорства като магаре на лед. Затова се съгласих да променя завещанието и отново да станете единствен наследник на ранчото, къщата, прилежащите пристройки, земята, живата стока, правата върху водата и взетите под аренда пасища.

— Обзалагам се, че това е взривило хората от сдружението като клечка кибрит върху локва бензин — подметна младият мъж.

Адвокатът поклати глава.

— Но не помага и на вас. Ще има съдебни разисквания. Съществува вероятност да бъде отсъдено, че Лорн не е оставил завещание и в такъв случай цялата му собственост преминава във владение на щата Невада.

— Звучи така, сякаш предварително съм изгубил състезанието.

— Не бих могъл да кажа. Въпросът със завещанието е доста объркан. Ако Лорн не е направил никакви изменения в старото, работата е бетон, естествено, ако няма разсрочени задължения или наложен запор.

— Съществуват ли документи, които да удостоверяват намерението му да промени завещанието и да остави земята на въпросното сдружение?

— Допускам, че е имало устно споразумение пред свидетел, нещо като уговорка за бъдеща сделка, която е трябвало да се сключи на празненството. Тогава дойдоха недвусмислените му инструкции към

мен в сряда сутринта, а след това саморъчно написано заявление за вестанането да бѳде върнато в първоначалния му вид. Доколкото разбрах, докато е писал заявлението, е забелязал, че кучето не е добре, скъсал е листа, отбил се е при ветеринаря и след това е дошъл да ме чака. Разполагам с всички тези документи, както и с окончателното вестанане, но той така и не дойде да го подпише същия следобед. В момента сме в правен вакуум.

И кой най-много се облагодетелства от това? — автоматично си помисли Танър. А на глас каза:

— Значи, той е умрял, след като ви е оставил писмените инструкции и преди да успее да подпише вестанането?

— Или пък малко преди смъртта си отново е променил решението си. Никой, освен него, не може да знае. Ако съм на мястото на сдружението, със сигурност щях да оспорвам.

За едно толкова малко градче тук наистина има прекалено много адвокати — отбеляза Танър. Неговите правни познания започваха и свършваха с наказателния кодекс.

— Какво казва съдебният лекар за часа на смъртта?

— Не мисля, че вече има издаден смъртен акт. Ала разбрах, че е починал по някое време вчера или предишната нощ, но все още не е ясно. Единственото, което знам със сигурност, е, че се случи, преди да успее да уреди нещата законно.

Милъртън извади от папката жълт лист и му го подаде. Горният му край беше грубо откъснат. Танър можеше да се обзаложи на огромна сума, че бележникът, от който идваше, лежеше на плота до телефона в къщата в ранчото. Лорн беше изписвал думите толкова ожесточено, че моливът на няколко пъти се беше чупил, оставяйки на места малки дупчици. Това не беше работа на пиан човек. Езикът беше стегнат и водеше право към целта. Личеше си, че чичо му е бил гневен, но в състояние да се контролира. Точно както до ковчега на брат си.

Само защото баща ти изостави наследството си не означава, че и ти трябва да извършиш същата глупост. Градовете ще те убият, момче.

Това беше всичко, което му беше споменал, но то се оказа повече от достатъчно.

— Писмото ми се струва доста категорично — заяви Танър. — При това почеркът безспорно е неговият.

— Без подпис няма никаква правна стойност. Може би показва намерение, но не е официален документ. И в този случай не може автоматично да отмени устната договорка пред свидетел, която Лорн е направил с представители на сдружението.

— Много интересно... Значи нито устната договорка, нито писменото желание могат да се приемат за окончателни, така че и двете се отхвърлят и щатът прибира ранчото.

— Съдията сигурно ще отсъди до няколко седмици. Междувременно...

— В чия полза е най-вероятното решение? — прекъсна го племенникът.

— Не е сигурно. Зависи кой съдия ще назначат. Ако един би отсъдил „в полза“ на гражданите на щата, други двама биха посъветвали заинтересованите страни да търсят правата си в съда. Колко пари сте готов да пожертвате, за да задържите ранчото?

— Няма значение. Мога да се обзаложа, че джобовите на сдружението са по-дълбоки от тези на честно ченге от Лос Анджелис.

Адвокатът се намръщи.

— Освен ако не искате доброволно да се откажете от претенциите си към земята, водата и арендуваните пасища, бих ви посъветвал да останете тук и да защитавате интересите си по най-добрия възможен начин. Вещите в къщата са ваши безусловно. Пикапът също. Но се съмнявам, че без земята бихте пожелали живата стока. Нито пък бедния Динго...

— Кучето ще оживее ли?

— Уорън е добър ветеринар. Ще го излекува точно навреме, за да го приберат в приюта.

Танър поклати глава.

— С кои от членовете на сдружението трябва да разговарям? — *Освен с жената, която вбесих снощи. Добра работа, чаровна госпожице...*

— Не ви съветвам да се срещате с тях. Не и без някой, който да защитава интересите ви.

— Аз съм голямо момче. Мога сам да отстоявам правата си — отвърна Танър. — Сигурен съм, че мога да намеря номера им в телефонния указател.

— Наследили сте от Лорн много повече от едрото тяло и цвета на очите — мрачно заключи адвокатът. — Шей Таунсенд е връзката на сдружението със земеделците. Чувам, че обикаля из целия щат и дори из Калифорния, разказва на хората за учреждението, в което работи, и ползата, която могат да извлекат от него.

Танър неволно се намръщи при споменаването на името ѝ.

— Що за човек е тя?

— Много е умна и знае всичко за проблемите на малките стопанства и модерната икономика. Сприятели се с доста от по-старите фамилии. Да си постоянно пред очите на някого, без да се натрапваш, не може да ти навреди. От известно време обработваше Лорн.

— Той не беше човек, на когото лесно можеш да влезеш под кожата.

— Твърд като кремък — съгласи се Милъртън. — И честен. Може би до глупост. Не всички го харесваха, но го уважаваха. Момчетата, с които играеше покер, бяха започнали да залагат, кога щеше да изрита Шей от ранчото завинаги. Но и никой не допускаше, че ще се случи точно в онази нощ.

— Може би не са получили... да речем, изгодата, от която се е възползвал Лорн.

Адвокатът поклати глава.

— Не беше тайна, че Шей посещаваше фермите в северния край на долината. По работа. Ала както и да го е използвала, не е било за секс.

— Нещо друго, което трябва да зная?

— Около трупа на чичо ви са се навъртали хищници — отвърна Милъртън. — Когато жената го е намерила, не е било за гледане... Началникът на полицията Огъст каза, че не била изпаднала в паника, но била много пребледняла. Точно сега се опитва да се държи заради възпоменателната вечер, която сдружението организира довечера в негова памет.

Танър си спомни за всички възможности, които той и Лорн бяха имали да се помирят и да се сблизят. Но никой не го беше направил. Неотстъпчивостта беше друга семейна черта.

Помисли също каква сила на характера трябваше да притежава Шей, за да се върне отново в ранчото, след като беше открила тялото

на Лорн. Това не беше по силите на жена, за която откриването на мъртъвци не беше част от ежедневната ѝ работа.

— Тези апетити само с цената на ранчото ли са свързани? — попита той. — Има ли някаква друга причина от сдружението да го искат така настоятелно? Вярно, че гледката е чудесна, но същото важи и за почти всички останали места наоколо.

— Трябва да му се направи оценка. Имаше няколко оферти през годините, особено през последните две, когато недвижимата собственост тук чувствително поевтиня в сравнение с Карсън сити и Рино. Всъщност това беше една от причините Лорн да ме наеме. Беше му омръзнало да отговаря на предложенията. Искаше да се занимава с ранчото, а не с досадни делови въпроси. Знаеше, че няма да може да го прави вечно. Честно казано, цяло чудо е, че успяваше да работи толкова упорито и толкова дълго.

— Някой от приятелите му за покер не е ли проявявал интерес към земята?

— Даже и да е така, не се е обръщал към мен.

— Нещо друго, което трябва да знам?

— За момента не.

Танър се изправи.

— Ще поддържаме връзка. Имате номера на мобилния ми телефон, в случай че излезе нещо за мен.

— Разбира се — припряно стана от стола Милъртън. — Ще ви изпратя.

— Не е необходимо. Имам добра памет.

Освен това веднага трябваше да посети най-близкото място, откъдето можеше да наеме костюм. Спазването на дрескода беше последното нещо, което очакваше, че ще му се наложи в Рефюдж, щата Невада.

5.

Тази рокля е прекалено къса — каза си Шей.

Не, просто предпочиташ дънките.

Почти можеше да чуе укорителния глас на майка си като ехо от миналото, заглушаващо шума в Кристалната зала на казиното „Тахо Скай“. Майка ѝ беше израснала като глезено момиченце на семейство, което можеше да си позволи да ѝ купува всички дизайнерски парцалки, модни в определения момент. Самата тя беше възпитана по същия начин. Продължаваше да носи маркови дрехи, но само когато беше на работа.

И това ти е задължение. Престани да мрънкаш.

Все пак в тази рокля продължаваше да се чувства притеснена и прекалено разголена. Идеален тоалет за коктейл.

Тогавата защо мъжете са облечени в затворени дрехи от главата до петите, а жените носят оскъдни облекла, които почти нищо не скриват?

Шей изгледа с негодувание някакъв мъж, застанал на десетина крачки, с вперен в деколтето ѝ поглед. Беше почти два пъти по-възрастен от нея. Притеснен от неудобното положение, той вторачи поглед в празната ѝ чаша от мартини, сякаш броеше маслинките в нея.

Тя огледа огромната зала с надеждата да открие някое по-приятливо лице. Но навсякъде виждаше само облечената в маркови дрехи тълпа. Членовете на „Сдружението за защита на собствениците на ферми“ изглеждаха точно на мястото си тук... Не за първи път я поразяваше прозрението, че въпреки мисията си в името на организацията по-често беше заета с кетъринга за подобни пищни събития. Дори когато галавечерите се даваха в чест на някой дребен фермер, той беше или прекалено уморен, или твърде съсипан от работа, за да присъства.

Замисли се и за враждебността, която собствениците на ранчо изпитваха към богатите пришълци, променящи живота им. Местните

не искаха да имат нищо общо с претенциозното казино „Тахо Скай“, още по-малко пък с пищността на Кристалната зала.

Може би един ден Кимбърли ще ми позволи да организирам барбекю и детско родео за истинските хора в тази долина. Всъщност още следващия път, когато ми се обади, за да ми се извини за глупавата грешка с Лорн, ще настоявам за това.

Но стореното е сторено — напомни си тя. — Поучи се от него, събери отделните части и продължавай напред. Както си го правила и преди.

Съсредоточи се върху доброто, направено от Кимбърли. Тя не е с висок коефициент на интелигентност, но е незаменима в набирането на средства.

Опитвайки се да изглежда доволна, вместо тъжна и напрегната, Шей обикаляше наоколо, едва отпивайки от искрящото в чашата ѝ златисто шампанско. Беше ѝ трудно да не мисли за емоциите си вчера, когато беше открила тялото на Лорн. Контрастът между двете събития сега беше крещящ. Снощната среща с племенника му беше още по-неприятна.

За какъв, по дяволите, се мислеше този, та да се отнася с мен като с някаква натрапница? Аз бях много по-близка с Лорн, отколкото Танър Дейвис е бил през целия си досегашен живот. Познавах го по-добре от всеки един от присъстващите в тази зала, ако трябва да бъдем съвсем точни.

От тавана се спусна копринен транспарант, върху който с големи златисти букви беше изписано името на Лорн Дейвис, и се развя между отблясъците на скъпите бижута и модните дрехи на присъстващите.

Лорн нямаше да се впечатли от тази помпозност, а веднага би си тръгнал.

Поне тя изпита неудържим порив да го направи. Но ако не искаше да се прибере в Сан Франциско и отново да стане глезената дъщеря на родителите си, трябваше да продължи да работи за сдружението. Не бе успяла да се задържи на нито едно от работните места, които беше заемала в града. Личният ѝ живот също не вървеше. Мъжете, присъстващи на тържеството, бяха точно като предишните ѝ връзки — използвачи и некадърници. Погледна часовника си. Беше

прекалено рано. Не можеше да си тръгне, преди да бъдат произнесени хвалебствените речи в памет на Лорн.

— Усмихни се, миличка. Това е празненство, а не погребение.

Шей потисна с усилие въздишка на досада. Ако имаше нещо, което я изнервяше до краен предел, това беше шефката ѝ, постоянно включена на режим „щастие“. По много неща ѝ напомняше за майка ѝ.

— Кимбърли, изглеждаш прекрасно, както винаги — поласка я тя, доказвайки, че уроците по добро държание и безупречни маниери в детството ѝ съвсем не са били загуба на време.

По-възрастната жена не обърна внимание на комплимента. Знаеше, че външният ѝ вид е безупречен. Това умееше най-добре. Както и да източва пари от сметките на сдружението. Беше отдадена на работата си по начина, по който някои хора се вглъбяваха в религията. Посвещаваше много време на заниманието си, без да се броят късните посещения на семействата и земите им, само за да не се прекъсват връзките с тях. Шей се питаше дали Кимбърли познаваше невъзпитания племенник на Лорн, но не подхвана темата. Не бързаше да бъде сдъвкана от сладката си, великодушна шефка, въпреки че създаването се положение беше изцяло по нейна вина.

Господи, изобщо не трябва да ѝ позволявам да се доближава до тази сделка. Допуснах грешка. А нейната беше още по-голяма. Каква каша...

— Приятно ми е да те видя облечена в нещо друго, освен в дънки — подметна жената. — А сега се усмихай и се преструвай, че се забавляваш. Не искам вечерта да се провали само защото Лорн го няма.

— Говориш така, сякаш е заминал някъде за малко — отвърна Шей и веднага съжали за думите си.

— Каузата ни е по-важна от един отделен човек.

— Разбира се... — Шей грейна в благовъзпитана усмивка, която така и не докосна очите ѝ. — Изглежда, всички си прекарват страхотно.

— Направих, каквото можах — доволно отвърна шефката, поглеждайки към свежите цветя.

После очертаните ѝ с лъскави сенки и тъмна спирала бледосини очи внимателно огледаха залата. Кимбърли беше в готовност да се намеси, веднага ако забележеше, че някой скучае. Шей отново си

помисли за майка си. Даваше си сметка колко необходимо, макар и непосилно беше събирането на средства, но процесът не ѝ доставяше удоволствие.

— Само ако Лорн... — подхвана жената и млъкна рязко. Усмивката ѝ стана още по-ослепителна. — Надявам се, че Харолд Хил ще се върне навреме, за да успее да ни посети. Толкова е мил. И привлекателен. — Даде въздушна целувка на мъжа, увиснал на ръката ѝ като дамска чанта. — Не че ти не си, Питър. Страхотен си и го знаеш много добре, миличък!

Шей погледна към придружителя на Кимбърли, който в момента ѝ беше любовник. Питър Ман беше на половината на нейните години и силно пристрастен към марихуаната, което не въздействаше благоприятно върху и бездруго занижения му коефициент на интелигентност. Очевидно беше доволен от ролята си на момче за забавление. Без да се оплаква, стоеше неотлъчно до нея, въпреки плетеницата от необузdana намеса на пластичната хирургия и безкрайните нощни партита. Беше с изрусена на кичури коса, загоряло лице и мускулесто тяло от професионалните занимания с тенис, ски и сърфинг, по които искаше да дава уроци. Доста приятен на вид. Ако си падаш по такъв тип мъже. Кимбърли си падаше. Шей не. Бившият ѝ съпруг беше с телосложение на атлет, ала това не бе свършило работа. Но, от друга страна, следващите ѝ връзки също се бяха оказали несполучливи. Мъжете очакваха от нея да е сладникава или майчински настроена.

Може би теорията на Кимбърли е по-правилна. Изстискай, каквото можеш, и им бий шута.

Жената беше вложила много време, пари и енергия, за да остане завинаги на двайсет и една. На петдесет ѝ се удаваше все по-трудно, ала поне го правеше с финес. Но не това дразнеше Шей. Онова, което я вбесяваше, бяха опитите ѝ междувременно да играе ролята на Мерилин Монро. Кимбърли не беше нито толкова спокойна, нито толкова глупава, колкото изглеждаше.

Освен когато ставаше дума за документи.

Но пък беше незаменима в набирането на средства, което единствено имаше значение за председателя на „Сдружението за защита на собствениците на малки ферми“. Дребни чиновници можеха да се наемат срещу мижави заплати.

— Питър, не се вторачвай така в нашата красива сътрудничка, отговаряща за връзките с обществеността — закачливо каза Кимбърли.
— Шей ще се изчерви толкова, че няма да може да мисли трезво.

— Той придружава най-красивата жена в залата и е напълно наясно с това — делово възрази момичето. И казваше самата истина.

Стреснат от забележката, Питър отмести поглед от стройното тяло на Шей към лицето на любовницата си.

— Така е, миличка.

Благодарение на сериозната школовка, която беше получила от родителите си, мислите на младата жена не се изписаха върху лицето ѝ.

Кимбърли изви очи към тавана.

— Моля те, не разваляй илюзиите ми с думи, Пит. Особено когато очаквам идването на Хил.

— А той наистина ли ти обеща, че ще присъства? — попита Шей. — Мислех, че вече крачи из фермите, за да събира поддръжници за идващите избори.

— Обеща ми — отвърна Кимбърли, като разроши с ръка безупречната коса на Питър. — Ще отдели време между кампанията и останалите си ангажименти.

— Той никога не излиза от предизборна кампания — иронично отбеляза Шей. — Обзалагам се, че протяга ръка за поздрав, дори когато спи.

— Естествено. Не можеш да станеш губернатор на Невада, ако не си отдаден изцяло на работата си, даже когато ядеш и спиш. Сигурно ще успее да събере малко пари за кампанията си и от празненството тази вечер.

— И без съмнение, ти си му казала от кого.

— Разбира се. Той притежава нужната квалификация за този пост. — Докато говореше, Кимбърли не преставаше да обхожда с поглед залата като идеална домакиня, каквато всъщност беше.

Квалификация ли? — помисли си насмешливо Шей. — Отдавна да са го издухали, ако не беше екипът му, който здраво да държи излъсканите му до блясък Бруно Магли^[1] на земята...

Освен че стоеше добре на телевизионния екран, беше чаровен и произхождаше от много богато семейство, Хил нямаше какво друго да предложи. Беше превърнал в цяло изкуство оглеждането в огледалото

за обратно виждане. Винаги готов за пред камерите, външно приветлив, с безупречни маниери.

— Бихме могли да използваме влиянието на губернатора за целите на сдружението — неутрално отбеляза младата жена.

— Както и да разчитаме на помощ от Вашингтон. Естествено за това ще са необходими няколко години — кимна Кимбърли, продължавайки да оглежда тълпата.

Шей присви очи подозрително.

— Не можеш да отнемеш мечтите ми, миличка — засмя се шефката й. — Имам ги в изобилие и ги пазя ревниво... Дори джобовете ми са пълни с тях, мога да ти дам назаем.

— Като гледам, няма място за джобове — отбеляза Шей, намеквайки за тясната, плътно прилепнала към тялото, рокля на Кимбърли.

— В такъв случай не искаш да знаеш къде я крия — засмя се шефката, като я прегърна през рамената. — Моля те, усмихвай се, сякаш се забавляваш. Толкова усилия хвърлих, за да...

За да се измъкнеш от кашата, която забърка — мислено довърши вместо нея Шей и потръпна. — Не че аз никога не съм допускала грешки. При това големи. Например, да издържам един недорасъл мъж, докато пробие в лигата на професионалистите, стои начело на списъка.

Лос Анджелис може да си получи Марк. Поне няма да ми се налага да плащам за тренировките му отсега нататък.

Този път вложи повече енергия в усмивката си. Кимбърли изглеждаше облекчена.

— Така е много по-добре. Това е празненство за живота на един добър и щедър човек. — Тя посочи към екрана на едната стена на залата, където черно-бяла снимка на Лорн Дейвис в доста по-млада възраст се мъдреше между два огромни фонтана с червени и бели цветя. — Собствеността върху земята му се прехвърля на сдружението и става част от живата история на това място — продължи тя. — Всъщност имам чувството, че всеки момент ще се разплача. Да, ето...

Питър й подаде чиста бяла кърпичка, преди спиралата й да се бе разтекла по обтегнатото като маска лице. Жената я притисна към краищата на тежкия си грим.

— Ти си ужасна — разсмя се Шей против волята си. Това беше Кимбърли, чиито широко отворени очи в този момент наистина внушаваха невинност. Кимбърли, която беше измамница, но беше много добра актриса.

Шефката се усмихна искрено за първи път тази вечер.

— Може и да съм кучка, но съм си наша... — заговорнически намигна на Шей. — И като такава казвам, че трябва да обработим тази тълпа и да ѝ напомним, че проявата на щедрост към сдружението ни е точно онова, което би искал Лорн.

Наистина ли? — помисли си Шей, но успя да сдържи езика си зад зъбите. Не ѝ се искаше да насърчава шефката си да извади свидните си мечти, независимо в коя кухня на тялото си ги криеше, за да прогони обхваналата я от няколко дни насам тъга.

Сред множеството настъпи раздвижване. На входа на залата се появи шериф Конрад със запазената си марка бяла шапка „Стетсън“. Той беше висок, слаб и фотогеничен почти колкото бъдещия губернатор Хил, но за разлика от него имаше писклив, почти момичешки глас. А и беше напълно лишен от харизма, което ограничаваше политическото му бъдеще до появяване от време на време в местните вестници. Позицията на шериф на окръг Рефюдж беше най-високата, която би могъл да заеме при евентуална победа на изборите.

Както повечето от хората на галавечерята, Конрад бе дошъл единствено за да попадне в новините на местната телевизия.

— Върви да намериш Джонатан Кампбел — нареди Кимбърли. — Той може да си позволи и по-голямо дарение от последното, което ни направи. Или пък Ейс^[2]. Мъжът наистина те харесва. Пък и с бръснатата си глава изглежда доста секси. Престани да обикаляш с тази унила физиономия. Карай хората да се чувстват добре дошли.

Преди Шей да успее да ѝ възрази, че на собственика на казиното Уилсън Дезмънд — Ейс, рядко му липсва компания, Кимбърли беше изчезнала.

Съжалението, обзело я от вчера насам, не можеше да се стопи сред непринудените разговори и скъпите рокли. Очите ѝ все още пареха, гърлото ѝ беше пресъхнало. Примигвайки, за да потисне напирещите сълзи, покорно огледа залата за самотен мъж или жена, на които уединението не им харесваше, и се замоли да няма такива.

Чувстваше се твърде наранена, за да проявява любезност към хората, притежаващи достатъчно пари, които можеха да отделят за сдружението. Погледът ѝ попадна върху мъж с тъмен костюм, прекалено обтегнат около рамената му и доста широк на другите места. Стоеше самоуверено, без изобщо да се впечатлява от обкръжаващите го, които бяха свикнали да носят само бутикови дрехи и разполагаха с по една къща за всеки ден от седмицата.

Беше зает със същото занимание като нея — да оглежда салона. Вероятно беше човек от охраната на някой от богатшите.

Чудя се какво ли се надява да открие — помисли си Шей. — Изглежда привлекателен по доста особен начин. Мургав, висок, не прекалено мускулист като някой фитнес маниак. Не е и идеално облечен като придружителя Питър. И доколкото мога да преценя, ми изглежда познат. Може би трябва да направя точно това, което ме посъветва Кимбърли...

Мъжът се беше вторачил в нея. Внезапно я обзе зловещото усещане, че вижда пред себе си по-младия Лорн. Същите издължени скули, рязко очертани челюсти и...

О, господи, това е той. Племенникът на Лорн. Какво, по дяволите, прави тук?

Въпреки непретенциозните му дрехи, когато тръгна към нея, хората му правеха път, сякаш ято пъдпъдъци бягаха от ястреб.

---

[1] Известна италианска марка обувки. — Б.пр. ↑

[2] Асо (англ.). — Б.пр. ↑

6.

Потропване на сребърни съдове и звън на кристални чаши вибрираше из въздуха на просторната зала, оставяйки след себе си трептяща тишина.

Шей машинално се обърна към основната маса, където Кимбърли сияеше като яркочервен пламък под прожектора. Разрошената ѝ разпусната коса блестеше в най-светлия тон на русото, който можеше да бъде създаден само в химическа лаборатория. Тя остави чашата си и се представи:

— Добър вечер. За всички, които не ме познават, аз съм Кимбърли Стивънс от невадския клон на „Националното сдружение на собствениците на малки ферми“. Няма да ви отнема много време, само искам да изразя благодарността си. На първо място към Уилсън Дезмънд — Ейс, задето ни предостави красивата зала и забележителния кетъринг...

Докато говореше, прожекторът се насочи към Ейс. Голото му теме лъсна, когато се поклони с усмивка сред избухналите аплодисменти.

— Каква е ползата да притежаваш казино, ако не можеш да устроиш празненство за приятелите си в името на една благородна кауза — скромно заяви той.

— Само едно казино? — провикна се някой от дъното на залата.

— Чувам те, Кампбел — засмя се Уилсън. — Не се притеснявай. Когато дойде времето да си построя ново, твоята строителна компания ще е първа в списъка ми.

Всички се разсмяха и заръкопляскаха. Казината бяха полезни за бизнеса, а това събиране беше делово.

— Благодаря ти, Ейс — обади се Кимбърли, привличайки отново вниманието към себе си с красива усмивка, като се наведе само толкова, колкото да се види цепката между гърдите ѝ. — За щедростта ти се носят легенди.

От няколко страни се чу смях.

Усмивката ѝ изчезна и тя си пое дълбоко дъх.

— Това е щастлива, но и тъжна вечер. Трябваше да стоим тук с нашия скъп приятел Лорн Дейвис в чест на щедрия му дар от няколко хиляди акра безценна земя за нашето сдружение.

Из тълпата се разнесе тих шепот. Усмивките и откъслечните разговори секнаха.

— Само преди месец Лорн даде устното си съгласие за промяна на завещанието си. Тази вечер щеше да осъществи формалното прехвърляне на ранчото си на сдружението чрез подписването на договора. Но вместо това... — Гласът ѝ замря и тя докосна с пръст ъгълчето на дясното си око, сякаш да спре бликнала сълза. После продължи с твърд глас: — Ала вместо това вдигаме чаши в негова памет. За Лорн Дейвис, който ни беше отнет твърде рано — завърши, като пое в ръка шампанското си.

В този момент Танър вече беше достигнал крайната си цел — високата, сладка блондинка със семпла, спираща дъха, рокля. Той полагаше върховни усилия да не слуша прочувствената реч на Кимбърли, а да опита да си спомни къде беше виждал това момиче...

Снощи ли? Дали не е същата, с която се държах толкова хладно?

Беше препречил почти цялата светлина, а и очите му бяха уморени от работата и продължителното пътуване, но все пак...

Бях побеснял, защото гласът ѝ ме подлудяваше. Всъщност не само гласът...

Господи, наистина не му се искаше да е в Рефюдж. Нито предишната вечер, нито сега. Никога. А ето че беше тук.

— Лорн беше олицетворение на истински джентълмен — продължаваше да говори русата жена с холивудски размах, облечена в предизвикателна рокля.

Какво? — помисли си Танър, невярващ на ушите си. Човекът, когото помнеше, нямаше почти нищо общо с Лорн Дейвис, в чиято памет се даваше тази вечеря. Или чичо му се беше променил до неузнаваемост, или събралите се тук хора изобщо не го познаваха.

— Той обичаше земята повече от всичко друго.

Е, поне за това е права — продължи да размишлява Танър. — *Старият негодник беше по-привързан към пръстта, отколкото към собственото си семейство.*

Съвсем съзнателно се опита да не обръща внимание на словата ѝ. Възприемаше я като една от онези жени в Лос Анджелис или Вегас, които не можеше да понася — атрактивни отдалеч, но прекалено слаби и дори безлични, ако ги опознаеш отблизо. Ала в момента трескавите му мисли бяха насочени не към нея, а към младата жена, която ускоряваше пулса му.

Човече, ти си луд. Нали не друг, а ти самият едва не изрита тази хубавица от ранчото?

Сигурно те беше обзела временна лудост.

А нима сега е различно...

Отказа се мислено да спори със себе си. Не си спомняше кога за последен път сърцето му биеше така учестено.

Шей имаше големи тъмни очи, слънчеви коси, прибрани небрежно на тила ѝ, и усмивка, зад която прозираше тъга. Семплата рокля караше устата му да пресъхва. Дрехата не беше нито прекалено прилепнала, нито твърде широка. Беше от черна коприна и трептеше около тялото ѝ, създадено сякаш само за мъжки длани. Рамената и шията ѝ бяха разголени, разкривайки фини кости и лъскава кожа. Деколтетото ѝ не беше твърде дълбоко, но привличаше вниманието...

Невероятно. Снощи имаше тъмни кръгове под очите, беше облечена в работни дрехи и беше гневна.

А пък аз се държах като идиот.

Хубавото е, че притежавам земя, която тя иска. В това се крие единствената възможност да съкратя дистанцията и да се приближа до нея.

С окоето на полицай той прецени мъжа, който беше успял да го изпревари. Ейс Дезмънд беше с бръсната глава и тъмносин костюм, ушит специално за солидната му фигура. Притежаваше пари, власт и достатъчно интелигентност, за да използва и двете в своя полза. Златни копчета проблеснаха на ръкавите на ризата му, когато сложи ръка върху разголеното рамо на Шей. Тя трепна, но после се стегна и му се усмихна.

Служебна любезност, а не спонтанна реакция от рода на „радвам се да те видя“ — мислено отбеляза Танър по-доволен, отколкото би трябвало да бъде. — Може и да е хлътнала по някого, но със сигурност не и по него. Няма вид на жена, готова да се целува с всеки.

Ейс фамилиарно я погъделичка под брадичката, залепи една целувка на бузата ѝ и позволи да бъде придърпан обратно в тълпата от някого, който очевидно имаше да му казва нещо. Танър се опита да отмести поглед от младата жена, която го беше извадила от равновесие. И то два пъти.

Би трябвало да проверя останалите участници в това събиране. Сигурно някой от тях наистина е познавал Лорн. Или поне е играл покер с него.

Въпреки че името му висеше на транспаранта под тавана, нито един от разговорите, които дочуваше, не му казваше за чичо му нещо, което вече да не знаеше.

Може би затова продължаваше да наблюдава естествената блондинка в неестествено настроение. Тя беше истинска. Всички останали играеха роли.

Приближи се достатъчно, за да забележи, че очите ѝ са тъмнокафяви, вероятно кехлибарени на дневна светлина и кристално ясни на изкуствена. Усмивката ѝ не можеше да стопи облака от тъга, който витаеше около нея. Не носеше достатъчно грим, за да прикрие луничките по скулите си. По сочните ѝ устни нямаше и следа от червило. Или се беше изтрило, или поначало тя носеше само блед гланц.

Шей поднесе чашата към устата си, но не отпи от шампанското. Толкова много неща бе пропуснал снощи в яда си. Осанката ѝ, жестовете ѝ...

Никакви пръстени, никакви фрапантни бижута. Какво прави сама жена като нея на такова измислено събиране?

Имаше няколко начина да си отговори на този въпрос, но само един го устройваше. Приближи се достатъчно, за да усети лекия ѝ парфюм.

— Струва ми се, че вие сте единственият човек тук, който наистина скърби за смъртта на Лорн — каза Танър. — Освен това ви дължа извинение.

Шей напрегнато си пое дъх и се обърна с лице към мъжа, когото беше следила в другия край на залата. Сега той стоеше до нея толкова близо, колкото и предишната вечер. Но странно — тогава изглеждаше по съвсем друг начин, а и се беше държал с нея враждебно като мечка гризли.

— Много хора са тъжни — подхвана тя предпазливо, — просто умеят да го прикриват по-добре от мен. Не ми казвайте, че сте дошли тук, за да скърбите. Няма да ви повярвам, въпреки този поглед в очите ви.

— Баща ми се изчервяваше всеки път, когато чуеше тези думи — отвърна той. — Съжалявам, че снощи се държах толкова отвратително.

— Наистина ли? — изгледа го изненадана тя.

— Хайде да започнем отначало — предложи мъжът и протегна ръката си. — Казвам се Танър Дейвис.

— Шей Таунсенд — представи се тя и механично стисна широката му длан.

Допирът беше хладен и любезен. Колеблив. Също като очите ѝ. Искаше му се да подмени колебанието с топлина.

Трябваше да се държиш по-възпитано миналата вечер, глупак такъв.

— Снощи не очаквах посетители — оправда се той, без да пуска ръката ѝ. — По дяволите, дори не очаквах да се озова в този щат.

— Съжалявам. Смъртта на чичо ви сигурна е била голям шок за вас.

— О, да — каза Танър съвсем откровено за първи път. — Но и за вас също. — И леко стисна ръката ѝ.

Едва тогава тя си даде сметка, че не я беше отдръпнала. Опита се да я освободи, но установи, че пръстите му са вплетени в нейните.

— Не смятам, че човек някога свиква със смъртта. — Танър си спомни какво ѝ беше казал при първата им среща и додаде: — Или пък, че би трябвало.

Още една истина, за която не беше мислил от години.

Шей се загледа в очите му и установи, че са съвсем същите като на Лорн. Само малко по-тъмни и по-ясни. И изглеждаха доста състарени за мъж, чиято коса още дори не беше посребрена.

Със закъснение се усети, че се взираше в лицето му.

И продължаваше да държи ръката му. Не, всъщност той стискаше нейната. Преди отново да се опита да я отдръпне, той я отпусна леко и пръстите ѝ се плъзнаха по дланта му. Получи се нещо като милувка. В тъмносините му очи, които в началото беше определила като студени, прозираше странна топлина. Той гледаше устните ѝ неприкрито, сякаш опитваше мислено вкуса им.

— Да не би да имате груб и невъзпитан брат близнак? — попита тя, преди да си даде сметка за думите си. И се изчерви. — Извинявайте. Сигурно и аз имам зловна сестра двойничка.

Той едва видимо се усмихна. А после се разсмя.

— Оказва се, че сме идеална двойка. Или пък квартет?

— Само трябва да се погрижим наоколо да няма твърди и остри предмети и ще се разберем.

— Е, сключваме ли примирие? — попита Танър и отново улови ръката ѝ.

— О, разбира се... Вероятно. — Тя поклати глава. — Не обръщайте внимание, че съм малко колеблива.

— Добре ли познавахте Лорн? — осведоми се той с вече сериозен глас.

Не биваше да идвам тук тази вечер — помисли си Шей. — Не съм готова за това, да се изправя срещу призрака на Лорн. При това много секси призрак.

— Да... Всъщност не толкова... — Отново поклати глава.

Среща на неподходящо място в неподходящо време.

— Защо? — продължи да разпитва мъжът.

Тя се вторачи в него.

— Да не би да четете мисли?

Усмивката му беше гореща, но някак предпазлива.

— Само когато мислите на глас.

Можеше да усети топлината, обгърнала лицето ѝ.

— Това ли направих? Обикновено не съм толкова разпиляна.

— В такъв случай, добре че съм тук.

— Защо?

— Защото да събирам отделните парчета в едно цяло е част от работата ми.

Дори когато трябва само да проверя дали убитият Джон Дюс фигурира в рапорта за изчезнали лица.

Но това не беше нещо, което би искал да обсъжда с Шей Таунсенд. Желанието му беше да узнае какво обичаше тя, какво мразеше... И доколко ѝ се искаше да бъде докосвана...

Жалко, че не можеше да узнае всичко това изведнъж...

В залата отново избухнаха аплодисменти и Кимбърли излезе от светлината на прожектора. Той неволно улови последните ѝ думи —

нещо за почит към намеренията на Лорн и осъществяването на мечтата му да се съхранят малките ферми.

Дотук с хвалебствията — отбеляза мислено. — Време е да се връщаме към работата — и за сдружението, и за мен.

— Обзалагам се, че сте единствената опечалена сред присъстващите — каза ѝ отново той. — Лорн не би дал пукнат грош за тези хора, даже и да бяха попаднали в пожар.

Шей се усмихна тъжно:

— Да, така е... Ала Кимбърли знае как да превърне всичко лъскаво в злато. За сдружението това означава галавечери, обезпечени от богати спонсори. С изключение на няколко човека, всички останали са платили поне хилядарка, за да попаднат тук.

— Значи това шоу с абсурдната ѝ червена рокля е нейната лепта за благородната кауза?

— Шефката ми обожава купоните.

— За разлика от вас ли?

Шей само повдигна рамена, но сенките под очите ѝ и стиснатите устни говореха достатъчно красноречиво.

— Вярно е, нали? — настоя той, чудейки се колко умело тя прикриваше гнева си.

— Когато съм на подобни места, обикновено съм любезна. Откровена съм, когато отида в долината сред фермерите.

Лицето му се огря пак от онази ленива, топла усмивка.

— Нищо чудно, че сте получили съгласие от чичо ми. Той не зачиташе преструвките, превзетите любезности и други подобни глупости. Затова ми е трудно да си представя, че можеше да е почетен гост тук тази вечер.

— Беше невероятно естествен — простичко отвърна Шей. — Нямахме официален костюм и не би взел под наем само за тази вечер. — Погледна преднамерено смокинга на Танър. — А вие защо сте си направили труда?

— Може би обичам шампанското и късите рокли.

По устните ѝ бързо премина усмивка, но веднага изчезна.

— Мога да повярвам само на второто... Затова ли никога не посещавахте чичо си? Защото са липсвали къси рокли?

— Двамата с баща ми имаха непреодолими спорове. Не са замесени никакви рокли, били те къси или дълги. Лорн можеше да е

истинско копеле, в случай че не ви е известно. Семейството ми напусна Рефюдж. И така сложи край на разправията.

— Баща ви никога ли не направи опит да се помирят? — попита тя.

— Вие някога опитвали ли сте да се сдобрите с Лорн Дейвис?

Жената разтри с длани голите си рамена, сякаш ѝ беше станало студено.

— Не. Нямах тази възможност.

Но преди да успее да ѝ зададе следващия въпрос, той усети, че някой го хвана за ръката. Силен парфюм се разнесе наоколо и го обгърна като нощ в джунгла, която е пълна с непредвидими опасности.

— Шей, непременно трябва да ме представиш на този привлекателен непознат мъж — почти на един дъх изрече Кимбърли, вторачила в него големите си сини очи. — Сигурна съм, че не сме се срещали преди, защото бих запомнила човек като вас.

Обикновено Шей се забавляваше, когато шефката ѝ започнеше да флиртува с някого, но този път не ѝ беше до смях. Кимбърли можеше да провали всичко. Въпреки неприятната среща предишната вечер, тя не смяташе, че ранчото е загубено, но за сключването на сделката трябваше да се работи още доста. Стори ѝ се, че Танър беше впечатлен от Кимбърли не повече, отколкото би бил Лорн. Но тя не виждаше в това проблем, а по-скоро възможност.

Когато заговори, гласът ѝ бе едва забележимо по-рязък:

— Кимбърли Стивънс, Танър Дейвис. Танър, това е Кимбърли, домакинята на този пищен коктейл.

— Дейвис ли? — учуди се жената. — Какво странно съвпадение.

— Лорн е негов чичо — припряно поясни Шей.

Кимбърли премигна, сякаш не можеше да осмисли чутото.

— Чичо? Вие сте негов племенник, така ли?

— Приятно ми е да се запознаем, мис Стивънс — каза Танър с надеждата, че тя ще изчезне така бързо, както се беше появила.

— Е, трябваше някой да ме уведоми по-рано — отвърна жената, влагайки особен заряд в усмивката си. — Имаме да си говорим за толкова много неща и да се срещнем с толкова много хора!

Кимбърли не можеше да бъде отклонена така лесно от една публична битка. Танър се замисли върху това за момент, после реши, че може да се срещне и с някои от местните играчи. Някой от тях би

могъл да се окаже полезен, когато започнеше да задава въпроси за Лорн.

Следващият половин час мина в обиколки из залата, по време на които беше представен на богати бизнесмени и техните натруфени съпруги. Първите го посрещаха като стар приятел. Вторите го оглеждаха като евентуален любовник, докато накрая Кимбърли го спаси, като го хвърли на следващата глутница вълци. През цялото време той държеше ръката на Шей, въпреки че нахалните къдрици на Кимбърли непрекъснато се навираха в лицето му.

Шей се остави да бъде развеждана наоколо, като си повтаряше непрекъснато, че движението на палеца му по дланта ѝ не е ласка.

Но беше. Но пък много ѝ харесваше.

— Ето там е съдията, който ще гледа легализирането на завещанието на Лорн — прошепна в ухото му Кимбърли.

Известно ѝ е, преди да е уведомен адвокатът ми? — мислено се зачуди той. — *Но да продължим да си прекарваме приятно.*

— Съдия Хъдсън, искам да ви представя Танър Дейвис, племенник на Лорн. Не намирате ли, че приликата между тях е поразителна?

Съдията имаше оловносива коса и войнствен вид, и изглеждаше така, сякаш току-що беше изял цял лимон. Кимна отривисто, без да стане ясно дали на представянето, или като потвърждение за невероятната прилика с Лорн.

— Съдия Хъдсън — леко наведе глава Танър.

А Шей отбеляза:

— Мисис Хъдсън, изглеждате така, сякаш сте ходили на спа процедури, а не сте тичали след внуците си, докато дъщеря ви и зет ви празнуваха двайсетгодишнината от сватбата си на Хаваите. Как го постигате?

Сякаш учудена, че изобщо я бяха забелязали, застаналата в сянката на съдията, жената се усмихна:

— Те са добри момчета. Палави, но много послушни.

Съпругът ѝ отбеляза иронично, усмихвайки се на Шей:

— Пакостниците ще извадят късмет, ако не застанат пред мен в съда след няколко години.

— Съдия Хъдсън ще се погрижи за делата на Лорн, след като той почина, без да остави завещание — обади се Кимбърли.

Танър реши, че приятното прекарване беше дотук. Рано или късно всички щяха да научат. Колкото по-рано се случеше, толкова по-малко време щеше да изгуби.

— Чичо ми е оставил завещание — подхвърли небрежно. — Представил е на адвоката си саморъчно написан документ, в който категорично заявява, че прекъсва всякакви взаимоотношения със „Сдружението за защита на собствениците на малки ферми“. Тъй като аз съм едновременно наследник и изпълнител на завещанието, по всичко личи, че ни предстоят още доста срещи, съдия Хъдсън.

Мъжът кимна и протегна ръката си.

Докато двамата си разменяха любезности, палавата Кимбърли изглеждаше така, сякаш току-що бе намерила умряла мишка в чашата си с шампанско.

— Но той заяви устно пред свидетели, че ще остави земята си на сдружението ни — опита се да протестира тя накрая, вперила в Танър широко отворените си, пълни с объркване, очи. — Вие, разбира се, ще уважите волята му.

Това не беше въпрос.

— Лорн е написал и надлежно е поставил дата върху категоричното си заявление, че отменя всичките си договори със сдружението — отсече Танър. — Ранчото остава в семейството. На мен. И вие, разбира се, ще уважите волята му.

— Но... Аз... Ние... — заекна жената.

— За мен беше удоволствие, съдия Хъдсън, мисис Хъдсън. — Обръщайки й гръб, Танър кимна на възрастната двойка и отново тайно погали дланта на Шей. — Прекарах два дълги, изтощителни дни и по всичко личи, че следващите няма да са по-леки. Затова се надявам, че ще проявите разбиране, ако си тръгна по-рано.

— Но... — Не се отказваше Кимбърли. — Трябва да поговорим за ранчото.

— Точно затова Шей ще дойде с мен. С нея ще обсъдим волята на Лорн, земята и така нареченото ви сдружение. Сигурен съм, че ще ми представи случая с всички подробности.

След тези думи той се отправи към изхода.

Шей знаеше, че поне от приличие трябваше да се опита да протестира, но изпита истинско облекчение, че имаше извинение да напусне празненството.

— Уведоми ме за хода на преговорите — подвикна след нея Кимбърли.

— Непременно — отвърна с готовност Шей.

Чудеше се с кой от близнаците излизаше от залата. Ако се окажеше невъздържаният, щеше да го зареже още на паркинга.

7.

След по-малко от час Шей си почиваше с по-добрия от двамата, който я беше спасил от ужасното парти...

— Хубавото е, че Кимбърли е принудена да се държи добре с теб. Танър издаде звук, който можеше да мине за съгласие.

Беше трудно да се определи, тъй като устата му беше пълна с отхапаниа от хамбургера залък. Тя си взе от възхитителните, греховно вредни, пържени картофки от кутията върху колената ѝ и се запита, дали и той усещаше същата топлина по тялото си като нея.

Може би се дължеше на бягството ѝ от празненството. Или пък на Танър — нейният прям рицар в наемни доспехи, който я беше спасил от дракона в червена рокля, а сега просто разпалваше греховното ѝ въображение — какво ли е да се целуваш с мъж като него...

Глунави пубертетски мисли. И все пак не мога да ги пропъдя.

Очите му отразяваха лунната светлина, проникваща през предното стъкло на колата. Тя поклати глава.

— Само като си спомня физиономията на Кимбърли — Смахът ѝ сякаш разпръсна тъмнината в автомобила. — О, ако можех да снимам лицето ѝ, когато ме измъкваше оттам... Тя е свикнала мъжете да се подчиняват на всяка нейна дума.

— По-скоро на деколтето ѝ — заяви той, като облиза потеклия по палеца му кетчуп.

Искаше ѝ се да не се съгласи, но беше невъзможно.

Също като да седи тук с Танър.

Усмихна се и си взе още няколко от пържените картофки, докато той дояде хамбургера и посегна към следващия.

— Добре, че не бях гладна — отбеляза Шей.

— Предложих ти да си ги поделим — припомни ѝ той. Всъщност би разделил с нея много повече от хамбургерите. Тя се оказа изненадващо добра компания, без да се страхува нито от мълчанието, нито от разговорите.

— Когато тръгнах за тържеството, последното нещо, което съм очаквала, беше да вечерям, гледайки към езерото Тахо. И то с мистериозен, висок, мургав и доста странен мъж, седнал от едната ми страна... — замислено призна тя. — Особено с такъв, който би могъл да изплаши и мечка само с погледа, който видях в очите му снощи.

— Вече казах, че съжалявам — отвърна Танър. — Освен това просто съм особняк, а не странен. И това тук не е вечеря, а едни мазни сандвичи. Но ще си получиш гледката към езерото.

— Наистина ли? Винаги съм мечтала за свое местенце край водата.

Танър се усмихна и се зачуди дали тя щеше да се отдръпне, ако все пак ѝ подареше онази целувка, за която мислеше от първия момент, в който я беше видял на празненството. И отново съжали, задето се беше държал като истински негодник предишната вечер.

— Представям си, как си се навъртала около Лорн.

— Не съм се навъртала! — обидено го прекъсна тя.

— По-спокойно, де. Това не беше укор, а комплимент, че умееш да общуваш дори с такива като чичо ми.

Младата жена въздъхна.

— Извинявай. Последните няколко дни бяха тежки.

— Адвокатът ми разказа за хищниците, които били нападнали трупа на Лорн... — Танър мрачно поклати глава. — Сигурно е било голям шок за теб.

Тя изумена се взираше в него. Той продължаваше да се храни, докато говореше за кошмарната сцена.

— Виж, когато си ченге, привикваш да се ровиш в мръсотииите на живота, без това да пречи на апетита ти — обясни ѝ той. — В противен случай си обречен да умреш от глад.

Шей преглътна мъчително.

— Това явно обяснява лошите ти маниери — опита да се усмихне тя.

— А ти... Харесваш ли работата си?

— Доста по-сложно е. Защо ми взе пържените картофи?

— Просто ги държа, за да ти е по-удобно — отвърна тя, като съдвка още един и го погледна с широко отворени, невинни очи.

— Докажи го. Дай ми няколко.

Погледите им се срещнаха. Предизвикателството и мъжката топлина я накараха да се почувства отново на шестнайсет. Взе едно картофче и протегна ръка към него. Той я улови и облиза останалата върху пръста ѝ мазнина.

— Изцапа се — усмихна се той.

В първия момент ѝ хрумна да му каже, че и неговата уста е изцапана. И да я изтрие с устни. После се обади здравият разум. Флиртът беше нещо напълно допустимо при обществени събирания. Ала онова, което сега проблясваше в очите му, беше съвсем различно.

Без да продума, тя му подаде салфетка заедно с останалите картофи. Сякаш нищо не се беше случило, той продължи да се храни.

Лудост ли е да намираш един мъж за секси? — запита се тя, без да откъсва очи от него.

После се насили да вдигне очи към луната.

Глушава, недорасла тийнейджърка. Просто живея доста дълго без това. И може би си мечтаеш за някакъв висок, мургав и красив мъж, но сигурна ли си, че си готова за един старомоден флирт? Защо не? Господ ми е свидетел, че бракът не проработи.

Известно време седяха в мълчание, нарушавано само от дъвченето на Танър, докато дояждаше остатъка от сандвича. С премрежен поглед Шей наблюдаваше нощта и тъмната вода, която ставаше сребриста под лунната светлина. Постепенно пулсът ѝ се успокои...

Накрая въздъхна тихо, чувствайки се добре в тишината. Въпреки суровия си характер, Танър се оказа доста лесен за общуване. Освен когато не я хапеше като онази вечер... Не изискваше постоянни разговори, възхищение и внимание. Също като нея се чувстваше отлично в собствената си кожа. Не беше самодоволен или арогантен. Просто естествен...

— Не си прави изводи за сдружението само от личността на Кимбърли — обади се тя. — И двете вършат добра и полезна работа.

— Което важи и за боклукчиите. И за полицаите.

— Само дето никой не се облича подходящо в знак на благодарност към вас.

Той се усмихна леко.

— Знаех си, че е имало основателна причина да стана ченге. Но пък ти носиш тази къса черна рокля, сякаш е направена точно за теб.

Съвсем подходяща за лъскав купон.

— Майка ми е същата като Кимбърли, само че по-изтънчена. И в двата случая, независимо дали нося предизвикателно червено или скромно пастелно, аз съм възпитана да се въртя в кръг между коктейли и благотворителност.

Танър осмисли думите ѝ, после поклати глава:

— А сега сигурно побъркваш майка си.

— По-голямата ми сестра ме компенсира. Не се е случвало да отиде на празненство или в някой благотворителен комитет и да не покори всички с безупречното си възпитание и неизменна любезност.

Той забеляза, че в гласа ѝ няма негодувание, а просто приемане на реалността, че сестра ѝ беше съвсем различна от нея, но пък толкова приличаше на майка им.

— Значи си се метнала на баща ти?

— Не. На баба ми от негова страна. Правила е каквото си поиска и се е държала самостоятелно, преди това да стане общоприето поведение. А ти на кого приличаш, освен на Лорн?

Танър се примири със смяната на темата. Но при първия удобен случай щеше да я върне отново към нея. Щеше да ѝ задава въпроси и нямаше да се успокои и да престане, докато не установи дали всичко останало беше толкова пленително, колкото уханието ѝ, което усещаше сега.

— Имам неговите очи — съгласи се той. Гласът му беше дълбок и плътен.

— Забелязах. И не особено изисканите му маниери — заяви закачливо тя, докато се пресягаше, за да си открадне още едно картофче. — И неговия ръст. И широките му плещи. И издръжливостта му. И ината му, бих добавила. Освен това вече успяхме да установим, че се радваш и на неговия темперамент.

— Ако ми отмъкнеш още няколко картофа, ще имаш възможност отново да го изпробваш.

Шей преглътна, облиза върховете на пръстите си и си пожела да беше по-дръзка, за да се осмели да изтрие следите от кетчуп върху долната му устна.

— Ужасяваща мисъл.

Танър забеляза, че е вперила поглед в устните му. Тя отново посегна към картонената кутия.

— Предупредих те.

Много бавно сложи огромната си ръка върху тила ѝ и я наклони към себе си, докато устните им почти се докоснаха. После спря и мускулите му се стегнаха, сякаш се замисли за момент.

— Това бяха кратки, изпълнени с копнеж, размисли от моя страна — каза накрая той и се наведе към нея.

Шей не отвърна на ласката, но не се и отдръпна. Само му отправи поглед, изпълнен с топлина и любопитство.

— Да кажем, че си по-близо до това, отколкото при първата ни среща.

Танър въздъхна с надеждата да не изглежда толкова разочарован, колкото беше.

— Само близо, така ли?

— Така е заради близнаците. Те са двама. Да и Не. Моята близначка Да може да бъде неотзивчива като скала.

— Значи в момента си имам работа с Не. — Той се отдръпна леко, но не отмести ръката си. — Не съм извадил късмет с Да, така ли?

Тя се отдаде на насладата от усещането за дланта му върху тила си.

— Бракът ми се оказа несполучлив избор.

— С други думи, си се опарила...

— Така е... Като знаеш, че нямаш усет за мъжете, ти е по-лесно да казваш не. — Размърда глава, за да усети по-осезаемо силата и топлината на ръката му. — Сега за първи път съжалявам за това. — Дъхът ѝ галеше кожата му, докато говореше: — Но не достатъчно, за да се поддам на изкушението.

— Е, поне те изкушавам.

Шей се облегна на седалката и тежко въздъхна.

— Танър, ти си живо, дишащо изкушение за всяка жена, която все още има пулс.

Той се усмихна топло.

— Но ти си първата, която забелязах.

Искрено се съмняваше в думите му, но инстинктивно усещаше, че не бива да спори. Подозираше, че това ще доведе до нови изкушения, на повечето от които не би могла да устои. Остроумието винаги я беше привличало повече от мъжката физика. А Танър притежаваше и двете.

— Наистина ли смяташе, че Лорн ще промени решението си, ако поговориш с него? — попита той.

— Е, не е честно точно сега да зачекваш този въпрос... — въздъхна тя. — Ала чакай, вероятно си прав, че трябва да сменим темата... След като се върнах от акцията за набиране на средства, на телефонния ми секретар имаше две съобщения. Първото беше от Кимбърли и гласеше, че е занесла на Лорн сгрешен договор, заедно с писмото за потвърждение на намеренията му, което е трябвало да подпише преди празненството.

— Изглежда, грешката е била сериозна.

За момент тя затвори очи.

— Стандартният договор позволява на сдружението да променя статута на земята съгласно общия план за запазването ѝ в целия западен планински район. Лорн искаше гаранции, че собствеността му няма да бъде продадена заради каквато и да било причина при никакви обстоятелства. В условието му нямаше нищо необичайно. Съгласихме се да направим компромис, а той даде съгласието си да подпише документите.

Танър чакаше. Изтощението, изписано на лицето ѝ, го караше да я привлече в прегръдките си. Но това не би отговорило на останалите въпроси...

— Както винаги, Кимбърли е закъснявала за срещата. Грабнала първата попаднала ѝ под ръка папка, без да има време дори да я погледне.

— И Лорн е открил грешката, така ли?

— Да. И обвинил сдружението във всички смъртни грехове, а сетне буквално изритал Кимбърли от ранчото. Тя пък оставила съобщение на телефона ми, че очаква от мен да отида да поговоря с него и да налея малко разум в дебелия му глава.

Танър повдигна тъмните си вежди.

— Очевидно ти има голямо доверие.

— Просто знаеше за симпатиите ми към Лорн.

— Спомена за две съобщения.

— Второто беше от самия него. Беше страшно разгневен... Забрани ми дори да стъпвам в земите му. А след това не отговаряше, когато му звънях. Чувствах се виновна, не можех да спя... Накрая се

предадох и една сутрин се запътих към ранчото. Знаех, че става рано призори...

Танър слушаше думите на Шей с напрежението и вниманието на човек, чиято работа е да отсява лъжата от истината. Нищо в тона и езика на тялото ѝ не го усъмни.

— Той оплаквал ли ти се е някога от болка, задух или схващане в лявата страна? — попита Танър.

— Не. Като изключим коляното, което го притесняваше в студените, влажни утрини, не ми е споменавал, че страда от нещо. Никога не съм го виждала да се колебае, преди да вдигне бала слама или пълно ведро с вода.

— Проблемите му с коляното са, откакто го хвърли кон, който се оказа по-злонравен от него — подметна Танър, спомняйки си цветистия език на чичо си, след като се беше стоварил с цялата си тежест върху дървената ограда. — Качи се отново, повали коня на земята и още на другия ден го продаде.

— Типично за Лорн. — Тя се поколеба. — Умрял е бързо. Няма следи от оказана съпротива, нито от опит да се върне в къщата. Просто лежеше с лице към небето.

— Намерила си го легнал по гръб ли?

Шей кимна. Пръстите му забарабаниха по седалката.

— Странно...

— Защо?

— Освен ако човек не е бил вече легнал, внезапната смърт обикновено поваля тялото напред. — Смачка мазните хартии от храната и ги натъпка в картонената кутия. — Да е влизал в пререкание с някого напоследък?

— Доколкото ми е известно, с никого, освен с Кимбърли. Предупредих я, че не трябва да закъснява за срещата, защото същата нощ щяха да играят покер и...

— Я чакай малко. Щом е трябвало да подпише готовия договор, защо е било необходимо това писмо за потвърждаване на намеренията му?

— Лорн не вярваше... Той не се доверяваше на никого. Преди да подпише самото писмо, искаше да прочете всяка клауза от договора. Самият ритуал с подписа трябваше да се състои тази вечер на

празненството и държеше да е сигурен, че документът ще бъде същият, който бе одобрил предварително.

Танър кимна.

— И това беше типично за него.

— Така е... — съгласи се Шей. — А във вторник той винаги играеше покер. И мразеше да закъснява. Докато за нея закъснението е като религия, изцяло му се отдава. Искрах да ме изчака, докато се върна, за да оправя нещата, но тя настояваше да договори подробностите колкото може по-скоро...

Шей погледна лицето му, но не видя върху него нищо друго, освен отблясъците на лунната светлина.

— Предполагам — продължи тя, — че е закъснявала, както винаги, и е грабнала някакъв договор от юридическия отдел, без изобщо да го погледне.

— Тя ли ти каза това?

Шей повдигна рамена.

— Така прави винаги — захвърля едно нещо и се захваща с друго, оставяйки след себе си истинска бъркотия. Преследва преди всичко основната цел, без да доглежда подробностите. За тях обикновено се грижи останалият персонал.

Той отново забарабани с пръсти по седалката.

— Когато ти се срещаше с Лорн, той със старите ботуши и шапка ли беше?

— Освен когато отиваше в града. Тогава беше с ботушите, с които го намерих. И с официалните си дрехи. — Споменът я накара да се намръщи. В онзи момент единственото, което я притесняваше, бяха наобиколилите трупа хищници. — Знаеш ли, въпросите ти ме карат да се чувствам неудобно...

— Не забравяй, че все пак съм полицай — отвърна ѝ той, замислено загледан в отблясъците на лунната светлина. — Ние обичаме да разпитваме. Нещо като втора природа ни е...

— Тогава опитай с шерифа. Той знае повече от мен.

— Не се съмнявай, че ще го направя.

Шей се заслуша в тихия бриз, диплец повърхността на водата.

— Само още един въпрос — каза той накрая. — Срещаш ли се с някого?

Тя примигна изумено.

— Какво?

— Имаш ли сериозна връзка, любовник, с когото да живееш постоянно, такива неща... Е, имаш ли си някого?

— Ако беше така, сега нямаше да съм тук. А ти излизаш ли с някоя?

— Не. — Той подхвърли картонената кутия на задната седалка. — Ще те откарам до колата ти, а после ще те изпратя до вас, за да съм сигурен, че си се прибрала.

— Но защо?

— Полицейски манталитет — прекъсна я Танър. — Последното нещо, в което можеш да ни упрекнеш, е, че сме джентълмени. — Запали мотора и включи фаровете. — Ще те взема утре сутринта в девет. Може и по-рано, ако си от ранобудните.

— Ще те чакам в девет, но сега бих могла да се прибера и сама — рече тя, стараяйки се да прозвучи убедително.

— Не се съмнявам. Както съм сигурен, че никога не бих оставил сама жена да се прибира с трошка като колата, която караш.

В първия момент тя понечи да спори, после само сви рамена.

— Е, добре. Но няма да те поканя в дома си.

Той кимна и отново се усмихна.

— И за какво ще ме вземеш в девет? — не се стърпя Шей.

— Ще закусим, а ти ще положиш всички усилия да ме убедиш, че трябва да прехвърля ранчото на някой от членовете на сдружението ви.

— Хей, жените също трябва да изкарват прехраната си, нали? — възрази му с неутрален тон тя.

— Искам да обсъдим този твой ентузиазъм.

Шей го изгледа отстрани, като за миг очите ѝ се плъзнаха по устните му. Представи си как би усетила живата им топлина, ако в този момент дръзко го целуне...

— До утре — каза му накрая.

И се зачуди откъде се беше появил този неин забравен сексапилен глас. Очевидно Танър беше започнал да ѝ влияе отрицателно.

Или положително.

Имаше цяла нощ пред себе си, за да определи...

8.

Шей все още не бе решила, дали Танър ѝ влияеше добре или зле, когато звънецът на апартамента ѝ на втория етаж иззвъня весело. Тя остави четката, с която разресваше косата си, и погледна ръчния си, устойчив на всякакви капризи на времето, часовник. До девет оставаха още двацет минути.

Взря се през шпионката, за да се увери, че е Танър, а не пощальонът и отвори вратата.

— Подранил си — отбеляза тя.

На дневната светлина очите му изглеждаха още повече тъмносини. Погледът му я обходи от главата до петите и обратно. Според нея нямаше какво толкова да оценява. Беше облечена с избелели дънки, обикновен пуловер с цвят каки и носеше удобни за продължително ходене обувки. Никакъв грим или претенциозна прическа. Нищо екстравагантно, което би накарало някого да се обърне след нея. Очите им се срещнаха.

— Защо си се облякла толкова скромно тази сутрин?

— Да изляза с рокля за вечерен коктейл на закуска би било равнозначно да си сложа надпис с цената.

Той се засмя и се загледа в устните ѝ.

— Гладен съм.

О, господи — помисли си Шей и пулсът ѝ се ускори. — *Чувствам се като Червената шапчица, която е срещнала вълка.*

— Ако хапна набързо, едва ли ще съм по-опасен от охранен домашен пес.

— В такъв случай няма да имам време да се гримирам.

— Нямаш нужда от грим.

— Значи ти имаш нужда от очила. Влез, докато си взема сакото. Вятърът край езерото Тахо хапе даже и посред лято.

Щом Шей изчезна към банята, Танър прекрачи прага и затвори вратата след себе си. Само един поглед из жилището му показва, че тя беше доста подредена, без да е педантична. Предпочиташе дръзките

цветове пред пастелните и държеше повече на удобството, отколкото на стила. Това беше много по-лична информация от онази, която беше прочел в „Гугъл“ за нея: бяла жена, трийсет и три годишна, висока сто седемдесет и седем сантиметра, блондинка, разведена, приела отново фамилията на родителите си, без глоби, без съдебни разпореждания, без криминални прояви, без деца и неплатени сметки. Кое не можеше да се каже за бившия ѝ съпруг — красивия бейзболист от Първа лига Марк Наджет, който си падаше по щурите купони и още по-щурите жени. Хубавото беше, че получаваше добра заплата в „Доджърс“, за да може да си плаща за удоволствията. От плика върху масичката в антрето му стана ясно, че двамата продължаваха да поддържат връзка.

Това ли е причината да не се среща с никого? Все още ли е привлечена от бившия си съпруг? Или пък, докато се е парила, ѝ е било хубаво?

Най-лошото при трупането на житейски опит беше, че някои от дупките по пътя бяха толкова дълбоки, че можеха да те погълнат целия.

— А пък аз си мислех, че си гладен — каза Шей, като размаха ръка пред лицето му.

— Така е. Кой е този Марк Наджет?

Тя погледна към плика.

— Искаш да ми кажеш, че не си чувал за най-добрата резерва на „Доджърс“? Бившият ми. Има високо мнение за себе си.

— С този тон можеш да отровиш и скорпион.

— Де да беше така. Ами ти? Някакви бивши съпруги?

Той се усмихна леко, впечатлен от прямотата ѝ. Никога не си беше падал по съдържани жени.

— Ограничих колекцията си до една. Ожених се твърде млад, преди да разбере колко зле се отразява животът на ченгето върху връзката. Във всеки случай, много преди да съм достатъчно пораснал, за да знам, как да се справя.

— И все още изплащаш издръжка за нея и за детето? — попита го съчувствено тя, като взе дамската си чанта. — И аз доскоро го правех. За него, не за дете. Съдът най-после реши, че бившият ми може да се справи и без да получава пари от мен. След което той ми изпрати доста неприлично писмо.

Е, добре. Значи, не поддържаше връзка с него.

— Аз нямам деца и не ми се наложи да я издържам — обясни Танър. — Тя се омъжи повторно в деня, в който обявиха официално развода ни.

— Станало е по-добре. Няма невинни дечица, които да се лутат между различната реалност на родителите си — заяви делово Шей.

— Все пак е необходимо малко време, преди да престанеш да се чувстваш като глупак.

Той улови с пръсти брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне.

— А ти престана ли?

Шей се усмихна, сетне веднага се намръщи.

— Има ли още някакви духове от далечното минало, които трябва да прогоним преди закуска?

— От моя страна, не.

— Тогава да поемем към закуската.

— Аз ще карам, ти ще ме насочваш. Става ли?

Тя се поколеба. После си спомни, че нищо от онова, което бе прочела за него в „Гугъл“, преди да си легне снощи, не бе събудило някаква тревога.

— Става — каза накрая.

Танър я последва към най-близкото бистро. В неделната сутрин клиентите би трябвало да образуват опашка пред вратата, но се оказа, че никой не чакаше за маса.

— Сигурна ли си, че мястото е добро?

— Чудесно е.

— Не би могло да се каже, ако се съди по паркинга.

— Изчакай, докато завали сняг или до разгара на лятото. Тогава е пълно с хора. Спокойно е само през междинните сезони.

Интериорът в заведението беше решен изцяло в скиорски стил. Дръжките на входната врата представляваха миниатюрни ски. Всички стени бяха облепени с плакати на светила в този спорт. На някои от снимките облечени в екипи смелчаци заобикаляха скали, за да се спуснат по равната снежна покривка.

Танър забеляза едно сепаре в дъното на помещението и помоли собственичката да ги настани в него, вместо на масата с изглед към паркинга.

— Пази го за редовните си клиенти — обясни Шей, докато се наместваше на един от столовете.

— А ти не си ли от тях? — попита я той.

Избра да седне до нея, като в началото беше достатъчно близо, за да може да усети аромата на шампоана ѝ след сутрешния душ. После се отмести, давайки ѝ достатъчно лично пространство.

— Обикновено се храня вкъщи — обясни Шей, — но след последната ми командировка така и нямах възможност да изляза да напазарувам. — Гласът ѝ отново беше придобил изкусителен оттенък, вероятно защото беше усетила топлината му.

— Обичаш да готвиш, така ли? — изненада се Танър.

— Когато имам време.

— Аз също. Може би за утрешната закуска. Ще имаме време да отскочим за продукти по-късно.

Не знаеше върху кое от предложенията му да се съсредоточи: в нейния дом, закуска, осезаемото му присъствие, пазаруването заедно... Затова каза само:

— Кимбърли ще ме чака за обичайната оперативка в понеделник сутринта.

— Не и след като ѝ обясних, че единственият ѝ шанс да се добере до земята на Лорн окончателно е да те накара да ме размекнеш. А това ще отнеме време. Сигурен съм, че ще прояви разбиране. За нея сексът е средство за продажба.

— Мислиш ли, че ще се хване?

— Аз не продавам — изрече през стиснати зъби той. — Само казвам.

Тя премигна.

— И лошият близък се завърна.

Усмивката му се промени и стана по-нежна, по-топла. Поизкусителна.

Без да го осъзнава, тя леко облиза устните си.

Танър открито наблюдаваше реакцията ѝ. Не правеше опити да се убеждава, че искаше да стои близо до Шей само за да научи нещо повече за последните месеци на Лорн, за смъртта му и за сдружението... Беше се отказал от подобни самозаблуди още навремето, когато беше приключил смяната си твърде рано и бе заварил съпругата си да се чука енергично с инструктора си по йога.

От известно време беше забелязал, че в поведението на жена му имаше нещо фалшиво, но си казваше, че ченгето в него е започнало да взема връх. Прекомерна, болезнена подозрителност.

Тогава за последен път бе пренебрегнал вътрешния си глас. Същият, който бе започнал да вие, когато снощи видя Шей в онази къса черна рокля. Само един поглед му беше достатъчен, за да реши, че трябва да се промъкне в живота ѝ, каквото и да му костваше това. Или поне част от него беше решила така. Другата се надсмиваше над първата.

Лос Анджелис среща Рефюдж? Наистина ли? Ще извадиш истински късмет, ако останеш тук достатъчно дълго, за да оправиш заплетените дела на Лорн, без да се побъркаш.

Сервитьорката пристигна с кафетата и менюто.

Танър с благодарност отпи от горещата напитка и даде поръчката си, без да поглежда цветните листове с оригинални наименования на иначе съвсем обикновени ястия като омлет, комбинирани сандвичи, картофи и мюсли с кисело мляко.

— Бъркани яйца и хамбургер — каза той. Това беше обичайната за един полицаи закуска.

Шей си поръча същото.

— Без гофрета и бита сметана ли? — попита я той, щом сервитьорката се отдалечи.

— Захарта и каймакът не те държат сит до обяда. За разлика от яйцата.

Той се засмя.

— Много добре. Освен това хубавите гофрети се правят трудно.

— Единственото, което е необходимо, е да отвориш кутията и да ги пхнеш в тостера, за да се стоплят — погледна го отстрани тя.

— Не и когато готвя аз. Първо — започвам със сместа. Не слагам яйцата направо от картонената кутия, нито пък ползвам размразени плодове от фризера. Наситил съм им се по заведенията, в които ми се е налагало да се храня.

Шей се усмихна.

— Е, добре. Можеш да ми приготвиш закуската утре. Надявам се, хотелът ти не се намира на час път с кола.

— Не, близо е.

Храната им пристигна бързо. Беше гореща, прясно приготвена и обилна. Той не си направи труда да води непринуден разговор, докато омиташе до троха чинията си.

Тя също се съсредоточи върху закуската. Не беше изпитвала истински глад от момента, в който беше намерила безжизненото тяло на Лорн, но тази сутрин обичайният ѝ апетит бе решил да навакса пропуснатото време. Когато стигна до момента, в който ѝ се наложи да гони няколко препържени картофа из празната чиния, погледна към него. Той я наблюдаваше с напрежение, от което дъхът ѝ секна.

И се усмихваше с някаква жадна, ненаситна усмивка.

— Какво? — попита тя притеснено. — Да не би да съм се изцапала?

— Не. Просто се радвам, като гледам апетита ти... След снощи си мислех, че ядеш само настъргани моркови...

— Не бях на себе си, откакто намерих трупа на Лорн.

— Сега добре ли си?

— По-добре. И все пак... — Шей повдигна вяло рамена. — Спомените са като корени на сред пътека, постоянно те препъват.

— Да, така е... — Той улови ръката ѝ и я сложи върху бедрото си. — Имаш ли нещо против да поприказваме за това?

— Мислех, че ще ходиш при шерифа.

— Рапортите не могат да ти разкрият много, особено когато всички говорят за онова, което лично са видели.

— Какво имаш предвид?

Той забеляза, че собственичката приближава към тях. Зад нея вървяха четирима души, които смътно си спомняше от снощния коктейл. Настани новите посетители в сепарето, точно до Танър и Шей.

— Нямах ли усещането, че са ти уредили среща с всички, които бяха на тържеството снощи? — попита тихо.

— Не съвсем. Днес е един от почивните ми дни. Напоследък не ми се е случвало да ги ползвам често.

Танър повика сервитьорката, поиска сметката и даде достатъчно пари, за да покрие всичко още преди Шей да успее да разтвори чантата си.

— Сега ще ви донеса рестото, сър.

— Задръжете го.

Жената засия.

— Благодаря — рече тя, обърна се и забърза по пътеката между масите, сякаш се страхуваше да не би той да промени решението си.

— Аз ще си платя своята част.

— Ще ти вода точна сметка.

Издърпа я от сепарето и я поведе навън. Настаниха се в колата и той завъртя ключа, но двигателят не реагира веднага. Най-сетне издаде няколко задавени звуци и запали.

Май му трябва нещо повече от регулиране — отбеляза мислено Танър.

Извънредните часове работа си бяха казали думата.

Може би точно затова нашият нов жизнерадостен капитан ми се усмихваше така, докато ми сменяше часовете.

— Ще те притесни ли, ако отскочим до ранчото на Лорн? — попита той.

— Няма. Точно отивах да нагледам животните, когато видях колата ти. Не исках да оставям тялото, но тогава полицаите...

— Така е, ние сме безсърдечни копелета, докато не се попълнят всички формуляри.

— Просто си вършеха работата.

— И това ми е известно. Което не прави нещата по-лесни за обикновените граждани.

Тя се облегна на седалката и се загледа в мяркащите се тъмнозелени дървета от двете страни на пътя. Двулентовото платно се извиваше, издигаше се и после се спускаше отново, докато навлязоха сред гъстата трепетлика, острата трева и пелина, израснал между борове. Гранитните блокове, шлифовани от ледниците преди хиляди години, блестяха на слънцето.

Танър зави по прашния път, водещ към старо, асфалтирано шосе, което само след минути ги отведе до ранчото на Лорн. След няколкостотин метра вече се друсаша по коловозите към къщата.

— Ще ожулиш колата отдолу — обади се Шей. — Трябваше да вземем моята. Резервоарът ѝ е двойно по-голям, но можехме да заредим в Тахо.

— Стига да не завали, ще се справим. Това е бивш патрулен автомобил. Възможностите му са много по-големи, отколкото може да

се предположи от външния вид. Пък ако времето се развали, винаги можем да използваме пикапа.

Тя измърмори нещо, което можеше и да е името на Лорн.

Танър зави зад къщата, окъпана в слънчева светлина. Погледът на Шей обхождаше осветените и сенчестите места.

— Нещо определено ли търсиш? — попита той.

— Продължавам да чакам Динго да се появи и да започне да души наоколо.

— Все още е при ветеринаря.

Това, както и изчезналото злато, са две дяволски съвпадения... А те са твърде много, за да бъдат преглътнати от един разследващ полицай, без той да се задави.

Една, две или дори три несъответствия би могъл да приеме. Животът беше непредсказуем. Истинска каша. Същото важеше и за смъртта.

— Кучето странеше от чужди хора. Беше недоверчиво като койот.

— Обадох се на ветеринаря, преди да дойда да те взема. Динго няма да може да гони зайци известно време, ала състоянието му се подобрява. Можем да го видим по-късно.

— Много ми се иска. Сигурно му е страшно неприятно да стои затворен.

Танър паркира откъм сенчестата страна на къщата, недалеч от мястото, където беше умрял Лорн. Шей освободи предпазния колан, който се беше увил така, че почти я задушаваше. Едва бе успяла да хлопне вратата на колата, когато Танър я настигна, хвана ръката ѝ и я стисна в своята. Приятната топлина отново се разля по тялото ѝ.

— Закуска с разходка... — каза ѝ с усмивка.

— Нямаше го в менюто.

— Значи досега си ходила в неподходящи ресторанти.

Обичаше да вижда искрящия хумор в очите ѝ, да наблюдава сочните ѝ плътни устни, докато говореше... Изведнъж му се прииска да не гледа на нея като на заподозряна в убийство. Но знаеше, че щеше да го прави въпреки това...

9.

Всичко се нарежда идеално.

Смъртта на Лорн Дейвис ще бъде вписана в акта като естествена.

Племенникът е непредвидено препятствие, но не непреодолимо. Танър Дейвис не е привързан към ранчото, така че дори да го получи, което изглежда малко вероятно, ще го продаде на онзи, който предложи най-висока цена.

Но дори това да не сработи или пък ако неудобното ченге се изпречи на пътя, тогава в най-близко бъдеще ще се случи удобен, фатален инцидент. Никой няма да се интересува, най-малко пък чиновниците в Лос Анджелис.

Нито пък ще липсва на някого.

Наистина, убийството му е нещо като обществена кауза. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

10.

Танър поведе Шей към мястото с отъпкана трева и крехка тръстика, където беше починал чичо му.

— Динго ядеше ли мърша? — внезапно попита той.

Тя потръпна и се опита да изхвърли от съзнанието си спомена за хищниците, навъртащи се около мъртвото тяло.

— Не, доколкото знам. По-скоро беше обгрижвано куче, привикнало към домашна храна.

Той се замисли.

Шей го наблюдаваше, докато оглеждаше мястото, където беше умрял Лорн. Очите му бяха напрегнати, търсеци нещо, което другите не биха могли да забележат.

— Сега е по-различно — отбеляза тя тихо.

— В какъв смисъл?

— Огряно е от слънцето — отвърна му простичко.

Това веднага привлече вниманието му.

— Лорн носеше ли сако, когато го намери?

Все още си спомняше всичко съвсем ясно.

— Не. А и заместник-шерифът не ме попита за това.

Танър изсумтя недоволно. Не беше учуден. Заместникът сигурно караше поредната смяна, за да покрие района си в окръга. Парите никога не стигаха за по-голям персонал, особено в селските области. Един старец, умрял в собственото си ранчо, нямаше да предизвика интерес, изискващ нещо повече от черен найлонов чувал и некролог в местния вестник.

— Вторият заместник започна да ме разпитва за дрехите му, но тогава получи някакво друго обаждане и трябваше да тръгне спешно нанякъде.

Тя се загледа в измачканата трева и си напомни, че Лорн бе умрял бързо, без да има време да усети страх или болка.

— Добре ли си? — тихо попита Танър.

— Да. Не... Всъщност, не. — Шей издърпа ластика от конската си опашка и разтри главата си там, където косата ѝ беше най-обтегната. — Знам, че смъртта е настъпила мигновено. Това ме успокоява.

— Не искам да усложнявам нещата за теб, но... — Той повдигна рамена. — По всичко личи, че никой от полицейското управление не е обърнал достатъчно внимание...

— Районът е слабо населен, затова са съсредоточили патрулите из градовете.

— Правят, каквото могат. Където има повече хора, нуждата от полиция е по-голяма. Кое те кара да мислиш, че е умрял бързо?

— Работя като доброволка в една група за „Гражданска защита“ — обясни тя. — Там са ни учили да търсим и да разчитаме оставените по земята следи — стъпки, пречупени клони, отъпкана трева... Всичко, което изглежда необичайно.

— Имала си възможност да огледаш мястото толкова подробно? А пък аз си мислех, че си намерила трупа преди изгрев.

Тя присви очи, но не се загледа в него, а сякаш назад в миналото. Танър чакаше, давайки ѝ време да си припомни отново картината от онзи момент, в който беше забелязала трупа на чичо му. Нещо или дори няколко неща я караха да вярва, че го беше застигнала бърза и безболезнена смърт. Нужно му беше да разбере как беше стигнала до това заключение.

— Беше още сумрак — обясни тя.

— Какво?

— Онзи красив момент, преди слънцето да огрее планините оттатък долината Карсън, когато звездите са избледнели... Не се виждат детайли, само очертания в полумрака пред настъпващия ден. Същото усещане те спхожда малко след залез, когато звездите обсипят небето.

Той я наблюдаваше и слушаше внимателно как му описваше неувимите мигове, в които денят и нощта разменят местата си.

— Обикновено рано ли ставаш?

— Не достатъчно, за да хвана точно тези мигове преди изгрева... Но ако има причина да съм навън, харесвам безмълвното усещане за очакване нещо да се случи.

— Съобщението на Лорн вероятно доста те е разстроило — подметна тихо Танър, разбирайки онова, което остана недоизречено. Наистина не е могла да заспи, след като върху нея се е стоварил гневът на чичо му.

Тя кимна и притвори очи. Но това не помогна. Продължаваше да вижда тялото на Лорн, отърсващо се от покривалото на нощта и следите от обикалящите хищници, ставащи все по-ясни под лъчите на изгряващото слънце. Отвори очи. Беше ѝ лесно да си спомни картината: легнал отпуснато по гръб, с обезобразено лице, обърнато към безчувственото небе, и развявана от вятъра посребрена коса.

— Какво виждаш? — попита внимателно Танър.

— Лорн. Следите, оставени от животните. Лешоядите, които се реят в просветляващото небе, очаквайки своя ред.

Той я слушаше търпеливо, колкото и да му беше неприятно, че я принуждаваше да преживее отново онзи момент. Но си даваше сметка, че нямаше друг избор. Иначе трябваше просто да се престори, че всичко беше ясно като рапорта на първия заместник-шериф. Изводите бяха направени, нямаше неизяснени моменти.

— В такава почва следите не се задържат — каза тя, — освен ако човек не стои на едно място достатъчно дълго, не крачи напред-назад или не се влачи. Но не видях нищо подобно сред растителността, докато не вдигнаха тялото. Всичко под него беше смачкано. Токовете на ботушите му... — Замълча и махна с ръка. — Е, сам можеш да видиш къде са оставили следи. Ръцете му бяха разперени встрани.

— Изглежда е паднал доста тежко.

Толкова тежко, че чак токовете на ботушите му са се откъртили.

— Като марионетка, на която внезапно са отрязали конците. — Тя се замисли. — Съжалявам...

— Не се извинявай. Попитах те, какво си видяла, а ти само ми разказа. — Стисна ръката ѝ и прекара палец през върховете на пръстите ѝ.

— Винаги ли утешаваш скърбящите? — тихо попита тя.

— Не.

Палецът му се плъзна към дланта ѝ.

Шей въздъхна.

— Не носеше шапка. Предположих, че вятърът я е отнесъл.

Танър изчакваше. Без да престава да гали ръката ѝ, мълчаливо я насърчаваше да извика в паметта си всяка една болезнена подробност.

— Не си спомням някога да съм го виждала без шапка — каза тя.

— Сваляше я само когато си лягаше или влизаше под душа.

Шей горчиво се усмихна.

— Не беше облечен в работна риза и панталони. Беше с официалните си дрехи, с които обикновено ходеше в града. И... — Споменът я накара да се намръщи. — Тютюнът за дъвчене се беше разпилял върху гърдите му.

— Същият, който винаги носеше в левия джоб на ризата си?

Тя кимна.

— Мога да кажа, че е починал доста преди да дойдат хищниците, защото тялото не кървеше. Имаше... — Отново си пое дъх, бавно и дълбоко. — Беше издран, но нямаше никаква кръв. Тялото не беше вкочанено. По ръцете му нямаше отоци, нито кал под ноктите му, поне доколкото можех да видя от разстояние... Като изключим причиненото от животните, не забелязах никакви други наранявания по лицето му. Нищо, което да ме наведе на мисълта, че се е борил, съпротивлявал или нещо подобно...

— Ти си видяла много повече неща от преуморения заместник-шериф. Той е написал в рапорта инфаркт, без да е огледал тялото. Ако изобщо си е направил труда да дойде дотук.

Върху красивите ѝ очи, обърнати към него, внезапно падна сянка.

— Не мислиш, че се е случило точно така, нали?

— Инфаркт може да те покоси по всяко време, но в този случай има много съмнителни неща.

— Например?

Танър започна да излага фактите, които му беше трудно да преглътне:

— Лорн си е у дома, но е облечен като за излизане. Малко преди смъртта му Динго се нагълтва с отрова. Кучето е ловно, не яде мърша, а чичо ми не държи къщи препарати против мишки. Всички кучета на Лорн — поне онези, които са се задържали повече от година, са ловували в гората през деня, а не са се ровили из бунището нощем. Той се е опитвал да промени завещанието си. Ако беше останал жив, сдружението щеше да остане с пръст в уста.

— Много други хора са ни отказвали — възрази Шей. — Но всички са живи и здрави, при това някои от тях притежават повече земя от Лорн.

Танър кимна.

— Мислих и върху това. Което води към липсващото злато. Да ти е споменава, че го заплашва банкрут?

— Не. Оплакваше се от цената на храните и от високите данъци, както и от мижавите пари, които получил за продадените говеда на угоителния комплекс, но същото говорят всички фермери... Оглеждаше се за нов пикап и точно си беше купил новата шапка и ботушите, с които го намерих, така че едва ли е бил толкова закъсал.

И изведнъж, сякаш едва сега думата беше стигнала до нея, тя възкликна:

— Злато ли? Какво злато? Имаше една-две сребърни токи, но никога не съм го виждала да носи злато.

Танър оглеждаше небето с опитното око на човек, израснал на място, където сезоните имаха значение. Сутринта беше слънчева, с пухкави бели облачета, но доста хладна. Есента се промъкваше бавно, изсмуквайки топлината от земята. Още щом слънцето се скриеше зад планините в късния следобед, всичко бързо изстиваше.

Облаците посягаха към слънцето като сиви пръсти, заплашвайки с дъжд, но бяха изтласквани от силния вятър. Той сякаш ги преследваше и разпръсваше, преди да успееш да се съберат отново.

Шей чакаше да ѝ отговори за златото, загледана в светлините и сенките, които се сменяха върху лицето му. Танър имаше вид на човек, който дъвчеше нещо и не можеше да го преглътне, но и нямаше намерение да го изплюе.

— Съжалявам, не биваше да го споменавам — каза той накрая. — Значи го намери тук? — попита припряно. — Легнал по гръб с новите си ботуши?

Искаше ѝ се да върне отново разговора към златото, но се съмняваше, че щеше да ѝ каже нещо повече от онова, което беше изтървал случайно.

Той само задава въпроси, но никога не дава обяснения.

Което дяволски я дразнеше. После се насили да овладее емоциите си и отвърна:

— Да, така го намерих.

— Чудя се защо — промърмори на себе си Танър. — Двамата с баща ми са възпитавани по един и същи начин. Татко не се промени до края на живота си. Трудно ми е да повярвам, че Лорн го е направил.

— Какво имаш предвид?

— В ранчото си имаш ботуши за работа, други, с които да ходиш в града, и съвсем нови за много специални случаи. Работните ботуши винаги са ти под ръка, ти никога не излизаш из стопанството с нито един чифт от другите, освен ако не отиваш в града или не се връщаш оттам.

Шей не знаеше какво да каже. Очевидно ботушите за него имаха много по-голямо значение, отколкото за нея.

Той приклепна и прокара пръсти през пръстта.

— Ако наистина си намерила Лорн тук, значи той не е идвал откъм пикапа си, нито е отивал към него — рече Танър. — И все пак е бил с ботушите, с които е ходил само в града. И с официална риза. А панталоните му?

Тя погледна земята, виждайки картини, които би искала да забрави.

— Не бяха работни. Може просто да е излязъл да се полюбува на имота си?

— Чичо ми уважаваше земята, но никога не съм го виждал да стои отвън и да ѝ се полюбува. А ти?

Внезапен порив на вятъра откъм планините разроши косата ѝ. Тя инстинктивно прибра няколко кичура зад ушите си.

— Не. Когато излизаше навън, винаги беше зает с нещо. Поправяше оградите, чистеше напоителната система, наглеждаше говедата, ругаеше елените и зайците, които влизаха в градините му, въпреки острите зъби на Динго. Дори когато разговаряхме, смазваше юздите, въртеше лопатата или вършеше нещо друго.

— Да, и аз така си го спомням. — Танър се изправи и изтърси ръцете си. — Никакви отпечатащи от стъпки около тялото ли не забеляза?

— Не съм търсила. — Тя отметна развяната от вятъра коса от лицето си. — Дори отдалеч беше съвсем ясно, че е мъртъв. Ако не мога да окажа помощ, би трябвало да оставя всичко непокътнато до идването на полицията. Обадих се на деветстотин и единайсет и се опитах да разгоня хищниците до пристигането на патрулната кола.

И плачех, но това не засяга никого, освен мен.

— Ако е било толкова важно, заместник-шерифът не би ли го забелязал? — попита тя.

— Не и ако не го е търсил — отвърна Танър.

Шей поклати глава.

— Трябваше да огледам по-добре. Съжалявам.

Той долови вълнение в гласа ѝ и я докосна по брадичката.

— Защо ще съжаляваш? Ти не си полицай. А може и да е нямало нищо особено.

— Не звучиш много убедено.

Танър побърза да смени темата:

— Адвокатът на Лорн ми каза, че е имало няколко предложения за ранчото. Обсъждал ли е този въпрос с теб?

— Надсмиваше им се. Казваше, че идиотите си въобразяват, че могат да изядат гледката.

— Ако можеше, между местните нямаше да има слаби хора... — иронично отбеляза той и махна с ръка към пейзажа.

Зад къщата Сиера Невада издигаше гранитни зъбери към небето, образувайки обширна бариера пред всичко, което нямаше крила. През зимата ветровете обикновено достигаха до сто и шейсет километра в час по най-високите хребети и въртяха снеговете като вихрушки над черните скали. Планините бяха един друг необятен свят, с високи дървета и забързани потоци, със закътани долини, обрасли със стройни трепетлики, които през есента изглеждаха като залети с разтопено злато.

Под ранчото на изток се простираше Рефюдж, но достатъчно далече, за да бъде по-скоро интересен, отколкото натрапчив. Слънчевите лъчи блещукаха във вадите и напоителните канали, а поляните, обградени от блата, бяха влажни дори през най-сухия сезон. Стотици нюанси на зеленото обграждаха фермите и градските сгради.

Глори Спрингс и тясното ранчо на Лорн лежаха между планините и обширната долина, където се намираше Рефюдж и беше част и от двете, но в същото време отдалечено и самотно. Също като Лорн.

— Това е едно от най-красивите места, което съм виждала някога — тихо отбеляза Шей. — Бих искала...

Танър я гледаше в очакване, но тя така и не се доизказа.

— Какво би искала?

— Лорн да е жив и земята да е в безопасност като собственост на сдружението. — Обърна се към него и го погледна в лицето. — А ти какво смяташ да правиш с ранчото?

11.

В първия момент Шей си помисли, че Танър няма да отговори на въпроса ѝ, както не ѝ обясни нищо за златото. Но той поклати глава и тихо отрони:

— Не знам.

— Не си поддържал връзка с Лорн, не си идвал, откакто си бил дете, но все пак си зарязал всичко, за да пристигнеш тук веднага след смъртта му. Заради ранчото ли?

— Не.

— Тогава защо?

Мъжът повдигна рамена.

— Просто мислех, че търся нещо.

— Какво?

— Ако знаех, вече щях да съм го намерил — замислено изрече той и сложи ръце на кръста си. Устните му се свиха. — Както и да е, сега съм тук и продължавам да си задавам разни въпроси. Искам да разбера защо си намерила Лорн по гръб като удобна плячка за хищниците... Чак тогава ще можем да поговорим за ранчото и за сдружението ви.

Защото съм сигурен, че вече не искам да имам нищо общо със земята...

Той въздъхна, вгълбен в себе си. Ранчото му напомняше за прекалено много неща, които така и не бяха намерили обяснение, а вероятно и никога нямаше да намерят — за баща му, за чичо му, за самия него...

Ако Шей вече се бе досетила за неприятните му мисли, успяваше да се прикрива добре. Или пък те изобщи не я вълнуваха.

А и защо да я вълнуват? Аз не означавам нищо за нея и макар да е дяволски интригуваща жена, очевидно не си пада по необвързващия секс. А аз не мога да ѝ предложа нищо друго. При това обожавам да живее на място, което ме влудява.

Израснах като буфер между баща ми и чичо, затова искам да се махна оттук, веднага щом си свърша работата...

Никога не беше разсъждавал върху тези неща, а нямаше нито време, нито търпение да го прави сега. Миналото си беше минало. А въпросите около смъртта на Лорн чакаха да бъдат разрешени.

Вятърът се усилваше и разнасяше наоколо мирис на борови иглички.

— Какво ще стане, ако не намерим отговорите на всички въпроси? — попита тя.

— О, ще ги намерим. Нужно е само да почукаме, за да ни се отворят няколко врати.

Или да ги изкъртим с ритници.

— Покажи ми значката си.

— Защо?

— Защото се появи като торнадо и ще изчезнеш също толкова бързо. Аз обаче ще остана тук. И ще трябва да живея с всичко това.

Той странно сви устни, изражението му беше прекалено сурово, за да мине за усмивка. Измъкна кожен портфейл от джоба на якето си. С рязко, обиграно движение на китката го отвори, показвайки бронзовата значка и служебната карта. Гладките им повърхности проблеснаха на слънцето.

— Детектив Танър Дейвис. Полицейско управление на Лос Анджелис — изрече той с глас, остър като бръснещия вятър. — Западен район, обхващащ олимпийската зона. Освен когато не съм в моргата, където се разправам с трупове и документация.

Положение, което ще се промени, веднага след като се прибера в Лос Анджелис. Аз съм добро ченге. И трябва да се върна, за да остана такава.

Заинтригувана, Шей взе значката и започна да я разглежда. Металният знак беше много по-тежък, отколкото си го беше представяла. Запита се дали той изобщо усеща тежестта му.

— И вярваш, че Лорн не е умрял от инфаркт?

— Допускам, че е възможно.

— Това означава ли, че е било извършено престъпление?

— Няма как да разбере, докато не науча повече.

Взе обратно портфейла си, затвори го и го пхна обратно в джоба на якето си с обиграното движение на човек, правил това безброй

пъти.

— Ако наистина смяташ, че има нещо съмнително около смъртта на чичо ти... Тогава трябва да поговориш с шерифа.

— Няма как да стане с малкото улики, с които разполагам засега. Последното нещо, от което шерифът има нужда точно преди изборите, е един важен, неразрешен случай.

— Смяташ, че шерифът е корумпиран ли? — стреснато го изгледа тя.

— Не. Мисля, че е колкото полицай, толкова и политик. Докато не отида при него с нещо повече от подозрения, политикът ще скърби на погребението на Лорн, а полицаят няма да обърне внимание на нищо, ако не е принуден. Надявам се златото да го провокира.

— Ще ми обясниш ли най-сетне какво е това злато? — попита отново Шей безцеремонно.

— Пиратско съкровище — отвърна той сериозно.

Хрумна ѝ да го плесне като по-малко братче. Но Танър нито ѝ беше брат, нито беше малък.

— Да не би да е съкровище, което е изровил, докато е ринал говеждия тор? — попита тя с глас, изпълнен с неприкрит сарказъм.

Танър се усмихна.

— Ела. Ще ти покажа.

След необятната гледка къщата изглеждаше съвсем малка. Не беше стояла празна достатъчно дълго, за да създава усещане за запустатост, но вече се чувстваше нуждата от проветряване.

Шей продължаваше да очаква стопанинът всеки момент да се появи откъм спалнята си и да ги попита какво, по дяволите, търсеха в дома му. Тя посочи към една снимка на Лорн с непознат мъж. Беше поставена в рамка върху полицата на камината.

— Когато го попитах кой е другият, не ми отговори. Да не би да е баща ти?

Танър дори не отмести поглед от камъка на комина, около който беше изровил мазилката.

— Онзи отядно е баща ми.

— Не приличаш на него.

— Не. По-подъл съм.

— По-суров — поправи го тя. — Като Лорн.

— Не се заблуждавай. И двамата извличахме добра полза от подлостта си.

Искаше ѝ се да му възрази, че Марк Наджет я бе научил какво значеше да си подъл. Танър не беше такъв. Със сигурност беше суров, но не и подъл.

Танър беше много различен от Марк. Личеше си по много неща... Като нежността, с която ръката му докосваше лицето ѝ, макар да беше наясно, че не може да разчита на нещо повече.

Бих могла да свикна с такъв мъж, който е достатъчно силен, за да бъде нежен.

А това беше нещо, за което не се беше замисляла.

— Често ли се караха? — попита тя.

— Лорн и баща ми ли?

— Да.

Той престана да човърка около камъка, облегна се на студения комин и се загледа в нея. Спомни си какво удоволствие му беше доставял всеки лек допир до кожата ѝ и пожела да го усети отново...

— Двама мъже — каза накрая, — едно ранчо, един шеф в лицето на Лорн. Татко беше много по-малък. И винаги щеше да си остане такъв в очите на чичо ми. Имаха много търкания. Но като дете просто приемах, че се карат заради мен. Обичах ранчото, конете, говедата... По дяволите, дори риенето на тор ми доставяше удоволствие... Работех неуморно, събирах сено, поправях оградите, а чичо ме учеше да стрелям, да яздя, да шофирам, да пия и да оценявам добитъка. Баща ми работеше в Рино. Обичах го, но го виждах рядко, докато не се преместихме в Лос Анджелис.

Тя се замисли какъв ли е бил Танър като малко дете, жадуващо да открие целия очакващ го свят.

— Имаш ли братя или сестри?

— Когато пораснах достатъчно, за да се грижа за ранчото, двете ми сестри вече бяха преживели увлечението си по ездата и мислеха повече за момчетата. Сега те са омъжени и имат деца. Едната живее във Вашингтон, а другата — в Атланта.

— И аз имам по-голяма сестра, омъжена, но без деца. Занимава се с обществена дейност в Сан Франциско заедно с майка ми. Брат ми живее в чужбина, разведен е и също няма деца. А родителите ни опяват за внуци, откакто се помня.

— Значи сте едно истинско семейство. Никой никога не е доволен от другите.

— Поне в моя случай... — тъжно каза тя. И изведнъж смени темата. — А ти ще ми обясниш ли нещо за проклетото злато?

Очите му се присвиха.

— Просто не бързам... Заменям информация за целувка.

За момент и двамата изглеждаха еднакво изненадани. Дъхът ѝ сякаш секна.

— Говорехме за златото... — опита да се усмихне тя.

По-късно ѝ хрумнаха няколко шеговити закачки. Можеше да каже със сигурност, че го желаше, но продължаваше да се съпротивлява. И той я уважаваше за това.

И се зарече да я спечели скоро.

Шей въздъхна тихо, когато Танър отново насочи цялото си внимание към камината. Миг преди това погледът му я караше да се чувства като най-желаната жена на света.

Питам се, кога ли ще се оставя да ме хване.

Ако изобщо се опита да ме догони — додаде мислено...

Стресна я звукът от скърцане на камъни. Приблужи се достатъчно, за да може да надникне над приведеното му тяло. Ръцете му изглеждаха силни и сръчни, докато изваждаше един от речните камъни от едната страна на комина. На мястото му зейна тъмна дупка.

— Изглежда, че вътре няма нищо — отбеляза тя.

Танър се изправи предпазливо. Шей беше застанала толкова близо до него, че той можеше да вдъхне свежия аромат на косата ѝ. Тази сутрин нямаше парфюм. Ухаеше само на мека, топла женственост.

— Златните монети бяха скрити тук — тихо ѝ обясни той. — Виждал съм ги няколко пъти, откакто навърших четиринайсет. Разкриването на скривалището беше нещо като ритуал за семейство Дейвис, който се извършваше само с момчетата.

— Това ли е било богатството на Лорн? — възкликна Шей.

Извърна се от тъмната дупка, за да погледне в живите, сини очи на Танър. Отново ѝ се прииска да потъне в тях.

— Не — отвърна той, загледан в устните ѝ. — Монетите бяха непрестанният стремеж на Макс да прецака държавата. Защото той живееше с идиотската идея, че тя му дължи пари за земята, за която

поколения от семейството се бяха борили и умирали, защитавайки я от индианците, сушата, завистта и политиците.

— Макс ли? Някой от предците на Дейвис?

— Беше изключително суров човек, истински задник — кимна Танър. — Лорн се оказа най-добрият му ученик, но и баща ми не му отстъпваше... Златото беше социалната и медицинска осигуровка на семейството ми. Първоначално се състоеше от самородни късове и златен пясък, добивани в планините или заменяни срещу добитък. После Макс решил да отпразнува една добра сделка с продажба на говеда. Обърнал парите в златна монета, която хванала окото му на масата за покер. Никога повече не видял подобна.

— Наистина ли е била старинна испанска монета? Пиратско злато?

Танър се наведе към нея, за да долови неспокойния ѝ дъх и да усети топлината ѝ. Отново му се прииска да опита вкуса на устните ѝ.

— Монетите бяха „Сент Гауденс“, сечени през 1932 година — тихо каза той. — Семейна реликва. Всяко поколение добавяше по няколко. Съкровището беше нашата независимост, нашата свобода, нашият начин да не зависим от цивилизацията.

— Може би Лорн ги е обърнал в пари, когато е решил да остави ранчото на сдружението?

— Възможно е.

— Но не ти се вярва... — замислено каза тя. — Смяташ ли, че златото е било откраднато при обир, след който Лорн е бил убит?

Входната врата проскърца от напора на вятъра. Шей стреснато се запъти към нея, за да я прихлопне.

— Остави я — спря я Танър. — Къщата има нужда да се проветри. Колкото до златото, в Лос Анджелис всеки ден убиват хора за много по-дребни неща.

Питам се кога Брайънс най-после ще се обади. Когато има какво да ти каже, глупако — надсмя се над по-нетърпеливата си половина Танър.

Шей понечи да каже нещо, но замълча. Измъчваше я мисълта, че той редовно виждаше хора да умират по мъчителен начин. Вдигна към него тъмните си, широко отворени, очи.

— Готов съм да се обзаложа, че убийства стават и в долината Карсън, даже и в Рефюдж — каза той. — В края на краищата и тук

живеят хора.

Тя преглътна с усилие.

— Знам. Просто... — Поклати глава. — Да се сблъскаш с толкова много смърт, сигурно е съсипващо.

Без да отговори, Танър върна камъка на мястото му. Притисна го силно, сякаш искаше тайната за съкровището да остане скрита дори сега, когато монетите вече ги нямаше. Жената схвана мълчаливото послание. Той нямаше намерение да говори за работата си.

— Златото — рече тя — обяснява защо Лорн спомена, че не е притиснат от нужда за пари, за да си плати данъците. И ако от сдружението го чакаме да се откаже, ще ни отнеме много години.

— Кога беше това? — бързо попита Танър.

— Преди няколко месеца... Точно по времето, когато най-сетне успях да го убедя да седне и да ме изслуша какво се опитва да направи организацията ни за запазването на малките ферми в долината.

— Хм, ти наистина си влязла под кожата на стария вълк.

Тя се намръщи, спомняйки си хищниците, прокрадващи се към трупата на зазоряване.

— В момента това не е любимата ми дума.

— Може би предпочиташ негодник?

Шей не отговори. След малко продължи да разказва:

— Успях да го убедя, че не се опитваме да му отнемем собствеността, нито да я продадем на предприемачите. Още по-малко да я оставим на мустангите.

— На мустангите ли? — повдигна тъмните си вежди Танър.

— О, не се дръж като онези мъже, около които се навърта Кимбърли. Ще ти нашепва часове наред и ще те принуди да й напишеш чек, само и само да се отървеш от нея. Дивите коне са специалната ѝ кауза.

— Защо? Мустангите са докарали доста испански златни монети навремето — възрази той. — Само че е било преди стотици години, когато са дошли в Новия свят, възседнати от конквистадорите. Тези коне са подивявали, веднага щом са успявали да се освободят. С идването на заселниците дивите животни са били натикани в полупустинните райони. Така постепенно са се изродили в по-дребни и жилави кончета, които можели да оцеляват сред ниската растителност.

— Говориш като Лорн. Но за много хора мустангите са свързани с романтиката. Просто се привързват към тях.

— Гражданите — да. Но за земеделците не бих казал. Те си съперничат с всички животни в борбата за оцеляване.

— Кимбърли е дете на града от главата до върха на скъпия си педикюр — рече тя, — ала обожава мустангите.

— А дали някога се е приближавала поне до един?

— Този върху регистрационния номер на колата й брои ли се?

Той се усмихна. После попита със сериозен глас:

— Значи си уговорила Лорн да остави земята си под попечителството на сдружението, така ли? С правото да я обработва до края на живота си?

— Него и още шест семейства, които се съгласиха да ни я предоставят. Все още имат възможност да живеят във фермите и да използват земята, която толкова обичат, а сдружението се задължава да се погрижи тя да си остане завинаги такава, каквато е, вместо да бъде изоставена или превърната в търговски центрове. А в долината и около нея има само такива малки стопанства. Сдружението действа в целия западен планински район.

Той я изслуша мълчаливо.

— Хайде. Да идем да поговорим с твоя шериф Конрад — каза накрая.

— Защо го наричаш мой?

— Добре де... — протегна й ръка той. — Ела с мен. Можеш да ме изчакаш в колата, докато разговарям с него. След това ще те заведе на обяд.

— Шерифът е точно от типа мъже, по които си пада Кимбърли.

— Да, разбрах го още снощи.

— Но съм сигурна, че е добър в работата си — подхвърли Шей.

— Аз пък не съм.

12.

— Ще вляза с теб — заяви Шей, докато Танър паркираше в Рефюдж. — Шериф Конрад сигурно ще бъде по-любезен в мое присъствие.

— Струва си да се опита — отвърна той, но се усмихна, за да смекчи впечатлението от резкия си тон.

Хайде, Брадърс. Обади се. Отивам при шерифа само с някакви голи подозрения.

Провинциалният участък беше тесен и ярко осветен, облепен с плакати на обществени служби. Те създаваха у хората усещане, че нещата са напълно под контрол, след като лошите момчета бяха известни и обречени да бъдат изправени пред правосъдието. Имаше малка врата от едната страна, водеща към още по-малка канцелария. Танър съобрази, че шерифът е точно там.

На бюрото на секретарката се мъдреше табелка с надпис „Мисис Джоунс“, а някакъв мъж недоволен се мръщеше до телефонната централа. Поведението му подсказваше, че посетителите изобщо не го интересуваха.

— Това е първият заместник, който пристигна на мястото на произшествието — каза Шей тихо, за да не я чуят.

— Същият, който не е попитал за дрехите на Лорн ли? — все така шепнешком рече Танър.

Тя кимна. Жестът ѝ, както и отношението на полицая му казаха всичко, което му беше нужно да знае. Той се приближи и се надвеси над бюрото на секретарката като Сиера Невада над долината, заплашвайки да я захлупи всеки момент. В първите няколко секунди ѝ се стори, че мъжът изръмжа, после си даде сметка, че само се е покашлял.

— Какво желаете? — обади се заместникът без всякакъв интерес.

— Аз съм Танър Дейвис. Бих искал да разговарям с шерифа по повод смъртта на чичо ми.

Без да вдига поглед, мъжът натисна някакъв бутон и отново се намръщи, защото нищо не се получи.

— Съжалявам за загубата ви — каза, като продължаваше да гледа телефона.

— Аз също — отвърна Танър делово. — И така, шефът ви тук ли е?

Нищо чудно, че очакваше шерифът да се отнесе грубо към него — мислено отбеляза Шей. — *На ченгетата очевидно любезността не е силната им страна.*

— Чуйте, мистър... Как ви беше името?

Отнякъде се разнесе силно шумолене на вестник.

Танър погледна към дъното на стаята. Отделен само от висока до кръста врата, изработена от висококачествен ламинат, платена с парите на данъкоплатците, седеше друг заместник. Беше вдигнал обутите си в ботуши крака върху малко бюро. Не погледна към посетителите, а просто продължи да разгръща страниците, сякаш шумоляха разлюлени от вятъра плевели. Заместник Фелдт се изправи с нежелание.

— Извинявайте, мразя тоя проклет телефон. Как е името на починалия? — попита, все още загледан в апарата.

— Лорн Дейвис.

— О, разбира се. Същата фамилия.

Мъжът отзад най-сетне надникна иззад вестника.

Разпознала го, Шей кимна. Когато заместник Натан Огъст не беше на смяна, често работеше като охрана на сбирките на сдружението. Беше вторият полицай, пристигнал на мястото на смъртта на Лорн, но го бяха извикали за друг случай, преди да успее да направи снимки с мобилния си телефон.

— А, онзи Дейвис — каза заместник Фелдт. И изведнъж стана неспокоен. — Съжалявам да го чуя. Лорн беше истински...

— Така е — прекъсна го Танър. — Проведено ли е разследване за причината за смъртта?

— Ние... Ами как да ви кажа... Изчакайте за минута. — Той бързо погледна към колегата си, но не срещна никакъв отклик. — Мисля, че шерифът точно се запознава с резултатите... Ала не съм сигурен...

— Искам да ги видя — заяви Танър с тон, доближаващ се до заповед.

Заместник Огъст се обади от дъното на стаята:

— Не и преди шерифът да подпише рапорта.

— Здравейте, заместник Огъст — намеси се Шей, опитвайки се да внесе любезна нотка в разговора.

— Радвам се да ви видя, мис Таунсенд — погледна я той над вестника с продължителен, преценяващ мъжки поглед. — Снощи доста рано напуснахте празненството.

— Имах дълъг и тежък ден — обясни тя изненадана, че беше забелязал прибързаното ѝ оттегляне от отегчителното събитие.

Танър многозначително се покашля. Полицаят открито я поглъщаше с поглед, докато най-сетне се обърна към него.

— Съболезнавания за загубата ви — каза, очевидно преценявайки го вече като колега.

Танър кимна.

Другият заместник забърза към затворената врата на канцеларията и изчезна зад нея. Осветлението вътре се включи. Минута по-късно той се върна с някаква папка.

— Съжалявам, че точно вие сте го открили — заяви Огъст, насочвайки вниманието си отново към Шей. — Дяволски неприятна работа.

Тя потръпна от мрачния спомен.

— Беше много тежко...

Без да се издава, Танър я наблюдаваше напрегнато.

— Е, добре — обади се Фелдт, покашля се и побърза да преразкаже съдържанието на документите, които държеше в ръцете си: — Становището на експерта е, че починалият Лорн Максимилиан Дейвис, с постоянно местожителство... По дяволите, вие знаете, къде е живял... Та тъй, той е умрял от естествена смърт, най-вероятно причинена от сърдечна недостатъчност, дължаща се на напредналата възраст на лицето.

— Глупости — равно изрече Танър.

Шей го стрелна с поглед.

— Какво казахте? — скочи от мястото си Огъст.

— Невъзможно е да чувате тази дума за първи път — срязва го Танър със същия безизразен тон.

— Онова, което се опитва да ви обясни, е — спокойно се намеси Шей, — че разполага с някои нови факти, които би искал да добави

към разследването.

— Не това казах — измърмори Танър толкова тихо, че го чу само тя.

— Да, сам се сетих за това — разгневи се Огъст. — Сигурно е някакъв градски експерт, дошъл да ни учи нас, провинциалистите, как се правят нещата.

Фелдт изглеждаше много нещастен.

— Не е нужно да си експерт — градски или какъвто и да е, — за да забележиш, че чичо ми не е бил с шапка — поясни с равен глас Танър. — Познавате ли някой фермер в долината, който не си слага шапката, преди да обуе ботушите си?

— Фелдт, кога е настъпила смъртта? — обърна се към колегата си Огъст.

— Трудно е да се определи. Трупът не е бил в идеален вид заради хищниците и други обстоятелства.

Шей отново присви очи при спомена.

— Какво пише в рапорта? — типично по полицейски безцеремонно попита Огъст.

— Ами доколкото могат да преценят, вероятно в сряда или някъде там — обърна се към него Фелдт. — Ако се е случило през нощта, не е имал нужда от шапка.

— Но пък ще му е било нужно яке — възрази Танър. — Само дето и такова липсва.

Младият полицай отново надникна в документите, сякаш се надяваше да открие в тях някаква връхна дреха. Но нямаше.

— Остава и въпросът с ботушите му — продължи да настоява Танър.

— Бил е с ботуши — потупа с пръсти върху папката Фелдт. — Опаковали сме ги и чакаме някой да ги потърси.

— Работните му ботуши са на една пейка в къщата — възрази племенникът.

— Онези, с които го намерих, бяха съвсем нови — намеси се Шей.

Огъст повдигна шапката си, прокара ръка през гъстата си коса и отново я нахлупи.

— Мислил съм върху това, дори няколко пъти го споменах на шерифа. Но изглежда не натежа като факт. — Той сви рамена. — Поне

не достатъчно, за да повлияе върху разследването. При тези заключения не можете да го използвате дори като косвена улика.

Официалната позиция ми е ясна — мислено отбеляза Танър. — Огъст се е опитал да си свърши съвестно работата, но шерифът му е затворил устата

— Значи сте сигурни, че става въпрос за внезапна смърт? — попита Шей.

През прозореца просветна отблясък от приближаваща се кола. Огъст погледна над рамото на Танър към входната врата зад гърба му. Загорялата му от слънцето ръка отново хвана вестника.

Вратата се отвори, разтърсвайки рамката от нечии забързани стъпки.

— Добро утро, шерифе — поздрави Огъст.

Ченгето в Танър знаеше със сигурност, че мъжът преднамерено беше пренебрегнал въпроса на Шей. Но онова, което не знаеше, беше защо. Освен ако причината не беше присъствието на Конрад. Обърна се леко и успя да разгледа добре шерифа.

Без прожекторите на тържествения коктейл на съмнителното сдружение той беше забележим колкото изсъхналият мъх по дърветата. Високото му тяло беше мършаво и изпито. Неудовлетвореността от живота струеше от него като горещи вълни над асфалт. На колана му висяха два мобилни телефона. Но вместо да му придават някакъв авторитет, те го правеха да изглежда жалък. Още повече че единият беше толкова евтин, че всяко дете би могло да си го купи с джобните си пари в някой квартален магазин. Тъй като беше нарочен за шериф на селския окръг Рефюдж, щата Невада, Танър се съмняваше, че можеше да си позволи нещо повече от полицейско куче, което да се привърже към него. Освен това беше напълно убеден, че виждаше човек, който по нищо не се различаваше от новия му шеф в Лос Анджелис — огромни амбиции без истински потенциал да ги осъществи.

Вероятно е ненадминат в уменията да лиже задници — помисли си Танър с отвращение. — Когато става дума за повишение, това е много по-полезно от добрата работа.

Ако шериф Конрад го беше познал, с нищо не го показва. Кимна отривисто към Шей, преди да влезе в малкия си кабинет и да затръшне вратата. Излишно силно.

— Никога не съм виждал човек, който да носи толкова голям надпис: „Не ме безпокойте“ — обади се в настъпилата тишина Танър.

— Можеш да останеш с впечатлението, че някой се радва, задето е фаворит в листата за следващите избори — каза Огъст.

Тъглчетата на устата на Танър се повдигнаха подигравателно. При други обстоятелства сигурно би харесал Огъст. Но точно в този момент заместникът беше застанал между него и отговорите, които търсеше. Наведе се и прошепна много тихо на Шей:

— Аз ли съм единственият, който гледа на шерифа като на дете, облякло на игра униформа?

Костваше й много усилия да не се разсмее на глас.

— Фелдт! — Крясъкът, от който стъклата на прозорците иззвъняха, се разнесе иззад затворената врата. — Къде, по дяволите, е последното дознание?

— Донесох ви го, шериф. Готово за подпис.

Вратата се отвори и Конрад закрачи към тях.

Танър знаеше, че той се опитваше да изглежда застрашителен, сякаш казва: „Ей сега някой ще бъде убит“. Ала не беше попаднал на подходящите хора. Вероятно точно заради това е назначил Фелдт. За да има поне един, когото може да плаши с гнева си.

— По дяволите! То вече трябваше да е минало към архив! — Шерифът застана толкова близо до подчинения си, че периферията на шапката му докосна веждите на заместника.

Сигурно го гъделичка — помисли си с презрение Танър. И друг път беше виждал шефове, които си играят на сплашване. Дай им малко власт и им гледай сеира.

В Рефюдж шерифът нямаше никакво влияние.

— Тъъ... съжалявам, сър — заекна Фелдт. — Точно щях...

Танър го прекъсна:

— Това трябва да оглави класацията за най-бързото разследване, извършено от провинциалната бюрокрация.

— Кой, по дяволите, сте вие? — Гласът на по-възрастния мъж почти изскърца от напрежение.

— Шерифе, сигурно ще ви бъде приятно да се запознаете с Танър Дейвис, племенник на споменатия преди малко покойник — безизразно се обади Огъст. — Той има няколко въпроса и свои наблюдения, които иска да сподели с вас.

Конрад изгледа неприязнено посетителя. И тогава името сякаш най-сетне стигна до съзнанието му.

— Роднина на Лорн Дейвис ли?

Танър кимна безизразно.

Шерифът сви устни съчувствено, после ясно даде да се разбере, че бърза.

— Вижте, съжалявам за загубата ви, но имаме работа с обикновен случай на естествена смърт. Нито повече, нито по-малко.

— А какво ще кажете за златото?

Шей го изгледа стреснато. Не предполагаше, че Танър изобщо ще спомене за изчезналите монети. Огъст наблюдаваше шефа си, сякаш очакваше с интерес следващите му думи.

— Какво злато? — попита Конрад, преди да се обърне към заместниците си и да им зададе същия въпрос, защото в момента това беше най-важното: — КАКВО ЗЛАТО?

— Аз... Ами аз... — подхвана Фелдт.

— Никога не съм чувал за някакво злато — спокойно каза Огъст.

— Което не говори добре за нито един от двамата ви. — Шерифът изруга няколко пъти и се обърна към Танър: — Какво злато?

Тъй като беше понижил гласа си, Танър си направи труда да му отговори:

— Като начало, поне един свитък с двайсетдоларови монети отпреди Депресията.

— Какво? — отново повиши тон Конрад.

— Съхранявах се в семеен тайник в къщата. Място, което бихте могли да откриете единствено с ремонтна бригада. Но къщата не е претърсвана. Не беше дори разхвърляна, така че никой не е ровил там нито преди, нито след смъртта на Лорн.

— Синко — въздъхна Конрад. — Не си идвал по нашите места от много години и вероятно не знаеш какви трудни времена преживяхме. Може би чичо ти е продал златото много отдавна. Това не променя факта, че е починал от естествена смърт на осемдесет и няколко години.

— Но не е носел яке или... — обади се Шей.

— Здравейте, мис Таунсенд — прекъсна я шерифът. — Изглежда, вашето сдружение е на път да завладее още едно ранчо. Което ми подсказва, че Лорн е останал без пукната пара, иначе никога не би ви

отстъпил земята си. — Той се обърна към Танър: — Ако кончината на чичо ви, ви се струва съмнителна, по-добре проучете въпросното сдружение. Местната полиция има истински престъпления, с които трябва да се заеме.

Дрезгавият глас на Огъст наруши настъпилата тишина, настанила се неловко между младия мъж и шефа му:

— Подезичната кост беше цяла, няма следи от удушване. Токсикологичните изследвания бяха чисти. Липсват прободни или огнестрелни рани, както и травми, несъвместими с живота. Тялото е било в идеално състояние до идването на койтоотите и другите хищници.

Без да откъсва поглед от Танър, шерифът кимна отривисто.

— Ето, това е всичко — каза той. — Чичо ви е умрял в собственото си ранчо, обут в собствените си ботуши. Има и по-неприятни начини да си отидеш от този свят.

— Дааа... и аз съм виждал повечето от тях — отвърна Танър. — Научих също така, че много често истината не струва пукната пара. — Извърна се и тръгна към вратата.

Шей забеляза, че Огъст го наблюдава напрегнато. Щом вниманието на заместника се насочи към нея, тя последва Танър.

— Благодаря ви за отделеното време — подхвърли на излизане.

— Дори не го споменавайте — рече Огъст.

Беше убедена, че зад външното си безразличие мъжът се заливаше от смях.

— Можеше да бъде и по-лошо — отбеляза тя, щом стигнаха до колата.

Танър я изгледа с недоверие. След като се настаниха в автомобила, попита:

— Как така?

— Шерифът можеше да те арестува за неуважително отношение към служебно лице. Майка ти не ти ли е казвала, че с една усмивка можеш да обидиш някого повече, отколкото ако му се озъбиш или напсуваш?

— Не и на място, където се опитват да те прецакат. А шериф Конрад не би разбрал, че някой му се е озъбил, докато не види оголените му челюсти. — Танър хвана волана и затръшна вратата. — Той е спукан балон, на който е закачена значка. Огъст вероятно е добро

ченге, когато му позволяват, но шефът му държи на къс повод всички, освен себе си.

— Огъст знае много повече, отколкото казва — подхвърли Шей.

— Така е... Веднага разбра, че съм му колега.

— Затова не е нужен кой знае какъв ум. Само един поглед върху якето ти и всеки ще се досети, че не си цивилен.

— Струва ми се, че току-що се обидих.

— Танър, сигурно се оглеждаш в огледалото поне докато се бръснеш.

— Всеки ден. И какво от това?

— Не приличаш на момчето от съседната къща — засмя се тя.

— Ще оставя това на Огъст.

— Новините се разчуват бързо. А той е костелив орех.

— И няма нищо против да те свали — отбеляза Танър и включи двигателя.

Тя рязко се обърна към него.

— Какво? — попита ядосано.

— Повярвай ми — погледна я усмихнато той. — И ти трябва да се видиш как изглеждаш.

Шей си каза, че не бива да се изчервява. И този път наистина не го направи.

— Огъст ми е съвсем ясен — заяви Танър, докато напускаха паркинга и се включиха в натовареното движение. — Онзи, когото изобщо не разбрах, е шерифът. Имаш ли нещо против да се отбием при ветеринаря, преди да те заведе на обяд?

— И аз искам да видя как е Динго. Ветеринарят ли е следващият, когото ще подложиш на кръстосан разпит?

— Очаквам едно обаждане — отвърна Танър. — Ако не дойде обаче, ще трябва да започнем да разпитваме мъжете, с които Лорн е играл покер. Имаш ли представа, кои са най-редовните?

— Бърн Мейсън е един от тях. Той е управител на „Силвър Лоуд Лодж“, където всеки вторник се събират комарджиите.

— Познаваш ли го достатъчно добре, за да можеш да му насрочиш неочаквана среща?

— Нашето сдружение има договорка да използва заведението за срещи с фермерите. Много е популярно сред местните. Често сама съм подготвяла сбирките.

— Чудесно — заяви Танър. — Обади му се и го попитай дали ще може да се срещне с теб днес рано следобед. Предупреди го, че няма да бъдеш сама.

— Защо?

— За да си поговорим за Лорн и за приятелчетата му за покер. Нещо като услуга, ако друго не е в състояние да го убеди. Ти си представител на сдружението, което носи пари на заведението. При това си много привлекателна жена.

Тя изсумтя презрително и бръкна в чантата си.

— Ще видя какво мога да направя.

Докато Шей провеждаше разговори по телефона с няколко души от персонала на „Силвър Лоуд Лодж“, градът се ширна от едната страна на пътя, обграден от магазини за сувенири, мексикански ресторанти, поляни за паша и ферми от двете страни на долината. Конете сякаш позираха като в цирково шоу със здрави мускули под опънатата гладка кожа, лъщяща на слънчевата светлина. Ястреби и соколи се виеха над тучните морави.

— Движим се в график. Едва два часът е.

— Добра работа. Благодаря.

По дяволите, Брадърс. Обади се. Бих могъл да преследвам приятелите за покер на Лорн из цяла Невада, без изобщо да се доближа до истината.

Това си е разследване на убийство — напомни Танър на по-нетърпеливата си половина. — Изчакай. Нетърпението е грехът на новобранците.

— Ако това ще помогне — обади се Шей, след като бяха изменили няколко километра, — шерифът е продал мерцедес-бенц преди няколко години. Предполагам, че още по онова време вече е усетил политическия сърбеж. Чух, че се бил кандидатира за началник веднага след оставката на Харолд Хил.

— Чудя се колко ли му е струвал постът?

— На Хил ли?

— Точно така.

— В Рефюдж всичко е много евтино — хладно отвърна тя. — Но ни допада идеята за закон и ред. Нали разбираш, разбиване на престъпните кръгове и сигурност, че ще бъдат съдени.

Той я изгледа безизразно.

— Не това имах предвид. Каквото и да е вършил шерифът в миналото, не е взел много присърце този случай.

— И как би могъл? Общността в Рефюдж е малка. Шерифът познава всички. Наясно е с всеки обир, всяка проява на домашно насилие, откраднатата кола или какъвто там рапорт, появил се на бюрото му. Не може да мине с автомобила си по улицата, без да се сблъска с проблем, който трябва да разреши.

— Казвали са ми, че ако не издържаш на горещина, не бива да ходиш в пустинята — отбеляза Танър. — И въпреки това днес той се появи в полицейското управление доста разгорещен... Някой го подслушва. И притиска Огъст. Забеляза ли, че взе страната на Конрад, в мига, в който онзи се появи?

— Нека се досетя. Ти постоянно спориш с шефовете си?

— Ей, не си съвсем права. Оставям ги на мира в петък и през почивните дни.

Усмехната, тя поклати глава.

— Не мисля, че Огъст е по-доволен от теб от начина, по който се развиват нещата. Само че не може да си позволи лука да се изправи и да го изрече в лицето на шерифа.

Танър не възрази. Беше казал истината на по-силните от него и сега отваряше камерите в моргата. Нямаше право да упреква Огъст заради малодушието му.

Но определено не му беше харесал начинът, по който заместникът заглеждаше Шей.

Откога започна да бележиш територията си около една жена като разгонен самец? Не полудя от гняв заради съпругата си и инструктора ѝ по йога. Само беше бесен на себе си, задето си бил такъв глупак.

Не намери отговор, но затова пък си спомни за първия път, когато беше чул гласа на Шей. И си беше помислил за тялото ѝ сред измачкани чаршафи...

13.

Ветеринарят имаше посребрена коса и брада и сини очи, които непрекъснато надничаха над очилата с телени рамки. Танър с изненада установи, че по лицето му няма нито една бръчка.

Доктор Уорън се усмихна, сякаш беше прочел мислите му.

— Започнах да побелявам още на трийсет — обясни той. — Помага ми в работата. На четиридесет вече се ползвах от специални отстъпки.

Танър се засмя и му стисна ръката.

— Съжалявам, че се налага да ви безпокоим по лични въпроси.

— Няма проблем. Аз бях един от малкото в долината, които наистина харесваха Лорн — каза мъжът. — Свадлив стар глупак, но се грижеше много за животните и винаги си плащаше сметките. Остави ми златна монета за лечението на Динго, защото нямаше никакви други пари.

Шей застина на мястото си.

— Често ли го правеше? — някак прекалено нехайно попита Танър.

— Няколко пъти — отвърна доктор Уорън. — Задържах златото, докато намереше пари в брой. Но винаги си плащаше.

— Какви монети по-точно?

Ветеринарят повдигна рамена.

— Като че ли винаги ми даваше една и съща. Не съм нумизмат. Даже сега я пазя в сейфа си. Можете да си я получите обратно, когато си приберете Динго, или да ми я оставите, а аз ще ви върна остатъка.

Танър кимна. Би могъл да настоява да му покаже монетата, но не виждаше причина да дразни лекаря.

— Лорн кога докара кучето?

— В сряда рано сутринта. Имам предвид наистина много рано. Измъкна ме направо от леглото. И добре направи. Беше почти умряло.

— А как е сега? — поинтересува се Шей.

— Добре, както можеше да се очаква. Казах ви вече, че Лорн никога не пренебрегваше животните си. Веднага е разбрал, че Динго е много зле. И все още получава гърчове и хипертермия. Това означава критично повишаване на температурата. Едва не го изпуснахме. — Той наведе поглед към диаграмата. — Сега е стабилизирани, но го поддържахме със системи и успокоителни. Ще се оправи, но ще мине доста време, преди отново да започне да яде пържоли.

— Пържоли ли? — учуди се Танър.

— О, да. Намерих в червата му парчета червено месо, които още не се бяха разградили. Лорн ми каза, че не си спомня скоро да е ял пържоли, а Динго нямаше навика да краде.

— Чичо ми не беше човек, който ще подхвърли пържола на кучето си.

Ветеринарят кимна.

— Извинете ме за грубия език, но Лорн ругаеше и се опитваше да разбере кой е бил този проклет кучи син, който е подхвърлил отровното месо на място, където кучето е могло да го намери.

— Мърша ли беше? — обади се Шей.

— О, не. Под слоя, обработен от стомашните киселини, парчетата бяха съвсем пресни.

— Може би Динго е влязъл в нечия чужда собственост?

Или пък някой е искал да го премахне от пътя си — помисли си Танър, но запази съмненията за себе си.

— Не е изключено, но животното никога не обикаляше около пътя или из другите ферми — отвърна Уорън. — Такива кучета обикновено стават жертва на рисовете и койотите или пък ги блъскат минаващите коли. Лекувал съм много от тях, други направо съм погребвал. Карам се на безотговорните им стопани, но никаква полза. Динго е на седем години. Виждал съм го само когато трябваше да му слагам задължителните имунизации. Освен, когато беше твърде малък и глупав и бе налетял на един таралеж.

— Дозата отрова можеше ли да мине за случайно приета? — попита Танър.

Докторът го изгледа с любопитство.

— А пък аз стоя тук и ви обяснявам за хипертермията... В каква област работите?

— Полицай съм.

— Динго тежи около двацет и два килограма. Погълнал е може би дванайсет-тринайсет милиграма активна съставка. Виждам сьм кучета да умираат при много по-малки дози, както и такива, на които по-големи количества изобщо не влияят.

Танър изглеждаше искрено заинтригуван. Доктор Уорън разбра намека и продължи:

— От сериозността на симптомите стигнах до извода, че е приел доста от отровата. Може някакъв идиот да се е опитвал да се отърве от койотите, а е поразил домашните кучета. Каквото и да е било, Динго си го е отнесъл.

Танър кимна.

— Нещастен случай, така ли?

— Той е единственото куче, което са ми докарвали с натравяне през последните няколко седмици, но пък не всеки води болните си животни при ветеринар. Понякога местните хвърлят отрова, без да се замислят какво се случва с умрелите катерици или лисици. Още по-малко пък се сещат, че и домашният им любимец може да попадне на мършата... Хората... — Доктор Уорън повдигна рамена. — Така и не можах да ги разбера. Затова предпочитам животните. Те поне не могат да те излъжат.

Шей все още изглеждаше притеснена.

— Но Динго ще се оправи, нали?

Ветеринарят сложи ръка върху рамото й.

— Можете да дойдете с мен и да го видите, но той още спи. Държим го в това състояние, за да не се откачи от системите.

— Благодаря ви. Наистина искам да го видя.

— Седмицата беше доста тежка за вас, нали?

Тя се усмихна уморено.

— Да, така е.

Двамата с Танър последваха доктора до друго помещение в лечебницата. Много тихо надникнаха във ветеринарното интензивно отделение. Динго лежеше върху покрития с хавлия под на една от кучешките колибки. Прозрачните тръбички на системата се бяха проточили до вътрешността на клетката. Дишаше плитко, краката му потръпваха, сякаш дори в съня си гонеше зайци.

— Хммм — изсумтя тихо Танър. — Този пес изглежда като излязъл от филм за Лудия Макс, само дето е жълтеникавокафяв, вместо

черен.

— Само че във филма кучето беше от породата „Куинсланд хилър“^[1] — обясни Уорън. — А Динго е... Ами той си е Динго. Мисля, че е някаква смесица между австралийска овчарка и друг по-едър пес. Чувал съм, че Лорн го бил намерил скрит под верандата преди няколко години.

— Изглежда ми доста изпосталял — с тревога отбеляза Шей.

— Наложил се да го интубираме и да му влеем амониев хлорид, за да изчистим остатъците от отровата. Тежко е да си толкова време на системи.

— Като гледам, прескочил е трапа.

— И ние така смятаме. Ще го оставим да си почине и ще го наблюдаваме през следващите няколко дни. А после... — Ветеринарят отново повдигна рамена и погледна към Танър. — Ще си платите разходите. И ще ми кажете какво имате намерение да правите с него.

Танър въздъхна дълбоко.

— В апартамента ми има правило да не се отглеждат домашни любимци.

— Но в моята квартира няма такава — бързо се отзова Шей.

Доктор Уорън се обърна към нея.

— Динго не е куче, което може да се отглежда затворено. Вече е късно да се променят навиците му.

— Може би някои от местните стопани ще го поискат — подметна Танър.

— Ще проверя, но не разчитайте много на това.

— Аз ще го взема — заяви Шей. — Не мога да го зарежа, само защото стопанинът му е починал. Вината не е негова.

— В такъв случай оставете координатите си при Бети, мис Таунсенд. Ще поддържа връзка.

Танър успя да сдържи езика зад зъбите си, докато най-сетне останаха насаме в колата.

— Съмнявам се, че Динго би могъл да живее затворен — възрази той.

— Ще идва с мен на работа почти всеки ден. Прекарвам повечето време из местните стопанства, отколкото в града.

— Доктор Уорън знае доста за фермерите.

— Аз също. Никой от тях не си търси куче.

— Ако Динго се изправи на крака, преди да се върна в Лос Анджелис, ще го оставя в ранчото, което добре познава. Не се налага да решаваме този проблем веднага.

Преди да се върна в Лос Анджелис.

Шей знаеше, че той в един момент щеше да си замине, но щом чу думите, изречени на глас, нещо вътре в нея се напрегна.

— Ти ще постъпиш така, както трябва. Аз също.

Танър отвори уста, да ѝ отговори, но премисли. Тя беше права, така че какъв смисъл имаше да спори?

— Правя това, което смятам за най-добро — заяви след няколко минути.

— Аз също.

Никой от двамата не проговори, докато ядяха сандвичите си в южната част на Тахо. След обяда Шей се настани отново в колата и се опита да не си представя Лорн всеки път, когато затвореше очи. И да не мисли за заминаването на Танър.

Аз съм луда — казваше си тя. — Кучето, този мъж... Луда. Ала поне животното се нуждае от дом.

Онова, което я караше да се съмнява в здравия си разум, беше странното чувство, че Танър също имаше нужда от сигурен пристан...

---

[1] Порода австралийско овчарско куче. — Б.пр. ↑

14.

Мрачното ѝ настроение не я напусна, докато Танър не зави към алеята, водеща до „Силвър Лоуд Лодж“. Вместо да гледа изсечения му профил и силните му ръце, тя се насили да наблюдава тучната, напоена трева и високите смърчове.

— Хората са се обзалагали дали смърчовете или тревата ще загинат първи — каза Шей, нарушавайки продължителното мълчание. — Те могат да виреят тук, но по принцип обичат различни височини.

— И кой спечели в крайна сметка? — попита Танър.

В един момент това му се стори по-важно от смъртта на Лорн и милата усмивка на Шей. Или от мисълта за Динго, изоставен в лечебницата. И от неговата собствена самота в Лос Анджелис.

— Никой. Дърветата нито станаха повече, нито загинаха. Тревата се появяваше отново след всяка сурова зима. Е, възникваха спорове, но нямаше победители.

Самата хижа беше стара, изградена само от греди и камъни. В обслужването също нямаше превземки. Един камериер дойде и подкара ръмжащия и пухтящ форд на Танър, без да му отпрати задължителния презрителен поглед.

— Мястото много се е променило — отбеляза Танър, след като колата беше паркирана някъде, където не можеха да я съзрат.

— И кое е толкова различно? — попита Шей, докато влизаха през стъкления портал.

— Ами всичко — от тревата до дърветата и гредите, лъщящи на слънцето.

— Нищо не се е променило, поне откакто аз съм тук — отвърна тя. — Е, може би освен тревата.

— Откакто си го спомням, заведението винаги се е радвало на особена популярност... — подсмихна се Танър. — Само че тогава го наричаха „Щастливецът“. Още виждам физиономията на баща ми, когато го попитах какво става тук.

— Значи не е одобрявал хазарта?

— Мисля, че изобщо не го интересуваше. По-скоро му беше невъзможно да обясни присъствието на жените в задните стаи.

Танър отвори широката врата. Шей го погледна озадачена и леко ужасена.

— Това е било...

Две деца изтичаха покрай тях.

— Бордей — завърши той вместо нея, когато малките прекосиха фойето и застанаха пред асансьора. — Чудя се, дали посетителите, отсядащи тук, все още се оплакват, че сте им са в ниската част.

— Надявам се, че са го преустроили — каза тя, едва прикривайки паниката си. И допълни: — Изцяло.

— Предполагам, че са направили точно това. Повечето от сте изглеждат прекалено тесни, за да се използват за същите цели, както някога.

— Доверявам се на думите ти.

Той я погледна развеселен.

— Разследващите полицаи са хора с доста добро образование. Не за друго, а във връзка с работата си, тъй като нещата са се променили доста... Забрави онова, което си гледала по филмите. Съвременните проститутки са привлекателни дори в обществените тоалетни.

— Извинявай, но нека да сменим темата.

Танър се разсмя, обви ръка около рамената ѝ и я притисна към себе си.

— Ти си невероятно добра компания.

Когато срещна дълбокия му син поглед и последните следи от раздразнението ѝ се разпръснаха. Той щеше да си замине, тя щеше да остане. А междувременно щеше да се забавлява.

— Аз не съм направила нищо противозаконно.

— Много жалко. Би изглеждала невероятно с белезници. Или пък само по белезници.

Шей усети как страните ѝ поруменяват и го удари леко с юмрук.

— Престани.

— Това е истината, цялата истина и нищо друго, освен истината, така че господ да ми е на помощ.

Тя също се разсмя. И се опита да не си представя как би изглеждал в леглото ѝ. С или без белезници. Танър ѝ се усмихна,

сякаш беше разгадал мислите ѝ. Шей каза първото нещо, което ѝ хрумна:

— Питам се, откъде ли са взели толкова много мрамор.

Той се огледа без видим интерес. Наоколо беше прекалено осветено, изобилстваше от дърво и шуплест варовик с бели и червени нишки.

— Изглежда като изпръскано с кръв — отбеляза той, без да се замисли.

— Прекрасно е. Сигурно заради работата си забелязваш и най-дребните детайли в интериора? — подметна тя.

— За едно престъпление всичко е важно.

— Каква ободряваща мисъл.

Танър само сви рамена.

— Такива са нещата от живота.

Красиво аранжирани цветя смекчаваха обстановката в иначе строго подреденото помещение. Единственият начин човек да разбере, че се намира в Невада, а не в Калифорния, бяха примигващите процепи на игралните автомати, наредени в няколко ниши. Мъж, чието присъствие не се натрапваше, следеше децата да не изхарчат по тях всичките си джобни пари. Портиерката би могла да играе ролята на Снежанка. Тя наблюдаваше с професионална усмивка и доста хищнически поглед, когато Танър мина покрай нея.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита, приковала очи в него.

— Дойдохме да се срещнем с мистър Мейсън — намеси се Шей.

— За кого да му предам? — осведоми се жената, без да откъсва поглед от Танър, сякаш виждаше принца на бял кон.

Шей я стрелна с очи.

— Госпожица Таунсенд и неин приятел — отвърна хладно.

О, няма да получиш телефонния му номер. Докато съм тук, той е мой.

Мисълта я стресна. Никога не беше проявявала подобно собственическо отношение към мъж, дори и спрямо онзи, за когото се беше омъжила.

Администраторката отметна дългата си права коса от лицето и се загледа в монитора на компютъра.

— Подранияли сте, но ще му съобщя. В момента е на среща. Моля, изчакайте.

— Няма проблем — каза Шей с тон, напомнящ скорпион, който хапе за последен път в живота си.

Жената се обърна, отвори вратата зад гърба си, водеща към няколко офиса, и бързо изчезна. Токчетата ѝ отекваха отчетливо върху дървения под като нокти на разярена котка.

— Все още ли ми се сърдиш за кучето? — притеснено попита Танър.

— Снежанка може да задържи жадните си погледи за себе си.

Той я погледна.

— На това ли се дължаха острите нотки в гласа ти?

— Освен това съм ядосана на един мъж, който с единия си крак е прекрачил прага ми... Но ще го преживея.

Очите му се разшириха, преди да улови лицето ѝ между дланите си.

— В момента си напълно откровена.

— Е, толкова рядко ли се сблъскваш с подобно нещо в работата си? — изстреля тя ядно.

— Не само в работата, а изобщо в живота — отвърна той, като лекичко погали с палец устните ѝ. — Ще бъда също толкова честен с теб. След като баща ми и Лорн се скараха и семейството ми беше принудено да напусне града, се постарях да забравя чичо ми. Той ми даде някакво опрощение, когато дойде на погребението на татко и ми каза да не бъда глупав като него. Но и тогава не се хвърлих с радост в прегръдките му.

— Значи затова сега мразиш и Лорн, и всичко, свързано с Рефюдж?

— Не. Изградих си собствен живот на друго място. Това е. Вчера разбрах, че Лорн не ме е отписал изцяло. И тогава започнаха да ме тормозят въпросите около смъртта му.

— А когато отговориш на всички, отново ще се върнеш към предишния си живот. Разбрах. А дотогава искаш да си прекараш приятно, нали?

Преди да успее да реши как да отговори на това и в каква каша се беше превърнал животът му и тук, и в Лос Анджелис, портиерката се

появи. И извести присъствието си със силно потропване на високите си токове.

Все същото — помисли си той. — *Не ме бива в общуването с хората. Вероятно това е така, защото общувам повече с трупове.*

След администраторката вървеше някакъв мъж.

— Този път — прошепна в ухото му Шей — не се дръж сприхаво като кучи син.

— Просто ще му намекна някои неща, както направих със заместниците — отвърна той със също толкова тих, но категоричен глас.

— Да не би да ви прекъсвам? — обади се Мейсън, като отпрати Снежанка с едно движение на ръката си.

— Съвсем не — отговори Шей. — Благодарим ви, че ни отделихте от времето си.

— Винаги ми е приятно да ви видя — усмихна се мъжът. — Особено когато не е свързано с работата ви за сдружението. Вие въздействате като глътка свеж въздух.

Усмихвайки се учтиво, тя отстъпи крачка встрани, преди той да успее да я целуне по бузата. Никога не си беше падала по подобни фалшиви любезности. И по размяната на целувки.

— Бърн Мейсън, Танър Дейвис, племенник на Лорн — представи ги един на друг тя.

— Очаквах да кажеш внук — подметна мъжът.

— И нямаше да сте първият — подсмихна се Танър, протягайки ръка.

Без да се издава, той преценяваше мъжа отсреща. Тъмната му коса, осеяна с бели нишки, беше пригладена назад от загорялото му лице. Ала тенът му не беше на работник, който се труди под слънцето, нито пък имаше светла лента на челото от постоянното носене на шапка. Не се дължеше на системни занимания с тенис, нито на каране на ски. Имаше вид на човек, прекарващ по-голямата част от времето си на закрито и вероятно беше добил цвета на кожата си с помощта на солариум. Дрехите му бяха шити по поръчка. Изглеждаше и се движеше като човек, който се намира в прекрасна форма и не се оплаква от нищо. Часовникът на ръката му щеше да глътне годишната заплата на Танър.

Обзалагам се, че е започнал кариерата си като пит бос^[1] — мислено отбеляза той. — Има очи на ченге и на негодник.

— Ужасна трагедия — каза Мейсън. — Лорн ще ни липсва около масата за покер, макар да съм убеден, че някои от играчите ще изпитат облекчение. — Наведе се напред и продължи поверително: — Той разгадаваше повечето от тях като пътна карта. Беше един от малкото, с които съм играл, който не си служеше с измама. Никога не се знаеше какво държи, докато не свалеше картите си.

— Е, това е нещо, за което вие определено знаете повече от мен — кимна Танър. — Не съм го виждал от дете. Точно затова Шей ме доведе при вас. Каза ми, че го познавате по-добре от всеки друг. Аз не знам нищо за по-голямата част от живота му.

— Лорн беше неповторим. Елате да идем в офиса ми отзад. Очаквам среща с инвеститори от Норвегия. Невероятно точни хора са, затова не искам да ги карам да чакат. Но докато пристигнат, съм на ваше разположение.

— Оценявам жеста ви — кимна Танър. — Много мило от ваша страна.

Докато Мейсън ги привеждаше през фойето, Танър даде път на Шей пред себе си като истински джентълмен от големия град.

— Господи, какво ти става? — прошепна смаяно тя.

Той ѝ отправи широка усмивка.

Минаха покрай подранилата тълпа от гости на хотела, връщащи се от басейна към стаите си, за да се преоблекат за вечеря, да потанцуват и да се отдадат на хазарт с незначителни залози.

Танър не изпускаше нищо от случващото се наоколо. Залите за игра на карти бяха разположени от двете страни на пътеката. Основното казино беше съвсем наблизо, ако се съдеше по лекия шум и приглушените разговори, идващи откъм страничната арка. Стаите за хазарт бяха с ниски тавани, изолирани, оборудвани с камери, повечето от които нямаха записващи касети. Няколко играчи гледаха картите си или плахо взимаха жетони от скромните си купчини.

— Значи Лорн беше редовен посетител? — попита Танър.

— Да — отвърна Мейсън. — Винаги се срещаме в залата с щастливия номер седем. Групата, с която обикновено играеше, направи почетна игра в негова памет.

— Звучи ми така, сякаш приемате покера като нещо сериозно — отбеляза Танър. — Ако мога да получа имената им, ще се срещна с тях и ще им благодаря лично.

— Ще помоля портиерката да ги изпрати по електронната поща на Шей, ако това ви устройва.

Тя кимна.

— Да, благодаря. Ние от сдружението полагаме всички усилия да направим престоя на племенника на Лорн в Рефюдж приятен.

— А вие играете ли покер? — поинтересува се Мейсън.

— Не съм от най-добрите — отговори Танър.

Мъжът се засмя.

— Времето, кравите, земята и картите. Тук гледаме много сериозно на тези неща.

— Големи ли са залозите? — заинтересува се Танър.

— Не, но извоюваното право да се хвалиш, е много важно — отвърна мъжът, като смигна на Шей. — Това направо подлудява съпругите.

Тя му се усмихна учтиво.

— И не поражда никакви негативни чувства у загубилите? — продължи да разпитва Танър, без да сваля от него проницателните си очи.

— Не става въпрос за такъв вид игра — обясни Мейсън. — Лорн и момчетата идваха тук да се разтоварят и да изпият по няколко питиета. Времето на отшелниците, както го нарича жена ми. Сигурно съм прекарал голяма част от живота си именно така, защото тя ме напусна преди няколко години.

— Много удобна причина да останете сам — неутрално отбеляза Шей. — Никой не би могъл да каже кой е спечелил повече от покера.

— Трябва да сте били необикновена група играчи, които никога не изпускат нервите си — подметна Танър.

— Ако някой много го стягаше шапката, аз лично го уговорях да си отпочине малко от картите за седмица-две, които да прекара с жена си и децата или с любовницата си. Както и да е. Не ми се е налагало да го правя често. Не повече от един-два пъти.

— А Лорн някога прекривал ли е линията на приятелството? — попита Танър.

— Нито веднъж. Може и да беше рязък и груб човек, но нямаше нищо лично срещу никого. Просто си беше такъв. Мъжете, с които играеше карти, му бяха свикнали. Повечето от тях бяха сурови хора — също като него.

Мейсън отвори вратата на офиса си, надникна вътре и направи знак на Танър и Шей да влязат първи. Стаята беше твърде малка за поставеното в средата ѝ бюро, но не беше претрупана. Бюрото беше направено от един-единствен напречно отрязан дънер на бор. Концентричните годишни кръгове създаваха впечатлението, че върху повърхността му е разплискана вода с цвят на кехлибар, бликаща направо от непокътнатата кора.

— Как вкарахте това нещо тук? — изуми се Шей.

— А, вярно, вие никога досега не сте виждали кабинета ми — отбеляза мъжът. — Когато решихме да го обновим, на практика изградих всичко останало около бюрото си.

— И променихте името — допълни Танър.

— О, вие знаете историята на това място?

— Въпреки всички усилия на майка ми, Лорн успя да ми разкаже за „къщичката на джуджетата“ на склона още преди да бях навършил десет години.

Мейсън се разсмя.

— Ех, този Лорн! Никога не ценеше нещата, надхвърлящи пределите на установеното. Много жалко. Земята може да се използва по най-различни начини. И отглеждането на животни е само един от тях, който невинаги е най-удачният, но хората продължават да се придържат към традицията. Което пък е добре. Пържолата е чудесно нещо.

— Без съмнение. Спомням си, че Лорн винаги хапваше по една голяма и сочна в събота, а в неделя ядеше пилешко. Вторникът беше посветен на покера, което означава, че се е хранел навън.

— И доколкото го познавам, никога не измени на този си навик.

— А нещо друго да се е променило в живота му? Как ви се стори при последната игра? — попита Танър.

Мейсън присви вежди иззад масивното си бюро, като че се напъваше да си спомни.

— Тогава закъснях, а той дойде даже след мен... В онази нощ се играеше само на няколко маси, а другите бяха оставени да обслужват

бара. Но не мислете, че той веднага се хвана за картите. Отиде направо до бара и започна да се кара с адвоката си.

— Това нещо обичайно ли беше? — поинтересува се Шей.

— Не. Стан Милъртън не беше от редовните играчи. Сега си мисля, че Лорн не беше съвсем трезвен. — Мъжът повдигна рамена. — Случваше се.

— Лорн много ли пиеше? — заинтересува се Танър.

— Доста... Особено ако го боляха колената или се беше вкиснал за нещо. И в двата случая резултатът беше един и същ.

— Значи е бил ядосан — заключи Танър.

Мейсън ги покани да се настанят на столовете до бюрото си.

— При него беше трудно да се каже. Даже когато не играеше карти, винаги беше на ръба. Може да се е дължало на нещо толкова простичко, като това, че е закъснял и всички места са били заети, а той не обичаше да чака. И за да си го изкара на някого, се нахвърли върху адвоката си.

— А чухте ли какво му говори? — предпазливо попита Танър.

— Не подслушвам чужди разговори — отвърна Мейсън.

Телефонът му иззвъня.

— Извинете ме — каза той, заслуша се, потропа с изрядно поддържаните си нокти по дървената повърхност и затвори. — Норвежците са подранили. Съжалявам, но трябва да прекратим срещата... Можете ли да се ориентирате към изхода сами, или да повикам портиера?

— Ще се оправим — увери го Танър и пъргаво се изправи. — Не искаме да отклоняваме хората ви от работата им. Благодаря, че ни приехте.

— Обадете се, ако мога да помогна с нещо — подкани ги домакинът и стисна ръцете им. — Лорн беше добър човек. Шей, за мен винаги е удоволствие да те видя. Трябва да наминаваш по-често.

— Благодаря, че поговори с нас — усмихна се тя. — Зная, колко си зает.

— За теб винаги съм на разположение.

С тези думи Мейсън забързано излезе от стаята, като пътъом приглади сакото и пристегна вратовръзката си.

В настъпилата тишина Шей отправи въпросителен поглед към Танър. Той само повдигна рамена. Нищо в този мъж не беше

провокирало подозрения... Или поне нищо, което би могло да бъде свързано със смъртта на Лорн. Мейсън не беше толкова изискан, колкото изглеждаше. Но същото важеше за поне половината от хората, с които се беше срещал.

Двамата се отправиха към изхода. Промъкнаха се между друга тълпа деца във фойето, когато телефонът му завибрира, показвайки, че е получено ново кратко съобщение.

Видя, че е от Брадърс и усети как адреналинът му се покачва...

---

[1] Мениджър, който отговаря за работата на крупнетата и целия персонал в казино. — Б.р. ↑

15.

Още докато се настаняваха в колата, Танър започна да чете съобщението. Нищо, освен няколко адреса в района от Тахо до Рино и Карсън сити. Понечи да набере номера на Брадърс и да го попита, *какво, по дяволите, означава това*, когато телефонът му започна да вибрира отново.

— Здравсти, Ди. Какво откри? — каза в слушалката.

— Само за три минути с мен се свързаха няколко почтени нумизмати — започна Брадърс. — Най-доброто, което могат да ми предложат, е, ако попадна на такива екземпляри, веднага да им се обадя. За онези, които незаконно търгуват с монети, ще ми е необходимо доста време, защото са много повече. Те не разговарят с ченгета, освен ако не ги притиснеш. Затова се порових из сайтовете, където споделят помежду си и няма начин да разберат, че съм полицай...

Танър слушаше и се опитваше да не си спомня думите на Шей за желанието към мъж, прекрачил с единия си крак прага. Би трябвало да се концентрира върху обстоятелствата около смъртта на Лорн, а не върху сексапилното младо създание до себе си.

Тя не беше жена, която можеше да бъде разгадана лесно.

Но свършените извивки на тялото ѝ постоянно разпалваха въображението му.

— Попаднах на няколко скорошни размени и продажби на монети „Сент Гауденс“ — продължаваше Брадърс.

— Това нещо необичайно ли е? Да се натъкнеш на колекционери, които търсят точно определена монета?

— И мен ме зачопли любопитството. Затова ми трябваше толкова много време. Зарових се в плащанията кеш няколко месеца назад. Открих едва няколко поръчки за точно такива монети, но никакви сделки или продажби.

— Добра работа, Ди.

— А сега можеш да заложиш задника си, защото ще чуеш най-хубавата част. Продажбите и размените, за които споменавах, са ставали на петдесетина километра от Карсън сити. И всичките след миналата сряда.

— Страхотно... — хладно и много тихо отрони Танър.

Шей веднага се обърна към него. Беше забелязвала същия хищнически поглед в очите на Динго, когато беше надушил заек.

— Прочуи адресите, които намерих в базата данни на компютъра — настоя Брадърс.

— Веднага се заемам. В някакъв определен ред ли си ги изпратил?

— Първите два се отнасят за тези, които „можели да осигурят въпросните монети“. Останалите са просто намеци и търсене на информация за стойността им. И не споменавай за значката си, освен ако не е изключително наложително — додаде той. — Все пак се намираш доста далече от Лос Анджелис.

— Ди, аз съм много по-образован от теб — подсмихна се Танър.

— В такъв случай защо продължаваш да ме търсиш? — срязва го другият.

— Защото те бива повече с компютрите.

— И други са ми го казвали.

— Е, и аз те обичам — засмя се Танър.

— Не в този живот. Гледай само да не се забъркваш в неприятности.

— Не бери грижа. От собствен опит знам, че непознатите ме възприемат като мило, мъркащо котенце.

Брадърс още се смееше, когато затвори телефона.

— Пак ли говориш с шерифа? — поинтересува се Шей.

— Мисля, че ще ни се наложи да опознаем някои от най-колоритните личности в Тахо. — Докато ѝ обясняваше, той въвеждаше паролата към базата данни с бързината на човек, който го е правил често.

— Къде ще ходим? На разходка с лодка или пак в казина? — попита тя.

— В заложни къщи.

Шей примигна неразбиращо.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно... — широко се усмихна той. — Тези чужденци, които спомена, ме научиха как да накарам едно момиче да прекара времето си приятно. Без подробно проучване.

— Какво облекчение — засмя се тя и додаде сериозно: — Получил си сведения за монетите на Лорн, нали?

— Точно това трябва да проверим. Отсега нататък ти ще бъдеш моята годеница, чиято най-голяма мечта е да получи годежен пръстен не от друго, а точно от златна монета „Сент Гауденс“.

— Така ли? — стреснато го погледна Шей.

— Става въпрос за единични емисии, а ти си жена от класа — учтиво отговори той. Запита се дали би се обидил, ако идеята да е сгодена за него щеше да я накара да играе двойствената игра, която ѝ предлагаше.

— Значи намираме златото и се връщаме при шерифа? — попита тя.

Аха, дамата не иска годежен пръстен.

— Конрад е убеден, че всичко в Рефюдж е като разбунен кошер. Кой съм аз, че да го разубеждавам?

— Но...

— Затегни си колана — нареди Танър и включи двигателя. — Не бих искал моята фина годеница да разбие изящното си носле в предното стъкло.

— Промених мнението си за непознатите. Искам си предишния Танър.

Той ѝ отправи иронична усмивка.

— Няма проблеми. Те също се отегчиха от него.

На първо място в списъка му беше една наета под наем заложна къща, маскирана като магазин за вещи втора употреба, откъм граничещата с Калифорния страна на езерото Тахо.

— Това е свърталище само за местни хора — обясни той, докато паркираше отпред.

— И защо реши така?

— Прозорците го подсказват. Тук идват постоянните жители, които са закъсали и се надяват да осребрят странните си колекции — карти „Покемон“, дискове на Джъстин Бийбър или картички с автографи на известни банди, след което плащат наемите си или вноските за новите си коли. Или жени, чиито приятели са им

измъкнали годежните пръстени, за да си купят някоя нова играчка. Ей такива житейски дреболии... А собственикът ще има достатъчна печалба, неубедителни обяснения и слаба памет за повечето от клиентите си.

Помещението беше малко и не толкова чисто, колкото би трябвало да бъде. Вътре миришеше от пурата, която някой пушеше в стаичката отзад. Зад скърцащата входна врата се показва жена, която изглеждаше точно като магазина. Тя ги наблюдаваше, докато се прокрадваха към ъгъла, където бяха изложени за продан заложи бижута. В заключена витрина бяха подредени изделия, за които се предполагаше, че са от истинско злато и са украсени с истински скъпоценни камъни. Сред тях имаше и такива, направени от монети и върхове на стрели.

— Мога ли да помогна? — попита жената.

— Надявам се — отвърна с усмивка Танър. — Моята любима иска златна монета. Какво ще ни предложите?

— В момента гледате единствената.

— И нямате нищо друго в сейфа? — подхвърли той нехайно. — Тя наистина държи на това.

— Не просто стара монета, мили — изчурулика като истински влюбена Шей, — а точно „Сент Гауденс“ от 1932 година. Баща ми ме е научил да съм практична. Нали разбирате, семейна традиция.

Танър бръкна в джоба си и извади банкнота от двайсет долара.

— Ако бъдете така любезна да надникнете в трезора — каза той, — ще ви платя за отделеното време. А ако намерите такава монета, ще се пазарим за цената.

Жената вдигна двайсетачката към лампата над главата си и я пхна в джоба, преди да изчезне отново в задната стаичка. Върна се със златна монета в прозрачна пластмасова кутия. Той внимателно огледа опаковката. На дъното ѝ имаше прясно поставен печат с черно мастило.

— Дай ми я — посегна към нея Шей. Обърна я няколко пъти, докато успее да разчете и двете страни. — Наистина е от 1932-ра. И изглежда от истинско злато.

Жената взе обратно кутията и назова цена, която накара Танър да повдигне вежди.

— По дяволите, миличка — възкликна той. — По-добре да ти купя диамант. — После се обърна към жената: — Като залог ли е оставена?

— Не. Откупена е.

— А тази, която я донесе, не остави ли името си? — попита той.

— Беше мъж.

— Той не ви ли се представи?

— Не. Взе парите в брой, напсува ме, че съм му предложила малко, и си тръгна.

— Хм, странно... Възрастните джентълмени обикновено не ругаят дами.

— Кой е казал, че беше възрастен?

— А как изглеждаше? — продължаваше да разпитва Танър.

— Безполезен нехранимайко, също като втория ми бивш съпруг. Но това беше преди двайсет и шест години. Та ще купите ли монетата?

Танър разбра, че времето за задаване на въпроси беше свършило. Хрумна му да покаже значката си — заложната къща се намиреше в юрисдикцията на Калифорния, но реши да изчака, тъй като тя беше най-добрият източник на информация, с който разполагаше в момента. Който и да беше откраднал монетите, не бе разгърнал печеливш бизнес тук. Сигурно беше първото място, което бе посетил. Или пък просто живееше наблизо. — Трябва ми време да помисля — отвърна той.

И да намеря по-убедителна причина от годежен пръстен. Или Ди да успее да поговори с местните, които имат лиценз за тази работа. Паметта на старата дама може би ще се поосвежи, ако разрешителното ѝ бъде застрашено.

— Сигурна ли сте, че не е оставил името си? — попита я Шей. — Може да иска да си я откупи обратно.

Жената се засмя, закашля се и накрая поклати глава.

— Доколкото мога да си спомня, той ми се закле, че се казва Джон Смит.

Танър изруга тихо.

— Здравейте, а пък аз съм Джейн Доу^[1] — засмя се Шей.

Жената стрелна с поглед Танър.

— Намерили сте си доста духовита годеница. Дано да съумеете да поддържате остроумието ѝ.

Шей се изсмя.

Танър улови ръката на любимата си и я поведе към изхода. Може би на следващото място щяха да попаднат на някого с по-услужлива памет или с повече страхопочитание към значката му.

— По-близо ли сме до целта, която те интересува? — попита тя, щом се качиха в колата.

— Не достатъчно, за да накараме шерифа да се размърда — отвърна той. — Разбрахме, че Лорн не ѝ е продал монетата, но иначе времето съвпада. Някой е отбелязал датата на получаването ѝ върху кутията. Мастилото беше съвсем прясно, маркировката е ясна, значи монетата е донесена съвсем скоро.

— Нищо друго не ми изглеждаше толкова ново.

— Но беше по-добре от останалите подобни места, които съм виждал.

— Нетърпелива съм да отидем в следващата заложна къща — отбеляза Шей.

— От една влюбена жена се очаква повече ентусиазъм.

— Нали казват, че влюбените жени оглупяват.

Усмивката му беше като бял проблясък в спускащата се наоколо сянка.

— Преди малко се справи великолепно.

— Привилегията да си възпитаван от човек, който познава законите на обществото повече, отколкото собствените си деца. Мога да се справя с всеки.

— Полезно нещо — отбеляза той. — В Лос Анджелис щях да я заплаша, че ще ѝ отнема разрешителното, ако не опресни веднага паметта си... Дори бих могъл да ѝ представя името, адреса и регистрационния номер на покупката.

— Нямаше вид на човек, който разбира от документи.

Той не възрази. Смъкна стъклото на прозореца, наслаждавайки се на свежия въздух след задушния, пращен магазин. Въпреки че езерото Тахо се намираше на около половин километър, наоколо ухаеше така, сякаш бяха спрели точно на брега. Вдишвайки дълбоко, натисна бутон на навигационната система и зададе следващия адрес.

— „Скритият коз“ — прочете върху дисплея Шей. — Това е в Карсън сити. Първото казино, собственост на Уилсън Дезмънд. Видя го на празненството, което се превърна в панихида. Той беше един от мъжете, избрали да са плешиви. Всички го наричат Ейс.

— Избрали да са плешиви ли каза?

— Бръсне главата си, вместо да остави плешивината да се забележи или да реши перчема си над нея, което е още по-нелепо — поясни тя. — Правят го доста от мъжете в града, попрехвърлили четиридесетте.

Танър се усмихна едва забележимо.

— „Тахо Скай“ не е типично място за този район. Прекалено е претенциозно.

— „Скритият коз“ конкурира местните заведения със закleti играчи от Рино и Тахо, които идват само за да сменят обстановката — каза Шей. — Ейс е споделил с Кимбърли, че то е нещо като генерална репетиция за казиното на мечтите му. Исква да превърне долината Карсън в туристическа и хазартна дестинация.

— Значи двамата с шефката ти са близки?

Шей повдигна рамена.

— Кимбърли се опитва да събира средства. А той е с големи финансови възможности. Освен това тя вече си има един мъж за забавление.

Танър си спомни привлекателния Питър и попита:

— Колко казина има Ейс?

Младата жена отново сви рамена.

— Очевидно не достатъчно. Заедно със съдружниците притежава три, но иска да построят още едно. То трябва да бъде по-голямо от най-известното в Рино и луксозно като всички в Лас Вегас.

— Може би онзи, който е откраднал монетите, си пада по местния хазарт, а залогът се е оказал при Ейс — допусна Танър. — Както и да е, нека да си поговорим с управителя му. Ти познаваш добре собственика, нали?

— Не толкова отблизо, колкото би желала Кимбърли.

— Сексът като оръдие на труда... — подсмихна се Танър, макар да му се искаше да изръмжи.

— Е, не бъди чак толкова брутален.

Надявам се.

Танър включи двигателя. Колата издаде няколко приглушени звука, изпусна синкав дим и заглъхна. Той измърмори ядно и опита отново. На километража бяха навъртени стотици километри, повечето

от които в тежката градска среда, но се надяваше, че тази трошка ще издържи поне още няколко месеца.

По дяволите — изруга мислено той.

Стартерът изскърца, моторът изпърпори няколко пъти и се задави, ала макар и накъсано продължи да бръмчи.

— Някои машини не понасят височината — обади се Шей и допълни многозначително: — А шофьорите им, изглежда, не харесват особено малките градчета.

Танър не можеше да си обясни защо истината толкова го раздразни, но си беше така.

— Всъщност проблемът е, че полицейското управление на Лос Анджелис съкрати разходите за поддръжка, без да си дава сметка докъде ще доведе това по-късно.

— Какво имаш предвид?

— Ако нещо се случува, винаги има заделени пари, с които да се възстанови, но за поддръжка не остава почти нищо. Същото важи за пътищата, канализацията, водопроводните тръби и всичко оставено под контрола на градските власти. Лошото управление води до това, всичко да се скапва по-бързо.

— И все пак си купил колата.

— Цената беше изгодна.

— Същото каза и Ейс за казиното в Карсън — замислено отбеляза Шей. — Носят се слухове, че го е купил за един долар. А според други — го е спечелил след цяла нощ игра на покер.

— Защо не си уговориш среща с него, за да ми разкаже всичко наведнъж?

— Не бих притеснила Ейс, ако не е много наложително. Сътрудниците му могат да ни обяснят всичко, което искаме да знаем.

— Повярвай ми, брокерите на заложените къщи не обичат да говорят с посредници. Ще стане много по-бързо, ако се видим лично с него.

— Става въпрос за моите връзки, не за твоите — логично напомни тя.

— Слава богу, че разполагаме с достатъчно време. — Но не оспори аргументите ѝ. Беше наясно, че в процеса на разследване се налагаше да се преровят много купи сено, за да се намери иглата...

Освен това не се беше наслаждал от пътуването с някого, откакто Брадърс беше повишен и бе седнал зад масивното си бюро.

Но с Шей беше различно.

Тя просто му въздействаше по начин, който той все още не искаше да си признае...

---

[1] Жена с това име се появява през 1920 г. в клиника за душевно болни в Германия и заявява, че е херцогиня Анастасия Романова, екзекутирана четири години по-рано. През 2007 г. се установява, че истинското ѝ име е Франциска Шанцковска — изчезнала полска работничка. — Б.р. ↑

16.

Танър навлезе в паркинга на „Скритият коз“ и изключи жално хъркащия двигател. — Прилича по-скоро на Монако, отколкото на Глитър Гълч^[1] — огледа оценяващо сградата той. — Прясна боя, атрактивни табели, няма изгорели крушки или премигващи неоновии надписи, добре почистен паркинг.

— Както ти казах, генерална репетиция. Местните се отдават на хазарта тук, но само големите играчи стигат догоре. На по-високите етажи не са разрешени къси панталони и сандали. Ако искаш да играеш на автоматите по джапанки и с хавайска риза, можеш да го правиш в партера, но няма как да минеш покрай дебеловратите момчета, които охраняват мецанина.

— Нищо чудно, че Лорн и приятелите му са ходили чак в „Силвър Лодж“.

— Старите фермери могат да си организират ежегодни вечери в „Скритият коз“. Ресторантът е наистина първокласен и се слави с превъзходната си кухня, но пък те не питаят уважение към самия Ейс.

— Не е техен тип ли? — засмя се Танър.

— Няма доверие на човек, който редовно поддържа маникюра си и носи италиански мокасини.

— Да, наистина не мога да си представя Лорн с вратовръзка и скъп костюм, само за да може да се наслади на едно питие и една игра на карти.

— Според Кимбърли горе можеш да минеш и без вратовръзка, стига да си залагал повече от дванайсет часа и да си подсигурен с достатъчно голяма пачка пари.

Той я погледна. Шей беше най-естествената, най-начетената и най-свенливата жена, която беше срещал през живота си. И най-сексапилната. Беше му приятно да си представи, че ако си легне с нея, на сутринта нямаше да види до себе си лице, което имаше нужда от няколко часа грим, за да се приведе във вид, подходящ за пред хората.

— Значи Кимбърли харесва казиното на Ейс, за разлика от теб — подхвърли той.

— Нищо лично. Просто хазартът не кара кръвта ми да закипи. Що се отнася до казината... — Тя поклати глава. — Те са истинска катастрофа. Затова не прекарвам в тях повече време, отколкото ми се налага.

Той се разсмя.

— Ето една разумна жена.

— Ейс също е доста умен. Под лъскавата му фасада се крие един ловък и хитър бизнесмен. Конкуренцията в хазарта в малките градове е незначителна. Той купи „Скритият коз“ евтино, модернизира го и показва на всички в окръга, че е в състояние да се захване и да развърти нещо много по-мощно.

— Доколкото видях, местната му конкуренция трябва да примадва клиентите със стари игрални автомати и няколко маси за покер, залози по-малки от долар и гарантирано изплащане на деветдесет и седем процента от спечеленото. Останалите три процента от дневния оборот, изчисляващи се в няколко пенита и разбити автомати, не са кой знае каква печалба.

Докато го слушаше, Шей осъзна за пореден път, че Танър не беше само един мускулест, привлекателен тип, а притежаваше остър ум и не се страхуваше да го използва. На всичко отгоре беше чудесна компания.

— Това е причината сдружението ни да посвещава голяма част от времето си в усилие да спечели Ейс — призна тя. — Има достатъчно пари, за да осигури сено за мустангите на Кимбърли до края на века, както и земя, на която да тичат свободно.

— И въпреки това ще ти отдели време, ако го помолиш за среща — отбеляза Танър.

Изражението ѝ подсказваше, че подобна привилегия не я очароваше.

— Хайде да започваме, за да свършим по-скоро — рече делово тя. Но веднага след това, сякаш осъзнала собствените си думи, въздъхна: — Е, като че ли не се изразих много учтиво...

— Значи Ейс не е твой тип, така ли?

— Единственото, което ни свързва, е сдружението. Това доста ограничава темите за разговор.

Лицето му се озари от усмивка.

— Да видим какво можем да направим, за да поразширим хоризонта му.

— Надявам се, изобщо да не стигнем до среща с него. Ако все пак се наложи, моля те да не забравяш, че Ейс ни прави дарения единствено заради имиджа си, но парите му са необходими на сдружението. Независимо дали преднамерено или не, той върши много добрини.

— Не се безпокой. Няма нито да го ухапя, нито да се изпишкам върху килима му.

Тя леко прехапа устни, за да скрие усмивката си. Едва бяха успели да минат през входа, когато към тях се приближи младеж с изумително естествена рижа коса. Костюмът, с който беше облечен, не му беше по мярка, а връзката му беше разхлабена и висеше на една страна.

— Шей Таунсенд? — попита той.

— И нейният гост — добави Танър.

— О, да, Ейс ми нареди да ви окажа помощ, ако се нуждаете. Веднага ще ви отведе горе.

— Благодаря — отвърна тя. — Вече бях започнала да се чудя как ще минем покрай охраната, която следи за облеклото и безупречния външен вид.

Младежът с усилие потисна надигацията се смях и авторитетно се покашля.

— Обещах на мениджъра, че няма да се отбивате да играете. Последвайте ме.

Служебният асансьор ги очакваше. Водачът им използва магнитна карта, после с обиграно движение натисна бутон за изкачване. В момента, в който вратата се отвори, тръгна с бързи крачки по коридора, успореден на казиното на втория етаж, без да се оглежда. Стената, отделяща ги от игралната зала, беше направена от огледално стъкло, което позволяваше всеки откън да наблюдава случващото се в залата, без да бъде забелязан. Танър беше виждал такива стъкла в стаите за разпит, но никога цяла стена. Добре облечени клиенти отпиваха от кристални чаши и слагаха жетони на линиите за залагане. Някои от посетителите все още бяха с дрехите от приемите от

предишната нощ, но никой не изглеждаше пиян. Усещането за пари се носеше наоколо, ала никъде не се виждаха банкноти.

— Ужасно място за заложна къща — прошепна Танър.

— Тук предлагат на клиентите отлична храна, напитки, магазини, фитнес, и то без да им се налага да напускат хотела. Макар отвън да не си личи, „Скритият коз“ примамва с всички екстри — поясни Шей.

— Значи, ако останеш без пукната пара, още тук можеш да заложеш часовника, пръстена си и дори бижутата на придружаващата те дама?

Шей кимна.

Рижавият им водач отново използва магнитната си карта, за да отвори вратата в дъното на коридора. Зад нея се разкри цяла редица от магазини и ресторанти. В единия от магазините се предлагаха бижута и други скъпи преносими вещи. Въпреки че витрините бяха отрупани и осветлението беше оскъдно, нямаше начин да се прикрие, че „Бриллиант Моментс“ всъщност си беше заложна къща.

Танър оцени обстановката с очите на полицаей. Предната част беше оформена като бижутериен магазин, предлагащ богат избор. Хората, извадили късмет в казиното, биха могли да наминат насам и да си купят диаманти, часовници от масивно злато, китари или колекционерски фигурки на героите от „Междузвездни войни“, преследвали сънищата им като деца. А неудачниците продаваха последните си скъпи вещи за няколко долара.

Чудеше се коя от задните стаички се използваше за разочарование на изгубилите, които откриват, че часовникът им, купен на дребно за шест хиляди долара, сега струваше едва шестстотин в потните им ръце. Когато целият блясък угаснеше, комарджиите губеха пари, вместо да ги печелят.

— Колегата, който отговаря за сектора със заложените вещи, е тук — съобщи водачът им. — Казва се Фред.

Танър и Шей покорно го последваха зад заключената врата. Двамата продавачи вътре погледнаха червенокосия, преди да отстъпят назад в очакване на другия, който можеше да се окаже не просто гост, а купувач. Фред беше с кръгло, подобно на месечина, лице, облечен като за залагания на втория етаж. Той дори не вдигна глава, когато администраторът въведе посетителите в стаята и излезе, затръшвайки

вратата след себе си. Фред правеше бърз и задълбочен оглед на една китара с формата на капка, поставена върху плота пред него. До нея беше разтворен лаптоп за задължителната проверка в интернет.

Танър подозираше, че компютърът беше само за камуфлаж. Хората като този Фред знаеха прекалено добре разликата в парите при продажба и залагане, за да се нуждаят от консултации с някаква машина.

— За този инструмент мога да предложа най-много пет стотачки — каза Фред със силно изразен чикагски диалект. Гласът му беше като на човек, който често прекалява с пурите и бърбъна. Поведението му казваше категорично: *съгласяваш се или си тръгваш*.

Високият мършав мъж с разрошена коса, скъсани дънки и мокасини взе китарата и излезе през задната врата, без да каже дума.

— Мой ред е — прошепна Шей.

Танър не възрази. Фред би се впечатлил от значката му на полицаи от Лос Анджелис не повече от музиканта, решил да се раздели с китарата си.

Мъжът погледна Шей с вид на човек, уморен от въпроси.

— Защо момчето на Ейс ви доведе при мен?

— Чух, че имате няколко двайсетдоларови монети „Сент Гауденс“ от 1932 година.

— И къде го чухте?

Танър се раздвижи, сякаш нямаше търпение да отиде другаде и беше напълно способен да срита задника на всеки, изпречил се на пътя му. В бледите очи на Фред проблесна жив интерес. После насочи цялото си внимание към Шей.

— Ще купувате ли, или само питате?

— Зависи от онова, което можете да ни предложите — отвърна тя.

Мислено Танър поздрави онзи изтънчен познавач на обществото, който беше обучил Шей как се реагира в подобни ситуации.

— Сигурно няма да настоявате и за консултация със специалист?
— изглежда ги Фред.

— Ние сме тук, нали? — обърна се към него Танър. Гласът му беше приглушен, сякаш изискваше дискретност, но и достатъчно силен, за да може да се чуе. — Хайде, миличка. Казах ти, че само ще си изгубим времето.

— Млъкни, скъпи — сръза го тя. — Искам онези монети. За предпочитане е да не са повредени. Казаха ми, че в „Брилиант Моментс“ разполагат с тях.

— Когато се убедя, че можете да си го позволите — с безразличие заяви Фред, — ще имате възможност да огледате всички „Сент Гауденс“, които имам. Ако наистина имам. Което не съм твърдял.

Докато говореше, той започна да чисти ноктите си с ножчето за писма, което държеше в ръка.

— Уверявам ви, че мога спокойно да си позволя да си купя всичко, което е за продан — каза Шей.

— В такъв случай е много жалко, че не разполагам с онова, което търсите.

Тя се обърна към Танър:

— Твой ред е.

— Ние не купуваме, а ги издирваме — обясни той. — Говори се, че онова, което търсим, се намира при вас.

— Можете ли да се легитимирате? — попита мъжът, без да вдигне глава.

Танър хвърли значката си на плота.

— Доста далече сте от дома — отбеляза Фред след бегъл поглед. — Освен това не сме в Калифорния, затова се чудя защо разговарям с вас без съдебно разпореждане.

— Защото не искаш да прецакаш шефа си — сръза го Танър. — Не ме интересува, колко сте платили за „Сент Гауденс“-ите. Искам само да знам, кой ви ги е продал.

— Ако изобщо са у мен.

Танър обърна лаптопа към себе си, кликна върху менюто, показващо използваните сайтове през последната седмица, и натисна върху злато. За момент Фред престана да чисти ноктите си, после продължи.

— Проверявам доста неща.

— Аха. Изглежда, отделяш и много време на форумите на дилърите, в които онези глупаци се фукат колко евтино купуват монети и за какви огромни суми ги пласират след това. Прякорът ти е Аурик 1953. А сега искаш ли да направиш още една обиколка по тази пътека и да ме накараш да извикам Ейс?

Фред въздъхна като човек, на когото му се е паднала лоша ръка на покер.

— Да, имам няколко монети „Сент Гауденс“. И наистина са съвсем нови.

Танър се обърна към Шей.

— Сега е твой ред.

Тя се усмихна.

— Благодаря. — Погледна към Фред, който се беше отказал от чистенето на ноктите. — Как научи за монетите?

— По същия начин като вас. В казиното.

— Кога? За последно си писал във форума във вторник.

— Няколко часа преди това — отвърна мъжът намръщено. — Трябваше да им натикам сополивите носове в тях.

— И си получил пет монети за две хиляди в брой? — продължи да го разпитва Шей. — За колко се продават обикновено?

— Зависи от купувача.

— Според отзивите във форума си направил дяволски изгодна покупка — отбеляза Танър, като се отдръпна от компютъра.

— Момчетата, които ги донесоха, искаха парите на ръка, и то веднага. Правим добри сделки едва след като се уверим, че стоката не е в някой горещ списък. Ейс ще ми подпали задника, без да се замисли, дори само ако се усъмни в нещо.

Шей погледна към Танър.

— Длъжен си да направиш копие от шофьорската книжка, нали така? — Сините му очи се впиха във Фред.

— Разбира се. Както вече ви казах, ние винаги работим по правилата.

— В такъв случай едва ли ще имаш нещо против да ни покажеш копието и записите от трансакцията. — Танър махна с ръка към камерата, каквато не се съмняваше, че има скрита на тавана. — Изтриваме информацията на всеки четиридесет и осем часа. Съхраняването не е безплатно. И никакво копие от шофьорска книжка няма да видите, докато мистър Дезмънд не ми нареди лично.

Танър стрелна Шей с поглед.

— Прав си — каза тя. — Трябваше да започнем с Ейс.

---

[1] Развлекателен район в Лас Вегас. — Б.пр. ↑

17.

Ейс влезе с широки крачки в „Бриллиант Моментс“ и бръснатата му глава лъщеше в пълен контраст с тъмната копринена риза и винения двуреден костюм. По гладката кожа на черепа му се виждаха ясно очертанията на типично мъжката му плешивина.

— Здравей, Шей — рече той с широка, приветстваща усмивка. — Ако ме беше предупредила, че ще наминеш насам, още повече с гост от друг град, щях да ви посрещна подобаващо.

Той почти я прегърна, като в същото време протягаше ръка на Танър. Ейс беше едър, но не и пълен. По-скоро можеше да се похвали с тяло на борец. Въпреки че беше по-силен от повечето мъже, не се опита да го докаже с размазващо ръкостискане.

— Ейс Дезмънд — представи се непринудено.

— Танър Дейвис. Мистър Дезмънд, приятно ми е да се запознаем.

— Дейвис... А, сега си спомних. Бяхте на галавечерята на сдружението. Вие сте син на Лорн или негов внук, нали?

— Племенник — уточни Танър.

— Искрено съжалявам за загубата ви — помръкна Ейс. — Лорн беше нещо като легенда за собствениците на ферми в долината. Със смъртта му завърши цяла епоха. Ако мога да направя нещо за вас, само кажете.

— Ами наистина ми е неприятно да ви безпокоя по такъв въпрос... Шей ме предупреди колко сте зает, но се опитваме да проследим няколко монети, които може да са откраднати от дома на чичо ми още преди да умре — обясни Танър.

Върху лицето на Ейс се изписа учудване.

— Не съм чувал подобно нещо. Какво ви доведе в „Бриллиант Моментс“, вместо в офиса на шерифа?

Фред размърда крака зад щанда, сякаш искаше да се свие на топка и да изчезне. Беше приел думите на Шей за шефа му като блъф и

сега имаше неприятното чувство, че държи губеща ръка в игра, чиито залози бяха по-големи, отколкото беше предполагал.

— Получихме сведения, че няколко подобни монети са се появили напоследък в заложни къщи в този район, в това число и в твоята — обясни Шей. — Няма смисъл да безпокоим шерифа, след като единственото, което искаме, е да разберем дали такова злато е било откупено от „Бриллиант Моментс“ и от кого е продадено.

— Разбира се — кимна Ейс. — Ако в долината се подвизава крадец, не бих искал да се навърта около гостите ми. — Той погледна Фред: — Имаш ли някаква информация за монетите?

— Да, сър.

— Винаги съм поощрявал дискретността, но сега случаят е специален. Моля те, дай им всичко, което им трябва. Веднага!

— Да, сър.

Щом Фред забърза навън, той отново се обърна към Шей:

— Щях да ти дам няколко жетона и да те посъветвам да се позабавляваш в казиното, но от Кимбърли знам, че хазартът изобщо не те вълнува. Какво ще кажеш за една ранна вечеря с госта ти и с мен в ресторанта? — предложи, като ѝ намигна. — Чувал съм много хубави неща за кухнята му.

— Много мило от твоя страна — отвърна тя, — но там спазват стриктно дрескода.

Ейс махна пренебрежително с ръка.

— Нали затова са частните зали.

Докато обмисляше предложението му, тя неволно преглътна. Половината сандвич, хапнат набързо на обяд, беше вече само спомен. Храната в ресторанта на казиното беше невероятна. Въпреки неудобството, което изпитваше, задето се възползваше от връзките на сдружението, тя погледна въпросително Танър. Той бе вперил в Ейс напрегнат поглед на хищник. Управителят на заложната къща бързаше към тях с две увеличени копия от шофьорска книжка. Подаде едното на шефа си, а другото на Танър. Той бързо огледа снимката на суров мъж на име Антонио Руа. Тъмни очи и коса, на ръст около метър и осемдесет, навършил трийсет и пет години миналия февруари. Беше късо подстриган, с дълбок белег над лявата вежда и ъгловата челюст, издаваща излишък на тестостерон.

— Не го познавам — заяви Ейс и върна листа на Фред.

Не го беше виждал и Танър, но пък си беше имал работа с мнозина подобни типове. Надарени с мускули и оцетени от всичко останало, те намираха тъпи начини да изкарват пари и свършваха житейския си път с огнестрелни или прободни рани, или и от двете заедно. Междувременно ги арестуваха по няколко пъти. Обикновено за едно-две углавни престъпления.

Танър сгъна листа и го пхна в джоба си.

— Благодаря ви за помощта и за поканата ви за ранна вечеря — каза той. — Но, честно казано, мистър Дезмънд, в момента не съм в настроение да отдам дължимото уважение на главния ви готвач.

— Наричайте ме Ейс. А за останалото ви разбирам напълно... Траурът и пълният стомах са несъвместими неща. — После се обърна към Шей. — В такъв случай си запазвам правото за друг път.

— Непременно — с усмивка се съгласи тя.

— Няма да престана да настоявам, докато най-после не приемеш — допълни Ейс, като я прегърна нежно и погледна спътника ѝ: — Още веднъж съболезнования за загубата ви. Тя е голяма за всички ни. А ако наистина наоколо се навърта крадец и се появи тук, ще го открия и веднага ще уведомя шерифа. Мога да разчитам на повече очи от вас — кимна той. Очевидно имаше предвид камерите, скрити в куполите от затъмнено стъкло и в полилеите на тавана.

Както във всички игрални заведения, единствените места, където нямаше наблюдение, бяха обществените тоалетни и хотелските стаи. Всичко останало се заснемаше и записите се съхраняваха.

— Фред, изпрати копие от тази шофьорска книжка в отдела за сигурност — нареди Ейс. — Ако този човек се появи отново, искам веднага да бъда уведомен. — Той се намръщи: — Прилича на местен, но с примес от баска кръв.

— В долината живеят много баски — отбеляза Шей. — Земеделието е в гена им, както всъщност и при всички хора от Запада.

Мъжът кимна и отново се обърна към подчинения си:

— Заклучи онези монети в сейфа до второ нареждане.

Фред не изглеждаше особено щастлив от загубата на евентуална печалба, но нямаше какво да направи, освен да се подчини:

— Да, сър.

Едва забележимо Ейс погледна часовника си. Разбрала намека, Шей побърза да каже:

— Още веднъж ти благодарим. Няма да те задържаме повече. Сигурна съм, че те очакват за важна среща.

— Напомняй ми никога да не сядам да играя покер с теб — пошегува се Ейс.

— Мистър Дейвис...

— Можете да ме наричате Танър.

Мъжът кимна.

— С удоволствие, Танър. Очаквам с нетърпение да ви видя с Шей в ресторанта ми съвсем скоро.

Червенокосият последва шефа си по коридора към „Бриллиант Моментс“. Танър се запита дали Ейс и административният му сътрудник носеха подслушвателни устройства.

Нито той, нито Шей проговориха, докато вървяха към изхода на казиното. Слънцето се беше снижило зад върховете на Сиера Невада и дори затоплената земя не можеше да прогони прокрадващия се хлад.

Веднага щом Танър седна зад волана, Шей помоли:

— Обещай ми, че ще отидем да вечеряме някъде. Аз черпя. Стомахът ми започна да къркори.

Той се засмя.

— Съжалявам. Просто не бях в настроение да играя ролята на специалния гост на собственика.

— Нито пък аз. Честно. Кое не означава, че не умирам от глад.

— „Ригли“ все още ли е отворен?

— „Ригли“ ли?

— Пържено пиле и бисквити. Скромна салата. Киснат пилетата, които ще приготвят утре, в прясно мляко. Носят се слухове, че после го използват за приготвянето на бисквитите, което прави вкуса им толкова специфичен. Това беше единственото заведение в града, което посещавахме редовно.

— Трябва да са го затворили. Никога не съм чувала за него, а съм се хранила почти във всички ресторанти оттук до Тахо.

— По дяволите — въздъхна Танър, спомняйки си удоволствието от неповторимите бисквити. — Антонио Руа — човекът, продал монетите, живее в Мейърс. Или поне така е вписано в шофьорската му книжка. Издадена е в Калифорния впрочем.

— Има много хубаво барбекю недалеч от Лутър Пас, по обратния път към Рефюдж.

— Доста добре познаваш околността.

— А защо това те учудва?

— Защото, докато живееш тук, не съм срещал момичета като теб.

— Вероятно причината е в това, че си напуснал града, преди да си започнал да проявяваш интерес към тях.

Той поклати глава.

— Наложил се да порасна бързо. — *След което се занесе цяла верига от разочарования.* — Но не му се искаше да разваля нито своя, нито нейния апетит с разкази за трудното си минало. — Значи избираме барбекюто — съгласи се той. — Но преди това трябва да звънна на един човек.

Шей го слушаше, докато разговаряше с Брадърс, и му диктуваше данните и номера на шофьорската книжка на Антонио Руа, а другият му обеща да провери името в базата данни и да му се обади веднага. Колата се разтресе сред дим и оглушителен шум, но потегли. — Може би все пак трябваше да вземем моята — подметна тя.

— Само че твоята е в Тахо, а ние не сме. Ако толкова се притесняваш, мога да я сменя с пикапа на Лорн.

Шей измърмори нещо от рода на *от трън, та на глог*, но той не й обърна внимание, а бързо пое към мястото, което му беше споменала.

След като дадоха поръчката си, тя се размърда нетърпеливо в очакване на храната. Танър се облегна назад, сякаш седеше на любимия си стол в собствената си кухня.

— Как може да си толкова спокоен? — не се сдържа и прошепна тя.

— За разлика от теб, не се натъкнах на нищо, което да ме развълнува.

— Само че не получихме никакви обяснения.

— Миличка, та аз едва започвам да задавам въпросите. Досега само се оглеждах за клопки в тъмнината.

— Не ми харесва как звучи — присви вежди тя.

— В такъв случай не е нужно да ме придружаваш в търсенето. Щом похапнем, ще те закарам у вас и ще отскоча да се видя с този Руа.

— Няма смисъл да се отклоняваш толкова. Оттук до Тахо има само няколко километра.

— О, аз разполагам с всичкото време на света — отвърна усмихнато той.

Но всъщност съвсем не му беше весело. Колкото повече мислеше за Антонио Руа, толкова по-малко му се искаше Шей да бъде с него.

— За какво мислиш? — попита тя.

— Ще си поговоря с него насаме.

— Не — беше мигновената реакция.

— Мислех, че си отегчена.

— Нетърпелива, а не отегчена. Имам някакво лошо предчувствие... Освен това забелязах, че надничаше в огледалото за обратно виждане повече, отколкото следеше пътя. Какво очакваше?

— Просто се надявах, че разследването ни е размърдало или поне е притеснило някого достатъчно, за да ни проследи. Това щеше да направи живота ми по-лесен. Щях да заложа капан на преследвача, да му скоча и да разбера кой и за какво го е изпратил.

Шей изглеждаше стресната.

— Върши ли работа?

— Да, при аматьори.

— Какво ще кажеш за днес?

— Още не мога да си направя никакви изводи.

В този момент сервитьорът пристигна и сложи пред тях чиниите със свински ребърца. Танър имаше намерение да хапне на път към Мейърс, но Шей си беше поръчала от специалитета с уверението, че е невероятен и за по-голяма убедителност си бе облизала устните. Тъй като много му се искаше да го направи вместо нея, той само утрои поръчката.

Наистина трябваше да предприеме нещо... Тези нейни устни не можеха да бъдат толкова обещаващи и горещи, каквито изглеждаха.

Засега реши да се задоволи само с пикантното месо. И да я наблюдава как безстрашно се нахвърляше върху храната. Беше открил, че жените, които се бояха да не се изцапат на масата, често прехвърляха това свое поведение и в леглото.

Предполагаше, че надменното излъчване от типа на *не ме докосвай* действаше при някои мъже, но той не беше от тях. Печените ребърца и гарнитурата от зеленчуци изчезнаха с впечатляваща скорост от чинията му. Въпреки че си беше поръчал двойно по-голямо количество от Шей, приключиха с вечерята почти едновременно.

— Като прегладнял вълк си — измърмори тя, гледайки с недоумение празната му чиния. — По-скоро като човек, който е свикнал да го викат по средата на вечерята. И на закуската. И на обяда.

Тя отметна глава на една страна и се загледа в него.

— Пропуснал си малко.

— От храната ли? — огледа чинията си той. — Къде?

— Върху брадата ти има само едно местенце, което не е изцапано със соса. Може ли да го размажа, за да свърша работата докрай?

Той я погледна и устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Ами давай.

Шей го изгледа косо, после преднамерено го докосна с изцапаните върхове на пръстите си. С почти стряскаща бързина той ги улови и започна да ги почиства един по един. Тя потръпна, когато целуна малкото ѝ пръстче, преди да я пусне.

— Готово — заяви, вторачил в нея живите си сини очи.

— Само че аз имам и друга ръка — разсмя се тя и бързо се изчерви. — Влияеш зле на самоконтрола ми.

— Това е взаимно — отвърна шепнешком той. — Държа честно да те предупредя, че ако се захвана и с другите ти пръсти, няма да мога да спра дотам.

Последва напрегнато мълчание. След което Шей въздъхна и отвори пакет мокри кърпички.

— Съгласна ли си? — попита Танър.

— Случвало ми се е да си оближа пръстите на публично място, но никога не съм стигала по-далеч. — Подаде му през масата една салфетка. — Избърши си лицето. Не си вярвам достатъчно, за да го направя аз.

— Несръчна ли си?

— Не, просто си нямам доверие.

Познатата ленива широка усмивка озари лицето му.

— Господи, толкова си красива.

Тя го изгледа с недоверие. Сетне извади още една мокра кърпичка и изтри пръстите си. — Тъй като въпросът за нещо повече между нас изобщо не е поставен на масата...

— На тази — прекъснал Танър. — Имам маса и в ранчото.

— Затова нека идем да видим, откъде Руа се е сдобил със златните монети — довърши тя твърдо.

— Ще те закарам до вкъщи, преди да поговоря с тая отрепка Руа, дето има шофьорска книжка, издадена в Калифорния.

— Казах, че съм нетърпелива, а не отегчена.

— Досега направихме само една светска обиколка и разговаряхме с възпитани хора, които нямат намерение да ми строшат главата. А този тип Руа може да е убил Лорн и да е задигнал пет от златните му монети, които е продал. Така че отивам сам.

Шей вирна решително брадичка.

— Дали някой ще ти даде съдебно разпореждане за нещо, още по-малко пък за убийство, единствено на базата на това, в което подозираме тази отрепка?

— Не в това е въпросът.

— А на мен ми се струва, че е единственото важно нещо. Не можеш да действаш арогантно, с когото и да е... Освен това арогантните мъже веднага попадат в списъка ми, на който пише *никога повече*.

— Просто искам да те предпазя — отбеляза той. И присви юмруци под масата.

— Е, добре — съгласи се тя.

Пръстите му се отпуснаха.

— Разбрахме се. Ще те закарам до...

— Аз също искам да си в безопасност — тихо изрече Шей. — Значи нито един от нас няма да ходи там.

— Но аз съм полицай.

— Което би трябвало да е достатъчна гаранция за сигурността ми, нали?

Танър понечи да възрази, но замълча. Още от самото начало беше разбрал, че с Шей трябва да се отнася сериозно...

— Тогава да се съгласим на компромис — предложи той. — Ще стоиш в колата, докато аз си побъбря с този тип.

— Ако Руа знае нещо за станалото с Лорн — отсече тя, — искам да съм там и да го чуя. По дяволите, *аз открих трупа му*. Позволи ми да направя нещо, което ще ме накара да се чувствам по-малко виновна, задето преди това го нарах и няхах възможност да му се извиня.

Танър отново присви юмруци под масата.

Дявол да ме вземе, аз съм виновен за всичко — упрекна се мислено. — Искях да я опозная по-добре и много по-отблизо... И си въобразявах, че това ще стане веднага, все едно съм излязъл на лов.

Време е да започна да мисля като полицай, а не като ловджийско куче.

— Добре — обърна се към нея. — Компромисът е, че няма да те откарам у вас. В замяна ти оставаш в колата и играеш на ПВШН.

— Това някаква нова игра на думи ли е?

— Просто Вторият Ш... н Наблюдател — поясни той.

Шей мълчаливо допълни пропуснатата дума и веднага си даде сметка, че той няма да промени решението си.

— Добре — изненадващо се съгласи тя.

За момент той остана изумен.

— Виж, аз не се шегувам.

— Нито пък аз.

18.

Докато плащаше сметката за вечерята, въпреки непресторените ѝ протести, телефонът в джоба на Танър започна да вибрира.

— Облизването на пръстите вече си е среща — отбеляза той, докато отговаряше. — Не, не твоите, Ди. По-скоро бих облизал асфалта. Какво ново имаме?

— Пратих ти го в имейл.

— Наистина доста бързо. Благодаря. — Затвори телефона и си даде сметка, че си говореше сам.

След като с Шей се озоваха в колата, той веднага прегледа електронната си поща. Зачете се, като ѝ предаваше сбито съдържанието на съобщението.

— Последният известен адрес на Руа е в Мейърс. Живее сам. Има сравнително скромно полицейско досие. Няколко глоби за пиянство и нарушаване на обществения ред, два пъти е арестуван за нападение и побой, но освободен поради липса на доказателства. Не употребява наркотици. Няма влязла в сила присъда. Никакви кражби и грабежи. Не е упоменато настоящо работно място, но тъй като никога не е бил осъждан на пробация, не е и необходимо.

— И това ти наричаш „скромно полицейско досие“?

— Така е, за мен той е слаба бира. Но за обикновените хора не е човекът, с когото биха искали да се среща дъщеря им. И със сигурност не е мъжът, срещу когото можеш да се изправиш сама наред глухата провинция.

— Тогава паркирай на километър от къщата на Руа.

Той не знаеше дали да се разсмее, или да изругае, затова просто запали двигателя, изчаквайки да заработи или да заглъхне съвсем. И изпита истинско облекчение, когато колата все пак потегли.

— Що за град е Мейърс? — попита Танър.

— Спокойно градче е, заобиколено от гора. Със сравнително достъпни цени за хората, работещи в Тахо. Получава част от постъпленията от туристите, които минават оттам. Основните

претенции за слава се градят върху отдавна изоставената голяма сграда на калифорнийска застрахователна компания и морската гара, от която хората наемат лодки, ако им се наложи.

— Ясно. Разпространение на наркотици, понякога сбиване между роднини.

— Какво? Така ли си представяш града?

— Аз съм ченге. Свикнал съм да гледам в боклуците.

— А някога да си поглеждал към цветята?

— Принуден съм. В момента пътувам с едно такова.

Шей се усмихна. Отново опита да прогони спомена как той облизваше соса от пръстите ѝ... Беше невъзможно. Колкото повече време прекарваше с него, все повече се убеждаваше, че първоначалното ѝ впечатление е било погрешно. Беше суров, наистина, но не беше грубиян като бившия ѝ съпруг. А и тя не беше предишната неуверена, отчаяно нуждаеща се от любов млада жена.

Време е да се поотпусна малко. Прекалено дълго плащам за прищевките на Марк. Слава богу, че сега „Доджърс“ са поели издръжката му.

Забрави го. Той беше неудачник.

А и кой е казал, че трябва да се омъжиш за Танър, само защото изгаряш от желание да смъкнеш дрехите му... В двайсет и първи век за добрия секс бракът не е задължителен. Поне не помогна с Марк.

Колата отби от магистралата половин километър преди мястото, където се намираше последният известен адрес на Антонио Руа. Вятърът поклащаше върховете на боровете и на лунната светлина ги караше да изглеждат като стада, носещи се от двете страни на пътя.

Шей имаше чувството, че минава през някаква огромна, девствена гора, сякаш излязла от детска приказка. Беше примитивно и призрачно.

— Наистина не трябваше да си тук... — бяха първите думи, с които Танър наруши мълчанието, в което бяха изминали няколко километра.

— Вече го решихме — отговори тя хладно, без да може да си обясни причината.

— Не това имах предвид. Ти си умна, красива, добре възпитана. Можеш да живееш и работиш в големите градове. Защо си се заробила сред някакви западнали ферми в тази пустош? Защо си се заселила на

място като Рефюдж, където повечето мъже смятат, че единственото място на жената е в кухнята?

— Искаш да кажеш, защо съм избрала да стана селянка? — попита язвително Шей, спомняйки си за спора, който беше водила със семейството си. — Понеже ми дава това, което желая. Свобода.

— Извинявай, не знаех, че си толкова чувствителна на тази тема.

— Не съм — кресна тя. — Просто адски ми писна всеки да се опитва да ме поучава.

— Доколкото схващам, под всеки би трябвало да се разбира семейството ти?

Шей го стрелна с очи.

— Да не би да си проверил и произхода ми?

— Не, сам се досетих. Никой не ни притиска така силно, както най-близките ни хора.

Тя си пое дълбоко дъх и тежко въздъхна.

— Извинявай, че избухнах... Прав си. Предполагам, че имаш опит от отношенията с чичо ти.

— А за онази част, свързана с обичта, не съм много сигурен... Колкото до останалото, все още съм изненадан, че жена като теб е избрала да работи със земеделци, които са толкова корави, колкото и земята им.

— Заради това ли никога не си се връщал тук? — тихо попита тя. — Заради трудния живот?

— Исках да променя света, да го направя по-добър и реших да стана полицай. — Танър се засмя безрадостно. — Да, просто бях дяволски млад. Остарявах бавно, докато съобщавах на опечалените вдовици, че съпрузите им са били пребити до смърт, защото са били сварени в неподходящо легло да чукат неподходящи жени. Или са били при такива, които изкарват прехраната си по гръб, и ги съветвах да отидат при личните си лекари, за да си направят изследвания за болести, за които никой не споделя даже с приятелите си.

Шей го изгледа ужасена. На светлините от насрещните фарове лицето му изглеждаше сурово, а очите му проблясваха като натрошени кристали. Даде си сметка, че това би трябвало да я плаши. Но вместо това я очароваше.

— После остарях още повече, като обяснявах на обезумели родители, че тяхното момиче или момче вече го няма, защото някакъв

ненормален кучи син му е налетял... — продължи той. — Между другото, откачалката винаги се оказваше или родният му чичо, или най-добрият приятел на бащата, или приятният съсед...

Тя мълчаливо сложи ръка върху бедрото му. Това изглеждаше прекалено слаба утеха за мъж, опознал до дъно тъмната страна на живота.

Танър покри с длан пръстите ѝ, стисна ги силно и отново хвана волана.

— И така младежкият ми устрем срещна бетонна стена. Докато дойде моментът, в който осъзнах, че хората няма да се променят, независимо от това колко убийци съм вкарал в затвора или по колко часа на денонощието съм работил.

Танър млъкна и мрачно се загледа напред.

— Защо просто не напусна? — попита накрая Шей.

Той повдигна рамена.

— Бива ме в работата ми. Сега се върнах в Рефюдж, а на предната седалка до мен седи едно цвете и аз се надявам, че няма да нараня листенцата му, докато се опитвам да открия защо чичо ми е умрял в неподходящи дрехи...

— Аз нямам листенца — прошепна тя.

Той вдигна ръка и погали бузата ѝ с върховете на пръстите си.

— Листенца... — повтори тихо тя, загледана в сенките на нощта.

Сърцето ѝ сякаш натежа. Искаше ѝ се да потъне в прегръдката му. И да остане винаги там.

Когато пред тях се появиха няколко разпръснати светлини, навигационната система започна да пиука. Танър я погледна, зави по тесен път, който имаше нужда от нова настилка, и нагази из плевелите, избуяли около пощенските кутии. Спря и изгаси фаровете. Тъмнината ги потопи в някаква странна интимност. Отново ѝ се прииска да прекара пръсти по суровото му лице. И потръпна само от представата си.

Впускам се твърде бързо, твърде горещо, твърде дълбоко — помисли си с тревога тя. Пое си дъх и се насили да гледа встрани, само не към него.

Къщите пред тях изглеждаха някак самотни. Бяха построени далече от главния път от хора, които предпочитаха уединението. Посребрена луна висеше над тъмната гора и хвърляше метални

отблясъци върху застлания с чакъл път. Зад бледото очертание на тясната алея пред тях листата потрепваха под лунните лъчи.

— Виждаш ли онази светлина точно отдясно? — попита Танър.

Шей примигна и се взря през предното стъкло на колата. На стотина крачки в края на прашната алея забеляза осветена в бледожълто веранда, която мъждукаше между поклацащите се от вятъра клони.

— Това е последната къща по този път — обясни той. — След нея няма нищо — само гори и планини. Забелязваш ли, че всичко е тъмно, въпреки че по-нататък има още пет пощенски кутии.

— Много от местата наоколо са собственост на хора, които ги отдават под наем на скиори или летовници — каза Шей. — Лятото отмина, а до зимния сезон има още няколко месеца.

— Изчакай ме в колата, вместо да стоиш отвън на вятъра. Искам да огледам тези кутии — заяви Танър и излезе.

Наблюдаваше го, докато се връщаше към магистралата като тъмен силует между още по-тъмните сенки. Погледна отново към чакълестата алея, водеща към малката къща. Светлината беше изчезнала. Или беше сензорна лампа, която от време на време се задействаше от люлеещите се клони, или някой просто я беше изгасил.

Кожата ѝ настръхна, сякаш предчувстваше някаква невидима, но съвсем близка опасност. Колкото и спокойна да се чувстваше сред пустошта, това място беше някак си различно... Беше култивирано, наистина, но въпреки това... В него имаше нещо диво. Бледата, посипана с чакъл, алея водеше към изоставени къщи и свършваше пред дома на човек със „скромно“ полицейско досие, продал пет златни монети, откраднати от мъж, който наскоро беше починал или впоследствие е щял да умре...

Мисълта не беше особено успокояваща.

Как може Танър да се занимава с подобни неща през цялото време? Това ли чувстват родителите ми всеки път, когато си ме представят в усамотените, отдалечени ферми, или докато развеждам туристи, които са проверявани предишния ден? Затова ли се сърдят и всеки ден ме увещават да се прибера в града?

Онова, което беше нормално за нея, изглеждаше съвсем неприемливо за семейството ѝ. Нещата, напълно естествени за Танър, бяха непонятни за нея.

Ти сама настоя да дойдеш. Не ставай смешна, само защото навън е тъмна, ветровита нощ. Спала си сама в палатка на сред долина, обитавана от мечки. Стегни се.

Проблесна слаб сноп светлина, докато Танър разчиташе надписите на пощенските кутии. Мракът се върна, веднага щом той пое обратно към колата. Настани се на седалката съвсем безшумно.

— Пощенската кутия на Руа е претърпкана с рекламни брошури, броеве на местния вестник и известия за неплатени сметки. Той или не си е вкъщи от няколко дни, или изобщо не си прави труда да я отваря.

— Ще разберем.

Танър забарабани с пръсти по волана.

— Аз ще разбера. Ти ще стоиш тук в готовност да подкараш колата, ако към нея се приближи някой друг, освен мен. — В очите му сякаш се беше събрала цялата тъмнина на обгърналата ги нощ. — Не мисли за мен и не върши глупости. Излизам сам в нощта, ти не можеш да ми бъдеш подкрепление.

— Мога да стрелям с пистолет и с пушка. Дори с ловна.

— Не и ако не разполагаш с нито едно от двете.

— А ти да не би...? — подхвана тя.

— Аз съм полицай.

— Тогава къде ти е оръжието?

— Много по-близо, отколкото твоето.

Искаше да му се ядоса, да се изсмее, но повече от всичко копнееше да се хвърли в прегръдките му и да не му позволи да се отдалечи от нея.

Изнаднала съм в емоционален шок — мислено си даде сметка тя. — Отпусни се. Опитва се да ме разсмее, вместо да ми се разкреши и да ме сплаши. Или поне да се опита. Господи, как изобщо съм живяла с бившия си съпруг? Сигурно съм била по-отчаяна, отколкото съм си мислила.

Наблюдаваше как Танър се наведе, бръкна под шофьорската седалка, измъкна нещо тъмно и тежко и го втъкна в колана си. Масивен пистолет.

— Ако Руа се окаже вкъщи, какво ще правиш? — попита тя.

— Просто ще му обясня, че търся да купя няколко монети „Сент Гауденс“, изсечени през 1932-ра.

— Правилно — процеди през зъби Шей. — А аз ще чакам тук като послушно малко момиченце.

— Благодаря ти — прокара бързо и ласкаво пръсти през бузата й той. — Не се притеснявай, миличка. Няма да има проблеми да се срещна с него.

— Но ако всичко е спокойно, ще дойдеш бързо да ме вземеш, нали? Не ми харесва ролята на безпомощно момиченце...

— Ще дойда да те взема и тогава ще те науча на някои тънкости от моя занаят — обеща той.

Тя се усмихна опрощаващо и докосна сухата му, топла буза, избръсната преди повече от пет часа.

— Ще чакам с нетърпение.

— Ако забележиш кола по пътя, веднага се скрий.

— Добре.

— Надявам се да чуя тази дума отново, но при по-приятни обстоятелства.

Преди да успее да му отговори, той потъна сред сенките. Танър застана на възможно най-тъмното място, търсейки някакви признаци, че Руа си е у дома. Сега можеше ясно да види бледата светлина, осветяваща старата веранда, която бяха забелязали още от пътя. Нямаше гараж, наоколо не се виждаше паркирана кола. Силен порив на вятъра огъна дърветата. Крушката пред входната врата веднага светна.

Сензор, реагиращ на движение — мислено отбеляза той.

Не беше нещо необичайно за отдалечените провинциални къщи, но напълно безполезно във ветровити райони. Поне вятърът щеше да заглуши тихото скърцане от ботушите му върху рядко разхвърляния чакъл. Естествено, същото важеше и ако някой се промъкваше зад гърба му. Лампата или беше програмирана за много кратък период, или някой я беше угасил. Наоколо отново стана тъмно. Някъде от вътрешността на къщата се виждаше сияние, което беше прекалено слабо, за да се забележи откъм пътя.

Телевизорът работи.

Това не е добре.

Танър започна бавно да обикаля къщата и да се ослушва, без да чува нищо друго, освен поривите на вятъра и откъслечните звуци от работещия приемник.

Слава богу, поне няма куче.

Мотоциклет с универсални гуми беше паркиран под навеса отзад.

Тази машина би минала по всички черни пътища към местните стопанства без никакъв проблем.

Допря ръка до мотора. Двигателят му беше студен като брулеция вятър. На лунната светлина като захвърлени бижута проблясваха празни кутии от бира и енергийни напитки. Трябваше да внимава много да не настъпи някоя от тях.

Продължи да се придвижва бавно и предпазливо около малката къща, възползвайки се от всяко прикритие. Когато направи пълна обиколка, приклепна в сянката на един бор и се зае да наблюдава.

Нищо не се раздвижи. Нищо, освен вятъра.

Танър тихо пристъпи към разнебитената веранда.

Чуваше работещия телевизор, но не можеше да различи думите. Нямахме захлопване на хладилник, нито шум от пуснатата вода на тоалетно казанче. В нито една от стаите не светеше. За момент се зачуди дали да почука, или да извика. Руа може и да беше извършил няколко дребни престъпления, но нищо не доказваше, че беше закоравял убиец, който би стрелял в първия, изправил се пред къщата му.

Въпреки това продължи да чака. Нещо тук не беше наред. Трябваше да се довери на инстинкта си, на онова свое предчувствие, което никога не пренебрегна досега. То беше спасило живота на Брадърс, когато бяха патрулирали като новобранци. Както и неговия собствен.

Танър слушаше приглушеното бръмчене на телевизора, което се усиливаше по време на рекламите и после пак затихваше. Изглежда, беше включен на някаква спортна програма, защото тълпата от зрители избухваше в бурни възгласи. Ала със сигурност не беше ентузиазмът, съпътстващ футболните или хоккейните мачове. Може би беше бокс.

Много тихо се промъкна към верандата, за да може да надникне по-отблизо в къщата и да избегне сензорната лампа, която светеше точно в момент, в който му беше нужна плътна тъмнина. Притаен в сянката, очакваше някакъв признак на живот, различен от очевидно избилстващата електроника.

И щеше да чака така, докато не изчезнеше усещането за надвиснала опасност. Знаеше от собствен опит, че нетърпението можеше да се окаже фатална грешка.

Зато чакаше противникът му да я допусне...

19.

Четиринайсет минути. Не, петнайсет и половина.

Шестнайсет.

Шей отмести поглед от светещия циферблат на часовника. Повтаряше си отново и отново, че трябва да чака, но ръката ѝ непрекъснато улавяше дръжката на вратата. Не спираше да си представя всички ужасни неща, които биха могли да се случат с Танър.

Две-три минути, за да стигне дотам — изчисляваше мислено тя за десети път. — *Да сложим още няколко, докато разбере, дали Руа си е вкъщи. Ще му отнеме може би още пет, за да го накара да говори. И две, за да се върне обратно.*

Освен ако нещо не се е объркало.

Също като при Лорн, който лежеше с лице към небето.

Опитваше се да се убеди, че трябва да почака, че всичко е наред, но въпреки това позволяваше на въображението си да вземе връх над разума. Дори се опита да му повярва.

Седемнайсет минути.

Двайсет.

Шей отвори вратата на колата и скочи на земята безшумно, доколкото успя. Каза си, че само ще отиде да погледне и да се увери, че всичко е наред. Но ако не беше, щеше да се обади на местния телефон 911 и да направи, каквото можеше, докато хората със значките пристигнеха.

Дърветата потръпваха и шумоляха около нея, вятърът превръщаше всеки шум в далечен разговор и предупредителен шепот. Голата, бледа трепетлика стърчеше като скелет на лунната светлина.

Нищо не помръдваше, освен нея и хладния въздух.

Само дето той беше доста по-уверен от нея. Всеки шум, който неволно предизвикаше, ѝ прозвучаваше като изстрел.

По дяволите, Танър. Къде си?

Вятърът утихна и наоколо настъпи мъртва тишина, криеща хиляди опасности. Лунната светлина обливаше гранитните върхове на

планината и създаваше призрачното впечатление, че са покрити със сняг. Бърз поглед назад я увери, че никой не я следва по посипаната с чакъл алея.

Много бавно обиколи къщата колкото може по-безшумно, но не забеляза една от захвърлените бирени кутии и неволно я подритна. Тропотът прозвуча оглушително в тъмната празна нощ.

Никой не извика.

Никой не приближи до прозореца или вратата, за да види кой вдига тази шумотевица.

Част от нея крещеше, че трябва да се върне и да изчака в колата, както ѝ беше наредил Танър. Другата обаче, която се беше заклела никога повече да не поставя собствените си желания след тези на който и да било мъж, я караше да продължи. Тя вече беше зрял човек, който можеше да взема решения. Тревожно огледа за пореден път фасадата на къщата. Нищо не помръдваше.

Е, добре. Ако Руа си е у дома, просто искам да се обадя по телефона, защото на мобилния ми му е паднала батерията, а съм закъсала с колата. Ако изглеждам нервна, какво толкова? Коя жена би останала спокойна, когато седи наред пътя посред нощ и е принудена да отиде да търси помощ в непозната къща? Поне съм с обувки, с които мога да бягам.

Вече, без да се старее да се движи безшумно, тя се изкачи по стълбите и отиде до входната врата. Беше леко откряхната. Нищо не се раздвижи в тесния процеп, през който се процеждаше светлината и се чуваше само досадното бръмчене на телевизора.

Сега е идеалният момент да повикам полиция — помисли си тя.

Без да се замисли, блъсна с рамо вратата. Тя се отвори широко, сякаш с някаква мълчалива покана. Даже не изскърца, както Шей очакваше.

Внезапен порив на вятъра я стресна и отвори вратата още повече. Сензорната лампа в далечния край на верандата се включи с досадно бръмчене и след няколко секунди угасна с прищракване.

Стаята зад прага беше толкова обикновена, че Шей се почувства като истинска глупачка заради страха си. Образувалото се течение разнесе остра миризма на тъмна бира. Заедно с нея се носеше и дъх на застояла пот, най-вероятно от нахвърляните на пода в далечния ъгъл

работни дрехи и мръсни чорапи. Телевизорът весело бърбеше, но нямаше кой да го слуша.

Може би домакинят се бе отегчил от безкрайните програми и бе отскочил до кухнята за още една бира. Непостоянната светлина и сенките, хвърляни от екрана, действията подвеждащо като имитация на живот в една съвсем празна стая.

Хрумна ѝ да извика, но устата ѝ беше пресъхнала. Затова просто излезе на пръсти. Колкото и внимателно да се ослушваше, не чуваше никакъв друг звук, освен собственото си дишане, учестените удари на сърцето си и телевизора, който точно в този момент се опитваше да пробута витамини на невидимия зрител. Тежести, няколко празни кутии от храна и огромен плазмен телевизор стояха върху полица от опушено дърво.

На екрана витамините бяха заменени от потни, мускулести мъже. В долния му край течеше надпис с логото на ММА и датите на следващите мачове. Един от тях беше с бръсната глава и носеше шорти и обувки в размити цветове. Първичните, неуверени замахвания се превърнаха в брутални удари. Ако имаше някакви правила или някой, който да следеше за тях, поне в това предаване не си личеше.

От едната страна на телевизора гири и окъсана винилова пейка отразяваха светлината от екрана в синкав оттенък.

Когато Шей влезе в стаята, откри още един източник на осветление, също толкова синеец, като неуморния приемник, но все пак различен. Лъчът се движеше бавно, почти хипнотизиращо, но не се чуваше никакъв звук.

Танър, къде си, по дяволите?

Промъкна се на пръсти към новия източник на светлина, който се намиреше в някаква стая встрани от коридора. Боботецният телевизор заглушаваше стъпките ѝ и всеки шум, предизвикан неволно.

Помещението се оказа в дъното на коридора. Там се натъкна на още две отворени врати, едната от които водеше към банята, а другата към нещо като тъмен килер. Самият коридор беше празен, а застланият с борови дъски под скърцаше и пружинираше. По всичко личеше, че подът в празната стая беше същият.

Насочи се към страничното помещение, от което идваше бледата синя светлина, когато внезапно реши да провери онова, което беше

съвсем неосветено. Щеше да се чувства по-добре, ако беше сигурна, че зад гърба ѝ няма нищо друго, освен бърборещия телевизор.

Неуверено прекрачи прага на тъмната стая.

Ако Танър не е тук, ще се върна в колата.

И с какво ще помогне това? Той може да е ранен, да има нужда от помощ, а аз ще треперя на предната седалка като хлапачка, бояща се от тъмнината.

Мисълта за Танър я прободеше като остра игла и страхът, че щеше да ѝ се наложи да му помага, отстъпи и накара натежалите ѝ крака да пристъпят напред. Направи още няколко неуверени крачки. Тъмното сияние на прозореца отсреща беше единственият ѝ ориентир. Въпреки цялата си предпазливост, скрита нещо на пода. Звукът отекна като свличаща се лавина в плътната тишина.

Тя застина на мястото си, изчака сърцето ѝ да се успокои и се огледа внимателно. Китката на ръката ѝ се опираше в кошчето за боклук. Пое си дълбоко въздух и с върховни усилия на волята си успя да се стегне. Щом пулсът ѝ се нормализира, вече имаше възможност да чува и друго, освен бучащата кръв в ушите си.

Това беше единствената причина да успее да долови подозрителния звук...

Стъпки.

В коридора.

И приближаваха към нея.

Сърцето ѝ отново запрепуска, заплашвайки да се качи в гърлото ѝ и да я задуши. Дори докато се убеждаваше, че е *глупава, глупава, глупава*, успя да си даде сметка, че единственият ѝ изход е тъмният прозорец отсреща. Забърза към него, спъна се в кошчето и едва успя да запази равновесие. Прашното стъкло беше точно пред нея. Зад него безопасността на гората я очакваше само на няколко метра.

Майната ѝ на предпазливостта...

И тя се хвърли към прозореца.

В същия момент дочу някакъв шепот, после шум от движение зад себе си и усети една ръка да притиска устата ѝ и друга, която с типична мъжка сила наведе тялото ѝ напред. Опита се да се пребори с неочакваната атака с изумителна бързина.

Но се оказа безпомощна като дете...

20.

— По дяволите, сладурче, ти май никога не се подчиняваш на заповеди, а?

Думите бяха изречени със студенина, по-остра от тази на бръснещия отвън вятър.

Танър. Слава богу.

Когато ръката му се отмести от устата ѝ, гневът мигом замести сковаващия страх. Тя почти подскочи и се озова лице в лице с него.

— Името ми не е сладурче, а теб те нямаше повече от двайсет минути — успя да прошепне, защото сърцето ѝ препускаше лудо, сякаш искаше да изскочи. — Трябваше ли да ме плашиш така?

— Имаш късмет, че не те удуших. Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш?

— Щях да кажа, че колата ми е закъсала, а батерията на телефона ми е паднала — отвърна му с нисък глас тя.

Танър издаде приглушен звук и поклати глава.

— Да, бе... И веднага ще ти повярват.

— Аз ли съм единствената, която преживява тежък момент, докато крещи шепнешком?

Той не знаеше дали да се разсмее, или да допре челото си до нейното.

— Връщай се обратно в колата.

— Ти ме уплаши до смърт — запротестира Шей, докато опитваше да си поеме дъх. В устата си чувстваше горчив вкус, сякаш бе погълнала отрова.

— Добре. А сега се връщай в колата — повтори той.

— Тук има ли някой друг? Защо телевизорът работи? И защо ние с теб разговаряме шепнешком?

— Май, не... Не знам. Налага се да сме тихи, докато открива какво става в тази къща. После ще говоря толкова високо, че ще те заболи главата.

— Няма ли да помогне, ако включиш осветлението? — попита Шей, пренебрегвайки заплахата.

— Съмнявам се. Връщай се в колата.

— Ако тук няма никого...

— Виж, нямам време за това сега — срязва я Танър. — Просто не ми се пречкай и не докосвай нищо, по което би могла да оставиш отпечатъци.

Обзета от желание да спори с него, трепереща от изобилието на адреналин, Шей го последва в стаята в дъното на коридора.

Източникът на призрачната синкава светлина се оказа огромен аквариум. Водата беше леко размътена. Рибите, изглеждащи като изрисувани, се стрелкаха из водата и гледаха към нея с изцъклени очи. Струйки влага се образуваха от външната страна на съда. Прозрачни капки се стичаха надолу и светеха като котешки очи на фона на неестествената светлина.

— Насам — прошепна Танър. — Намерих го тук в това състояние. Опитът ѝ на доброволец взе връх над изпилените ѝ до краен предел нерви.

— Жив ли е? Има ли нужда от помощ?

— Не.

Погледът ѝ се плъзна покрай краката му. Руа, ако изобщо беше той, беше добре сложен мъж, с повече мускули, отколкото тлъстини, и лежеше с ръка, пъхната под тениска с надпис „Право на живот“. Или поне така би трябвало да се чете по времето, когато все още е бил цял. Половината от буквите бяха съвсем изтрити.

— Някакви следи от огнестрелни рани? — попита тя, като все още не можеше да повярва на очите си.

— Да... Изгубил е с достойнство последната битка.

Шей преглътна с усилие.

— Това Руа ли е?

— Снимката на шофьорската книжка показваше късо подстриган мъж, но иначе всичко друго съпада. Ще смятам, че е той, докато не се убедя в обратното.

Обръснатата глава на мъжа изглеждаше сивосинкава на светлината, идваща от аквариума. Очите му бяха отворени и все още блестящи от влага. Шей се наведе предпазливо и докосна врата на

мъртвия. На допир кожата се оказа еластична, леко хладна, но не и студена.

— Умрял е скоро — констатира тя.

Танър я наблюдаваше с новозараждащо се уважение, беше толкова уплашена, че лицето ѝ беше преbledняло, но ръката ѝ дори не трепна, докато търсеше признаци на живот в проснатия пред нея труп.

Не би трябвало да съм изненадан. Тази жена е разгонила хищниците от безжизненото тяло на Лорн, изчакала е пристигането на полицаите и после е писала свидетелски показания.

Дори не искаше да си представи какво би могло да се случи, ако убиецът се беше скрил в къщата. Тази мисъл пораждаше у него желание да ѝ се разкрещи.

По-късно — зарече се той. — Когато ще сме далече оттук.

В момента това беше най-важното — да се изнесат колкото може по-бързо от мястото на престъплението, за което нямаше никакво намерение да докладва.

— Не чух нищо — обади се тя.

— Нито пък аз. Трябва да се е случило около половин час преди идването ни. Трупът все още е топъл, дори като се има предвид температурата в стаята. А подът под дясната му ръка е влажен.

— Някой друг, освен теб, му е бил бесен — подметна Шей.

— Аз дори не съм му ядосан — с нисък, но твърд глас заяви Танър. — Просто исках да си поговорим.

— И може би след това щеше да побеснееш?

— Зависи дали щеше да се окаже отзивчив.

Безжизнените очи на Руа бяха вперени нагоре и очевидно виждаха нещо много по-далечно от напукания таван.

— Да тръгваме — каза Танър. — Бих искал да претърся трупа и къщата. Монетите трябва да са някъде тук. Няма стационарен телефон, така че от мобилния ще можем да разберем с кого е разговарял. Но вече прекалено дълго се задържахме.

— Обади ли се в полицията? Не трябва ли да ги изчакаме?

— Ако работех по този случай, щях да съм първият, когото да закопчая с белезници, независимо какво щях да кажа.

— Но ти не си направил нищо.

Танър се усмихна мрачно.

— Нахълтване с взлом, след който остава един труп? Е, случва се. Нищо особено. Също като при Лорн.

— Но щом не ги уведоим, не е ли също престъпление?

— Само ако ни сварят тук. Докосвала ли си се до нещо?

Шей изпита чувството, че реалността ѝ се изплъзваше и тя с усилие се опитваше да се държи на краката си.

— Аз... Не и с ръце.

— А входната врата?

— Вятърът услужливо я отвори вместо мен. Не видях нищо, до което бих искала да се докосна, освен прозореца, но ти ме възпря още преди да успея да стигна до него.

Той мислено си представи действията си в цялата им последователност след пристигането им в къщата на Руа, после и нейните. Със сигурност знаеше, че не се беше докосвал до нищо. Надяваше се, че същото важеше и за нея. Не разполагаха с достатъчно време, за да почистят всяка открита повърхност.

Не че това го притесняваше особено. Хората от техническата лаборатория, ако изобщо някой си направеше труда да ги извика, закъсняваха с работата си поне с няколко седмици. Освен ако нямаше нещо особено интригуващо в тази смърт, тя щеше да бъде записана като предозиране на наркотици, нахлуване с взлом и собственик с лош късмет или разчистване на сметки между местни банди. Кърваво престъпление, при което никой не можеше да бъде обвинен в убийство.

Трябваше да се случат цяла серия от подобни убийства, докато някой от властта се заинтригува достатъчно, за да изиска пълно и скъпо струващо разследване, за да бъдат разкрити извършителите.

Но Танър нямаше намерение да се остави да бъде хванат, само защото някой началник искаше да бъде преизбран.

— Сигурна ли си за отпечатъците? Ако са все още наоколо и някой иска особено силно да похарчи парите на данъкоплатците, те непременно ще бъдат открити.

— Което е още една причина да останем тук, докато пристигнат полицаите — възрази тя.

Невинността на почитения гражданин, който никога не е минавал от другата страна на закона — мрачно си помисли Танър.

— Виж — подхвана той. — Ние с теб си нямаме друго алиби, освен един друг. Аз съм от далечен град. Чичо ми може да е станал жертва на Руа. Не е толкова сложно да се досетят, че съм открил адреса му.

— Но...

Той не я остави да продължи:

— Първото нещо, което ще направят ченгетата след пристигането си, ще бъде да се обадят на шериф Конрад. Той няма да прояви никакъв интерес към сложната история, която би могла да ме оневини. Напротив, ще му е много по-лесно да ме тикне в ареста. А междувременно онзи, който е извършил това, ще се разхожда безнаказан наоколо.

Шей въздъхна.

— Може би Руа се е занимавал с разпространение на наркотици.

— В къщата мирише на пот, а не на дрога. Смъртта му е свързана със семейното ни злато, а може би и със самия Лорн. Желанието ни да не е така може само да ни създаде проблеми. Размърдай се, миличка. Не бих искал да се срещна с някого от съседите.

— Сигурен ли си? — попита Шей, докато я отвеждаше под бледата светлина, идваща от аквариума.

— Това, в което съм напълно уверен, е, че няма да продължим разследването си, ако се озовем в затворническа килия.

Тя погледна към аквариума. Водните капки от външната страна на стъклениците му стени продължаваха да се стичат, но вече не бяха толкова много.

— Какво ще кажеш за това? Изсъхва, значи не е спукан. Просто нещо вътре го е разплискало.

— Да, така е. И аз си го помислих — отвърна Танър. — Забелязах, че и по дъното е пипано. Но нямам време за бърз поглед, още по-малко пък за обстойно обследване.

Шей погледна назад, докато той я извеждаше от стаята. Рибите се вираха във водния таван, неподвижни и мълчаливи като трупа, лежащ само на няколко крачки от тях...

21.

НАЙ-ПОСЛЕ.

Наблюдателят беше изгубил надежда, че Танър и Шей ще си тръгнат някога.

Предполагам, че са решили да не викат ченгетата.

В известен смисъл, това е лошо. Идването на полицията би улеснило нещата, защото основните подозрения щяха да паднат върху Танър. Но от друга страна, е даже по-добре. Нещата си влизат в правилния коловоз. Смъртта на Руа не може да се свърже с нищо и с никого.

Двама са отстранени, остава още един.

Освен ако Танър не се превърне в проблем. Той е достатъчно прозорлив, за да нареди парчетата от пъзела.

Ще бъде жалко, ако и Шей се изправи на пътя, но и такива неприятни неща се случват.

Ще се притеснявам за това по-късно. Точно в този момент пистолетът ми е насочен към по-дълбоките води на езерото.

22.

Колата на Танър пълпеше надолу по склона към долината, докато гравитацията подпомагаше немощния двигател. Шей не забелязваше нищо наоколо. Приливът на адреналин беше отшумял, оставяйки след себе си усещането за умора и напрежение.

— Добре ли си? — попита Танър след продължително мълчание.

— Не знам.

— Кажи ми, ако мога да направя нещо за теб — предложи той.

Би могъл да ме прегърнеш.

Но запази тази мисъл за себе си. Нямахше начин да я гушне като малко дете и да продължи да шофира. Извърна се от страничното стъкло, през което нахлуваше хладният нощен въздух, и погледна към Танър. Изражението му беше безизразно, ръцете му уверено държаха волана, докато управляваше хриптящата кола по осеяния със завои планински път.

Струящата от него сила би трябвало да я плаши, вместо да ѝ действа успокояващо. Той беше човек, който знаеше всичко за куршумите и плътта. Въпреки това неназрапчивото му присъствие я караше да се отпусне по начин, който не можеше да опише с думи.

— Зная, че хора убиват други хора постоянно — каза тя накрая. — Във всеки случай, го осъзнавам ето тук — поясни, потупвайки с пръсти челото си. — Но тук... — продължи, като притисна ръка към сърцето си, — нещата са съвсем различни.

— Това те променя — отвърна той. — Постепенно привикваш, но вече никога не можеш да гледаш на хората по същия начин.

— Не съм сигурна, че ми допада — след дълго мълчание прошепна Шей. — И си давам сметка, че харесването тук няма нищо общо.

— Съжалявам. Не трябваше да ти позволявам да идваш с мен тази вечер.

— Но го искаше. Не те обвинявам. Не обвинявам и себе си.

— Просто изживяваш процес на адаптиране...

Жената въздъхна.

— Надявам се. Не бих искала да се чувствам така винаги.

— Как?

— Нервна. Носена напосоки от течението. Като че ли ми се иска да се разкрещя, а не знам защо. Без да съм наясно как и кога да се гмурна, но със сигурност ще ми се наложи да го направя, при това без предупреждение.

Танър знаеше какво има предвид. Беше се чувствал по същия начин. Както и всеки друг достатъчно интелигентен човек, който се беше сблъскал с неочаквана, насилствена смърт.

Пътят стана по-прав, което му позволи да свали едната си ръка от волана. Докосна бузата ѝ, нежна, но стегната, хладна и все пак пулсираща от напирещата отвътре жизненост. Беше бледа като гранита по върховете на планината, окъпани от лунната светлина.

— На задната седалка има одеяло — каза той. — Ако искаш, мога да пусна и парното.

От думите му разбра, че ѝ беше студено. Обърна се назад, протегна се и докосна нещо меко като въздишка. Придърпа завивката, обви я около тялото си и разтърка буза в меките влакна.

— Чудесно е — измърмори тя.

— Имам чувствителна кожа — усмихна се той. — Обичам меките неща. Сега си мисля, че станах детектив, само защото мразех грубия плат на униформата.

Шей издаде звук, който подозрително приличаше на смях.

— Понесох много подигравки за това от колегите си — продължи Танър. — Но аз само се усмихвах и се съгласявах, че съм котенце, което обича да се търка в нещо, което е приятно на допир с кожата.

Да, определено беше смях.

Танър погледна към нея. Изглеждаше малко по-спокойна и нямаше вид на човек, който всеки момент щеше да избухне или да се срине психически.

— Слава богу, че живея в модерни времена — продължи да говори. — Вълненото бельо щеше да ме кара да се чувствам ужасно. А Китай щеше да се окаже идеалното място за мен, тъй като предпочитам коприната.

Шей се разсмя силно, пое си дълбоко дъх, после още веднъж и още веднъж, докато дишането ѝ стана равномерно. Ръката му отново погали бузата ѝ.

— Ти се справяш много по-добре от някои новобранци, сблъскали се с първото убийство.

А беше видяла две в продължение само на няколко дни.

Но той нямаше намерение да говори за това. Беше ѝ достатъчно за тази вечер.

Дори не ѝ предложи да я закара до апартамента ѝ. Знаеше, че не ѝ се иска да остава сама. Даже повече, отколкото на него. Макар че беше ставал свидетел на страшно много насилие, то продължаваше да го наранява. Просто се беше научил да живее, без да го показва.

Голият гранит изглеждаше съвсем бял на светлината на луната, вдигнала се високо в небето. Долината изглеждаше бледа на местата с изсъхнали пасища, тъмна там, където бяха напоявани и стоманеносива по повърхността на водните площи. Редките светлини приличаха на цветни въглени, нахвърляни безразборно по земята.

— Все същата гледка — каза на себе си Шей.

Танър я погледна и веднага я разбра.

— Земята живее в различно време от нас — съгласи се той.

И това беше едно от нещата, които беше захвърлил зад себе си, без да си дава сметка. Едва сега осъзна, че му беше липсвала през годините досега. По някакъв начин за него издръжливата земя балансираше несигурния човешки живот.

Шей се облегна на седалката и въздъхна.

— Не ми е приятно да си мисля за Руа, проснат на пода и загледан в нищото.

— На него вече му е все едно.

— А на теб?

— Не мога да си позволя да го съжалявам, като се има предвид факта, че ако Лорн е бил убит, той по някакъв начин е свързан със смъртта му — равно отвърна Танър. — Сега тази връзка е прекъсната. Нямам пряк начин да разбере как, по дяволите, е разбрал за златото на чичо ми и дали го е убил заради него или по някаква друга причина.

Шей го изгледа неразбиращо.

— Каква друга причина?

— На някого му е писнало от грубостта на Лорн и е пожелал смъртта му. Или пък е чул за монетите и е искал да го отстрани от пътя си. Да не говорим, че може да е работел за присъединяването на земята му към сдружението и просто го е убил, за да си спести процедурата. Друг пък може да се е опитвал да му попречи и го е премахнал, за да не успее да я прехвърли. Някой е изгубил прекалено много пари във вторник вечерта и...

— Главата ме заболя от предположенията ти — прекъсна го Шей.

— Спокойно. Моята е достатъчно голяма, за да мисли и за двамата.

— В такъв случай кой го е убил?

— Лорн или Руа? — попита Танър.

— Сега пък аз ще ти причиня главоболие. Допускаш ли, че един и същи човек е ликвидирал и двамата?

— Възможно е.

— Но е малко вероятно, нали?

— Като се има предвид историята на Руа, бих могъл да изготвя доста дълъг списък с хора, които са имали причина да го премахнат — отвърна Танър. — Но ще ми бъде много трудно да повярвам, че някои от тях биха се облагодетелствали от смъртта на чичо ми.

Той зави по пътя към къщата на Лорн.

— Значи стигнахме до задънена улица, докато не се появят още монети и не открием кой ги е продал? — предположи Шей.

— Или не се натъкнем на нещо подозрително, което да свърже по някакъв начин Руа с Лорн.

— Това е разтакаване. Лорн никога не би допуснал човек като Руа в ранчото си, а пък Руа няма начин да знае кой е Лорн.

— Точно така. От теб би излязъл доста добър детектив.

Тя се вторачи в него.

— Защо? Единственото, за което мога да мисля в момента, са причините, поради които смъртта на двамата не е свързана логически.

— С изключение на монетите.

— Може би онзи, който е убил Руа, е знаел за златото и е искал да се добере до онова, което не е успял да продаде или да заложил... И е търсил начин да вземе останалите монети, без да плаща за тях.

— Обирът е довел до повече от едно убийство — съгласи се Танър.

— С това изобщо не ми помагаш да се отърва от главоболието.

— Нищо няма да те отърве от него, освен топлите извори в ранчото на Лорн.

— Само че нямам бански костюм.

— За изворите това е без значение. — Погледна я, забеляза, че бе захапала сочната си привлекателна устна и продължи: — Можеш да отидеш гола или по бельо с мен, или по бельо без мен, или...

— Изборът вече е достатъчно богат!

— Е, добре. — Докосна бързо бузата ѝ, преди да се съсредоточи върху неравния път. — Все ще измислим нещо. Смъртта си има свой начин да ни покаже кое е най-важното.

След като осъзна правотата на думите му, тя изпусна дълга въздишка.

Продължиха в мълчание, докато Танър паркира колата зад малката къща недалече от пикапа на Лорн.

— Чувствам се като натрапница — отбеляза Шей, щом тръгнаха към входната врата.

— Бих искал да съм такъв.

— Защо?

Ключалката поддаде леко на завъртането на ключа.

— Всичко тук ми е дяволски познато — отвърна Танър. — Все едно никога не съм си тръгвал и просто мога да продължа оттам, където Лорн е спрял.

— И смяташ, че това е лошо...

В гласа ѝ нямаше въпрос, а само тъга, която учуди и двамата.

— Нереално е — обясни той. — Имам свой собствен живот в Лос Анджелис. — *Дори и да не ми се иска да се връщам там и да целувам задника на шефа си, докато онзи се хили. Още две години и ще станат двацет.* — Бях щастлив в ранчото, но това беше щастието на детството. А то е мъртво като Лорн.

Продължи да се рови в спомените си, докато вървеше в тъмнината към задната врата, което се оказа изпит, който не знаеше дали ще издържи, или ще се провали.

Намери осветлението включено. Крушките в кухнята и нишата примигваха леко и бръмчаха в тишината. Синьо-зеленикавата светлина караше стаята да изглежда дори по-малка, хвърляше странни сенки и образуваше локви от тъмнина. Поне една от крушките се нуждаеше от

подмяна. Сигурно беше изгоряла предишната вечер, но той просто не беше забелязал.

Шей го последва в нишата в края на кухнята. Мина покрай захвърлените и потънали в кал работни ботуши на Лорн, като през цялото време се опитваше да се отърси от чувството, че се е натрапила на място, където не би следвало да се намира.

— Ще взема няколко хавлии за топлите извори — каза Танър. — Ако искаш кафе...

— Ще се справя сама. Виждала съм как го прави Лорн и знам, че трябва да сложа половината от онова, което слагаше той. Освен ако не го искаш като неговото?

— Научих се да го пия такова. Между другото, предпазва емайла на зъбите.

— Тогава ще се възползвам и аз — усмихна се Шей.

Отиде до печката, взе купата, която Лорн винаги бе използвал за топлене на вода, и я напълни на мивката. Докато тя правеше кафето, Танър намери няколко кърпи в големия куфар, изпълняващ ролята на скрин. Хавлиите, както и чаршафите, бяха изпокъсани, но чисти и годни за употреба.

Презервативите бяха там, където ги криеха винаги — на дъното на куфара. Опаковката беше неразпечатана. Датата на годност показваше, че до изтичането на срока имаше още доста време. Чичо му може и да беше престанал да ходи в публичния дом в северния край на долината, но очевидно бе продължил редовно да купува предпазните средства от местната аптека.

Независимо дали го беше правил от гордост или от чисто прагматични мотиви, Танър му беше благодарен. Отвори кутията и пъкна няколко презерватива в джоба си. Когато набързо бе напуснал Лос Анджелис, не беше очаквал, че в Рефюдж ще попадне на жена, която щеше да го възбужда само като погледнеше към нея. Ако тя беше съгласна — едно огромно „ако“, — той искаше да бъде подготвен. Онзи, който носеше в портфейла си, беше престоял там твърде дълго, за да можеше да се разчита на него. Взе хавлиените кърпи и тръгна към кухнята.

— Водата почти завря. Ще отнеме няколко минути, преди да кипне.

— Ще го изпием, след като се върнем.

Остави кърпите върху малката кухненска маса и отиде до бюфета. Отвори едно от чекмеджетата, което изскочи почти наполовина.

Ще трябва да намеря малко восък, за да ги смажа — мислено отбеляза Танър. — Всичко на това място има нужда от много работа и опитна ръка. Ще се наложи да отскоча до железарския магазин, а докато съм тук, ще купя дървен материал и ще постегна старата ниша, а може дори да пристроя още една стая...

Внезапно си даде сметка накъде го водят мислите му. Всъщност имаше намерение да размаха чука, да завинти болтовете, да поправи чекмеджетата и да стегне крилата на прозорците в огънатата, хлътнала част на верандата.

Да не си полудял? Вече не си дете. Престани да разсъждаваш като някога...

Дръпна разнебитеното чекмедже със силата, която Лорн беше изгубил с годините. Част от съдържанието му се разпиля по пода. Ругаейки тихичко, Танър се наведе, за да събере изпадалите вещи. Между тях намери малък, сгъваем джобен нож. Дръжката му беше направена от черна пластмаса, имитираща дърво, и с ръждясали ръбове от двете страни. Дори без да го отвори, знаеше, че острието му беше матово и на места потъмняло от времето. Това ножче някога беше негово. Беше детска играчка, а не оръжие.

Само че онова дете отдавна порасна — отбеляза мислено той.

Инстинктивно пхна ножа в джоба си. Осъзна какво беше направил, извади го и го пусна в зейналото чекмедже.

— Нещо не е наред ли? — обади се Шей.

— Не. Аз съм идиот. Нищо ново.

Наведе се и започна да събира вещите от пода. Между тях имаше кутийка кибрит, няколко празни ловджийски патрона, гребен с изядени зъбци и толкова избеляла снимка, че беше трудно да се разпознае жената на нея. Когато я обърна, прочете надписа: „От Мили с целувки“. Написани с писалка и синьо като лятно небе мастило.

Натъпка всичко в чекмеджето и продължи да рови, докато не намери комплект ключове за пикапа. Те висяха на верижка с черно-бял компас, чиято стрелка се люшкеше под все още сравнително чистото стъкло.

— Това да не е съкровищницата на Лорн? — любопитства Шей.

— Той го наричаше чекмеджето с боклуци — отвърна Танър, като пушна ключовете в джоба си. — Всеки от нас си има по едно такова, нали?

— В моя случай са дори няколко — призна си тя. — Държа си ги в бюрото.

Той се усмихна, въпреки противоречивите спомени. Презареждащото се фенерче чакаше в кошницата, поставена върху кухненския плот. На него самия му се искаше да можеше да се включи в контакта и да се зареди с нова енергия. Чувстваше се изстинал и изцеден от войната със спомените си от детството, прекарано в това ранчо.

А и желаше жената пред себе си...

Знаеше, че не бива да я докосва. Тя беше изнервена, наранена от насилието, на което беше станала свидетел, и прекалено чувствена за ченге като него, видял толкова много в практиката си. Усещаше се преизпълнен, сякаш кожата му щеше да се разпука и да се разтвори за нещо ново, напълно неочаквано. Част от него изпитваше страх. Но другата, по-голямата, нямаше търпение да чака повече.

Затвори очи и започна да се бори със себе си, за да си възвърне самоконтрола.

Когато ги отвори отново, забеляза, че тя го наблюдаваше. А в погледа ѝ се четеше разбиране. Виждаше сякаш всичко в него — и студенината, и притеснението, и всепоглъщащото желание... Не беше свикнал да бъде толкова прозрачен, но дявол да го вземе, не можеше да направи нищо.

А тя се боеше от него.

Умна жена. Прекалено умна, за да се пилее за такъв глупак като мен.

Затвори с трясък чекмеджето, преципа кожата на ръката си и изруга грубо от парещата болка. Грабна кърпата за ръце от халката на стената и забърза към мивката.

— Танър?

— Водата вече ври — отзова се той, като отвори кранчето. — Направи кафето, а аз ще те отведа до топлите извори.

— Ами ти?

Той пъкна ръка под студената струя.

— Ще ти е по-добре без мен.

— Когато се убедя, ще ти го кажа сама.

Танър дори не си направи труда да я погледне.

— Беше изписано върху лицето ти... — каза. — Ти се страхуваш от мен.

Шей сипа вода в канчето, преди да се приближи до него. Прекалено близо.

— По-скоро се страхувам от себе си — рече тя, като взе кърпата и започна да я мокри.

Танър се загледа в тъмнокафявите ѝ топли очи и не видя нищо друго, освен искреност.

— Защо? — попита почти само с устни.

— Защото ти ме накара да желая...

— Да желаеш какво? — Гласът му се беше снижил до шепот.

— Всичко. — Тя изстиска кърпата и затвори крана. Тънка струйка кръв се процеждаше между палеца и показалеца му. — Размърдай си пръстите.

Той се подчини.

— Е, малко ще те боли, но не е нищо сериозно — успокои го Шей. — Няма нужда да се шие.

Тъй като не ѝ отговори, тя го погледна. В тъмнината силуетът му се очертаваше върху прозореца и в отражението му забеляза, че я наблюдава. В очите му имаше болка и тревога от прекалено многото струпали се емоции за твърде малко време.

Тя чувстваше същото. Без да се замисли, докосна с устни наболата му брада.

— Е, хайде. Малко накисване в топла вода ще се отрази добре и на двама ни. Ти ще ми показваш пътя, а аз ще шофирам.

— Аз мога...

— Аз също — прекъсна го тя. — Дай ключовете.

Танър потърси с поглед очите ѝ, после се усмихна едва забележимо.

— В левия джоб на панталона ми са — каза, като вдигна увитата си с кърпа наранена ръка.

Шей бръкна без всякакви скрупули и потърси ключовете. Но намери нещо повече. Нещо много повече...

— Това не са ключовете за пикапа — задъхано прошепна той.

— По-скоро прилича на скоростен лост — тихо изрече тя. — А, ето ги.

Танър издаде задавен звук, който можеше да бъде както смях, така и стон. Макар че Шей беше преживяла няколко емоционални сътресения през последните дни, не изпитваше страх от него. Това не можеше да разбере — повечето жени се вцепеняваха, когато се докоснеха до неговия студен, плашещ начин на живот на разследващ полицаи.

Всички, но не и Шей.

23.

Танър грабна фенерчето от зарядното устройство и последва Шей навън. Нощта беше застинала и тишината се нарушаваше единствено от далечен ромон на вода, търсеща път през назъбените планини. Изчака я да поиска светлина, но тя само постоя няколко минути, докато очите ѝ привикнат към тъмнината. Той се усмихна и усети как се отпусна. Също като него и Шей се чувстваше като у дома си през нощта.

— Не мога да разгледам добре оградите в тази тъмница — обади се тя, — но поне ще се уверя, че конете имат храна и вода.

— До утре сутринта всичко ще е наред. Нахраних ги, преди да дойда да те взема за закуска, после ги подгоних към източното пасище. Добитъкът и оградите си бяха на местата, ведрата бяха пълни...

Онова, което не ѝ сподели, беше какво удоволствие му бяха доставили тези прости физически движения, чистият въздух и светлината на утрото, прокрадващо се над притихналата земя.

Това е сън — беше си помислил мрачно. — *Също като Шей.*

— Накъде? — попита тя, като се качи с лекота в пикапа на Лорн.

— Карай покрай западното пасище. Знаеш ли го?

— Да. — Превъртя ключа в стартера, изчака двигателят да заработи равномерно и потегли. Докато се друсаха по неравния път, подхвърли: — Трябва да поговорим със заместника Огъст.

— Ще бъде трудно, без да се уличим — разумно отбеляза Танър.

На бледата светлина от командното табло очертанятията на устните ѝ пораждаха странни желания в него.

— Но как да постъпим тогава?

Той се насили да отмести погледа си от таблото.

— Още утре сутринта ще отскоча до полицията и ще му разкажа какво сме открили в „Бриллиант Моментс“.

— Но не и в къщата на Руа.

— Ще му спомена, че имам намерение да се срещна с него, и ще го попитам може ли да ми даде някаква информация. После ще отида

дотоам, ще открия трупа и ще се обадя като примерен гражданин.

Без да го прави преднамерено, Танър се улови, че отново изучава извивката на устата ѝ.

— А аз къде ще бъда? — попита тя.

— Ще спиш. Последните дни бяха доста изтощителни за теб.

— Не чак толкова. Ако ме оставиш тук, няма да ме намериш, когато се върнеш, нито пък ще отговарям на обажданията ти. Или оставам до края, или се отказвам още сега.

Танър понечи да спори, но веднага реши, че не си струва да хаби енергия. По-скоро би желал да опита вкуса ѝ.

— Тогава няма да ми се цупиш, като те събудя рано.

— Няма.

— Освен това трябва да съгласуваме историите си, преди да тръгнем. Извадил съм късмет, като съм проверявал монетите в интернет...

— Носиш ли компютър със себе си? — прекъсна го Шей.

Въпреки страстта и копнежа, които го изгаряха, той се усмихна.

— От теб наистина би излязъл чудесен следовател. Не, нямам компютър, но познавам хора, които биха ми услужили. Ще кажа, че съм се натъкнал на два адреса. Първият се е оказал задънена улица. Вторият е „Бриллиант Моментс“, където сме се добрали до името на Руа.

Тя кимна, превключи скоростта, заобиколи внимателно купчина камъни и отново мина на трета.

Бледата кожа на ръцете ѝ привлече погледа му. Пръстите ѝ изглеждаха фини и деликатни. Спомни си усещането, когато ги беше облизал с език. После се запита дали би му разрешила да я докосне с устни на друго, по-горещо и по-влажно място. Това, че я желаше, беше достатъчно лошо. Но да долавя, че тя също не е безразлична, направо го подлудяваше. Изруга наум и продължи да говори:

— Ще обясним, че сме били гладни. — *Не, по дяволите.* — Отишли сме да хапнем в ресторант, който харесваш. След това сме решили да се потопим в топлите извори, вместо да търсим Руа през нощта. Легнали сме си, на сутринта сме закусили и веднага сме тръгнали към заместник Огъст. Кратко и ясно. Без никакво разкрасяване. Завий надясно точно преди онези големи борове.

Шей се подчини. Пикапът се движеше като призрак по прашния селски път. Тя превключи отново и продължи на втора скорост.

— Знаеш какво ще си помисли Огъст — допълни Танър. — За теб и мен.

Тя наблюдаваше храста, сякаш изскочил от тъмнината. Клоните му одраскаха двете страни на пикапа.

— Да си мисли каквото ще... — отговори му отнесено.

Господи, дано да излезе прав — мислено се замоли Танър.

— Добре, че пикапът е с висока проходимост — отбеляза тя, като намали и превключи на първа, докато колата пълзеше и преодоляваше каменни блокове и стърчащи малки скали.

— Можехме да дойдем и пеша, но ти ми изглеждаше уморена. А и аз се чувствам така...

За да отвлече вниманието си от нея, той свали превръзката от ръката си и започна да я оглежда с помощта на фенерчето, като се подпираше при всяко по-сериозно друсане на колата.

— Е, как е? — попита тя, без да го погледне, защото не искаше да отделя поглед от разбития път.

— Ще оживея.

— Какво облекчение. Олеле, онези камъни...

— Спри на онова широко място — нареди Танър, като облегна ръце върху таблото, за да не я сграбчи в прегръдките си. С всяка изминала минута седалката му се струваше по-приканваща от всякога. Пое дълбоко студения въздух, с надеждата да го отрезви. Беше малко вероятно.

Над главите им нащърбената луна бе успяла да пробие облаците. Звездите изглеждаха съвсем близо, достатъчно остри, за да могат да те порежат. Много спомени го свързваха с тях от времето, когато бе лежал свит в спалния чувал в плевника и бе мечтал да е вече голям.

Е, сега беше.

Детските му спомени бяха ярки като звездите отгоре и също толкова режещи. Заслуша се в нощта и не чу нищо непознато, нищо застрашително. Включи фенерчето и разгледа земята пред себе си. Пътеката, водеща към басейна, беше по-обрасла, отколкото си я спомняше, но камъните и боровете изобщо не се бяха променили.

Шей го изненада, като извади от джоба на сакото си батерия във формата на химикалка и тръгна след него.

— Защо не го използва в къщата на Руа? — попита Танър, докато надипляше хавлиените кърпи.

— Побоях се...

— Много умно. — Хрумна му да допълни, че би било още по-разумно, ако беше останала в колата, както ѝ бе наредил, но премълча. Изживяният страх беше повече от достатъчен да ѝ покаже, какво беше имал предвид.

Вървяха мълчаливо, докато стигнаха до първия басейн.

— Този е само трийсет и пет градуса. На другия поставихме няколко дървени нарове. В него водата е около трийсет и осем. Най-високият е достатъчно горещ, за да сготвиш пъстърва, и мирише на сяра като самия ад.

— Заведи ме на втория — помоли нетърпеливо тя.

Идеята да се потопи и да се отпусне във водата беше неустойимо примамлива.

Мисълта да е близо до него беше по-гореща от третия басейн.

Шей се напрегна и побърза да я отпрати. Беше прекалено уморена и шокирана, за да мисли за секс, още по-малко пък да му се поддаде.

Вторият басейн изпускаше прозрачна пара на лунната светлина и беше обграден от скали и стройни борове.

Танър остави хавлиите върху купчина струпани камъни до самия ръб на топлото езеро. После се облегна на една стърчаща скала отстрани и започна да сваля обувките и чорапите си. С бързи и точни движения се освободи от якето и ризата, сгъна ги, извади пистолета от кобура на гърба си и подреди всичко в спретната купчина на земята.

— Никога не влизам в минерален извор с нещо друго, освен със собствената си кожа — поясни той, като се зае с колана. — Това му е най-хубавото на къпането тук.

Не беше изненадана, по-скоро заинтригувана.

— С или без дрехи, не съм давала никакви обещания.

Наоколо се разля дълбок, гърлен смях, докато той смъкваше дънките и бельото си с премерени, резки движения.

— Схванах — кимна той. — Никакво докосване без изрична покана. Но това важи и за двамата, да знаеш.

— О, по дяволите — тихо изруга тя, без да се замисли.

Съобразяването беше последното нещо, за което я беше грижа в момента. Лунните лъчи, падащи косо върху голите му мускулести гърди, ясните очертания на силните му крака и очевидното му желание стягаше дъха ѝ... Беше си въобразявала, че бившият ѝ съпруг бе добре сложен, но в сравнение с този мъж тук беше направо жалък.

— И за двамата — повтори, докато наблюдаваше как той нагазва в топлата вода. — Сигурен ли си?

— Ти вече получи своята покана — подвикна Танър, потапяйки се първо до кръста, после до гърдите.

— Така ли?

Той извърна глава към нея.

— По всяко време, където и да е.

— А, разбирам — успя да промълви тя.

— Да, обзалагам се, че най-после си разбрала.

Шей се опита да не се разсмее или поне да не допусне той да я чуе. Ала беше сигурна, че дори в тъмнината можеше да види, че се беше изчервила. Припряно се наведе, за да събуе туристическите си обувки. Също като него сгъна и прилежно подреди дрехите си. Когато остана само по бельо, усети хапещите пориви на студения вятър. Бързо смъкна останалото и влезе в басейна.

— Във водата се е образувало нещо като чакълеста пътека. Направи една крачка наляво — напъти я той. — Усещаш ли?

— Съвсем гладка, но не и хлъзгава.

— Точно така.

Игривият бриз накара кожата ѝ да настръхне. Горещото езеро беше искряща съблазън, която обещаваше топлина. Не за първи път ходеше на горещи минерални извори в долината, така че знаеше как да се движи безопасно по неравното дъно, докато водата покриеше кръста ѝ. После се отпусна върху повърхността, като почти се остави да я понесе, но без да откъсва крака от земята. Разликата в температурата на студения въздух и горещия басейн почти я остави без дъх. Басейнът беше достатъчно дълбок, за да можеше да се плува в него.

— Нали ми спомена нещо за някакви нарове... — подвикна тя.

Танър почти не я чу. Все още виждаше предпазливото ѝ грациозно влизане в езерото. Тялото ѝ беше стройно и гъвкаво. Женствените ѝ извивки спираха дъха му...

— Пейките? — напомни му тя.

— Ела по-близо. В момента си в най-дълбокия участък. — Гласът му потрепна предателски, но не го беше грижа. Тя, така или иначе, вече беше забелязала колко силно я желае.

— Колко е дълбоко?

— Може да те покрие.

— А до теб? — поинтересува се Шей.

— Зависи колко здраво се държа на краката си — отвърна, като протегна ръка към нея.

Тя я пое и му позволи да я изтегли към една от подводните седалки.

— Грапава ли е?

— Не. Лорн и баща ми я направиха в плевника. Онова, което не успяха да загладят, довърши водата. Все пак внимавай. Двата ѝ края са вклинени в скали, а те са доста остри и опасни.

— Учудвам се, че дъските не са изгнили.

— Тук няма застояла вода — обясни Танър. — Течението е силно. Горещата вода се издига на повърхността, прави нещо като верига от три басейна и отново попива в почвата. Вероятно се влива в някакъв поток, но така и не си направихме труда да проверим къде.

Шей се настани върху гладката дъска. Намери място, където да подпре краката си, за да не я носи водата, в случай че се отдадеше на мислите си, и въздъхна. Тишината беше естествено продължение на нощта, както дълбочината на езерото и звездното небе над тях. Топлината проникваше в нея и сякаш я правеше напълно прозрачна. Затвори очи и просто се остави на обаянието на момента, докато се превърна в част от бликащите топли струи, уханната гора и тъмната нощ.

Танър наблюдаваше притворените ѝ очи и отпуснатото тяло. Когато започна да се отдалечава от него, плувайки, само я улови с ръка около кръста. Шей отвори очи, усмихна се и обви около него ръцете и краката си, заставяйки го да застине на място. После въздъхна и се отпусна напълно.

В отговор той я прихвана, пренебрегвайки парещата болка в слабините си. Спокойствието, което му носеше тя, беше нещо ново, потресаващо. И не му се искаше да го разруши. В продължение на няколко дълги минути те стояха в басейна, вкопчени един в друг сред горещата вода.

Някъде отдалече глухо се обади бухал. Звукът достигна до тях бавно, ритмично, като туптящ пулс на заспалата гора. Накрая, съвсем неохотно, Танър се плъзна във водата.

— Време е да се връщаме. Ако останем още малко на тази топлина, няма да сме в състояние да пълзим, камо ли да ходим.

Тя кимна.

— Знам. Но това е толкова... Невероятно. Дори не си давах сметка, колко ми е било студено.

— Аз също.

Краката ѝ се стегнаха, когато се отблъсна във водата и се придвижи по-близо до него. Помежду им стоеше само силната му възбуда. По тялото ѝ се разнесе топлина, която нямаше нищо общо с високата температура на водата в басейна. Беше се надявала къпането да охлади желанието му и да отмие напрежението от тялото му. Но беше сбъркала.

— На мен не ми е студено — прошепна тя, като се отърка в тялото му. Направи го неволно, но долови с бедрата си, че възбудата му нарасна.

— Сигурна ли си?

— Да.

Танър протегна ръка към скалата и измъкна един презерватив от джоба на наблизо сгънатите си дънки.

— Дай на мен — прошепна Шей.

Когато му го сложи с изключително внимание, му се стори, че ще свърши още преди да е започнал.

— Шей — тихо отрони той със странен, непознат глас.

Тя повдигна глава, за да го целуне, докосна езика си в неговия, после проникна по-дълбоко и по-настойчиво. Когато устните им се разделиха, дъхът им се смеси с парата, издигаща се над горещата вода. Танър усещаше като болка зърната ѝ, които се търкаха в гърдите му всеки път, когато тя си поемаше дъх.

— Искях да го направим бавно — прошепна той. — Представях си как ще те просна върху леглото и ще докосвам всяка част от теб, докато те накарам да закрепшиш.

По тялото ѝ премина тръпка.

— Аз никога... Господи, Танър. И аз желяех същото.

Той я повдигна и лекичко засмука зърната ѝ, докато тя започна да се гърчи и извива, издавайки приглушени стонове. Ръката му се плъзна между разтворените ѝ бедра и проникна нежно и внимателно между тях, докато стонове ѝ станаха едновременно умолителни и настойчиви. Тя усети как гладкият му голям penis измести пръстите му, стисна силно рамената му и впи нокти в тях.

Танър прошепна задъхано:

— Шей, целият съм твой.

Очите ѝ се отвориха, изпълнени с тъмнина и страст. Тя отпусна мускулите си, отдръпна се, пое члена му по-дълбоко и отново се отдръпна, докато нещо много по-топло от горещия извор го накара да се изпоти.

— Играеш си с мен... — едва изрече той.

— Просто е по-голям, отколкото очаквах... — Шей облиза устните си. — И наистина ме подлудява...

— Тогава ето ти още.

Тя се усмихна и се смъкна надолу достатъчно, за да му даде възможност да потъне в нея толкова дълбоко, че да усети ударите на сърцето му.

— Сега аз съм цялата твоя... — задъхано му призна Шей.

Гласът ѝ се сниши до стон. Напрежението му се предаде и на нея, докато обвиваше крака около него, а той проникваше все по-дълбоко. Започна да крещи името му, после сякаш изгуби гласа си, а всичко около нея се разпадна.

И я потопи в неизпитан дотогава екстаз, който не беше нито неин, нито негов, а техен.

24.

Шей се събуди, изгубила всякаква ориентация, но усещайки сигурност. Лежеше в нейната част от леглото, преметнала крак през голо мъжко бедро, а бузата ѝ се притискаше към гладко, мускулесто рамо. Една ръка я обгръщаше през кръста.

Постепенно осъзна, че тялото на Танър и нейното се бяха увили едно около друго. Въздъхна с наслада от споделената интимност и се запита кога за последен път се бе събуждала с такова усещане за спокойствие. Или толкова задоволена...

И установи, че не ѝ се беше случвало.

Преди да успее да размисли, пръстите му се плъзнаха по гръбнака ѝ, погалиха бедрата ѝ и се придвижиха нагоре към тила ѝ, после отново надолу към нежните извивки на ханша ѝ.

— Всяка жена трябва да се събужда по този начин — усмихна се тя, като се притисна към него, вдишвайки уханието му на мъжественост.

— Мъжът също — прошепна той. — Как се чувстваш?

— Много добре. Защо?

— Боях се, да не би да съм те наранил.

Той забеляза червенината, която изби по лицето ѝ.

— Беше невероятно — повтори тихо тя.

Той се усмихна. Пръстите му продължиха пътешествието си надолу по гръбнака ѝ, а другата му ръка милваше гърдите ѝ, чиито зърна бяха втвърдени от допира до мускулестата му гърд. Телефонът в кухнята иззвъня.

— Не му обръщай внимание — каза Танър.

Надигна се и впи устни в нейните. Докато досадният звън не преставаше, двамата се наслаждаваха на ленива, бавна целувка, която не бяха имали търпение да изживеят предишната нощ. Мускулите на ръката му се стегнаха, цялото му тяло се напрегна. Без да се отделя от нея, той просто я повдигна и я намести върху себе си...

Телефонът в кухнята замлъкна. За сметка на това мобилният в джоба на дънките му започна да вибрира.

— Кой ли може да има и двата номера? — успя да попита Шей.

— Никой.

— Така ти се иска.

— Е, да. Така ми се иска.

С едната си ръка той се подпря на пода, а с другата, опипвайки, най-после успя да извади телефона от джоба си. Обаждането беше от местен номер, но това беше единственото, което можа да установи.

— Какво желаете? — попита доста недружелюбно той.

— Много неприятен начин да отговориш на телефонно обаждане. Тук е заместник-шерифът Огъст.

Танър повтори на глас невярващо името му.

Шей застина.

И в следващия момент бавно се отдръпна от него. Почти без да полага усилие, той успя да я върне на предишното ѝ място.

— Как беше в Мейърс миналата вечер? — нехайно попита полицаят.

— Кой пък е този Мейърс?

— Не кой, а къде... Имам предвид града.

— Вижте, още е седем часът — каза Танър. — Имате ли някаква сериозна причина да се обаждате, или тормозите гражданите на случаен принцип?

— Смятам да закуся в „Уестърн кафе“ някъде към осем. Можете да се присъедините към мен, или да се видим в управлението след девет. Но сигурно бихте предпочели да хапнете нещо сутринта, все пак. Ако случайно Шей е някъде наблизо — додаде с неприкрит сарказъм той, — доведете и нея. Така ще си спестим малко време.

И Огъст прекъсна разговора.

Танър се загледа в телефонната слушалка като истински разследващ полицаи — съсредоточено, напрегнато и злобно.

— Какво има? — попита Шей.

— Заместник Огъст се нуждае от компания за закуска в осем, в противен случай ще ме очаква в управлението към девет часа. Все пак ми препоръча първото. Каза още, че ще спестим време, ако заведе и теб.

Тя примигна.

— Сериозно ли говореше?

— Да. Или поне така ми се стори. Спомняш ли си, какво правихме вчера?

— Поровихме се в интернет, натъкнахме се на няколко заложни къщи, някои от които доста западнали, а други прекалено шикозни. Така изникна името на Руа. После отскочихме да обядваме, къпахме се в топлите извори и си легнахме изтощени. Имахме намерение да говорим с Руа днес, след като разберем, какво знае Огъст за него.

Усмивката на Танър беше сурова като погледа в сините му очи.

— Кратко и ясно. Ако Огъст се опита да усложни нещата, ти нищо не си спомняш. Разбра ли?

— Миличък, бях толкова погълната от тъмния ти сапфирен поглед, че дори забравих бащиното си име.

Той се разсмя толкова силно, че тя едва не се свлече от голите му гърди.

— Нямам търпение да видя изражението на заместника, когато му кажеш това — едва успя да подметне той.

Докато Танър и Шей пътуваха покрай източната страна на Сиера, сутрешната слънчева светлина обливаше долината на Рефюдж.

— Красиво е — отбеляза той, сякаш виждаше местността за първи път.

Полетата сияеха във всички нюанси на зеленото, а малките езера и напоителните канали приличаха на влажни диаманти. Над далечните селища и пасища планините тънеха в сиви и сини сенки. Облаците хвърляха трептящи копринени отблясъци.

— Ако разполагахме с достатъчно време, щях да спра и да се наслажда на гледката — додаде той. — *И на теб. Предишната нощ беше невероятна...* — Но, от друга страна, ако не бързахме толкова, щяхме да сме още в леглото и аз щях да съм потънал дълбоко в теб.

— А пък аз си мислех, че ти харесва начина, по който разпалвам въображението ти.

— Господи, Шей, нямам търпение да го направим отново.

Тя усети, как бедрата ѝ изтръпнаха.

— Хайде да говорим за нещо друго, защото иначе ще ти се нахвърля.

— Не ми говори така, докато шофирам. И ако продължиш да стрелкаш това сладко езиче към мен още малко, ще го приема като покана.

Шей погледна часовника си и каза неохотно:

— Така или иначе закъсняваме.

— А какво друго ще прави Огъст, освен да седи и да ни чака?

— Ще се заеме със свинската си пържола или пържено пиле... —

Той сметна, че е истинско проклятие, ако продължи да я гледа, затова направи най-доброто, което можеше да предприеме в момента — да смени темата: — Добра ли е храната там, където искаш да хапнем?

— Е, не знам нищо за свинското, но пилешките пържоли със сос по селски са невероятни. Нямаат нищо общо с онези хамбургери, в които повече е хлябът, който на всичко отгоре нищо не струва. Те си правят свой, като добавят подправки към брашното, увиват месото в него и го оставят да се пече, докато омекне.

Танър преглътна неволно. Усети, че е по-гладен, отколкото изобщо някога се беше чувствал.

— Значи отиваме там.

Заведението не беше голямо и дори изглеждаше по-тясно с тъмната си дървена ламперия и чугунените светилници, оформени като фарове на локомотиви. Снимки на няколко поколения западни филмови звезди украсяваха всяка видима част от помещението. Повечето от тях бяха с автографи. Въпреки фотографиите и множеството плакати на популярни филми, мястото не беше претенциозно. С типичната си западняшка атмосфера беше естествено и ненаатрапчиво.

Сутрешното оживление вече отмираще и хората, които нямаха какво друго да правят, освен да проточат закуската си, изобщо не бързаха да се разотиват. Повечето от посетителите изглеждаха така, сякаш работеха и живееха тук. Сервитьорката ги отведе до масата на Огъст, която се намираше близо до задния вход, за да можеше в случай на необходимост да излезе бързо, без да обезпокои останалите клиенти. От стената ги гледаше младият Джон Уейн^[1], който излъчваше сила и превъзходство, превърнали го в суперзвезда.

Огъст, напротив, беше в настроение на човек, който имаше остро камъче в ботуша си.

След като беше изпълнила своите две поръчки, сервитьорката се върна да побъбри с посетителите, настанили се до барплота. И двамата бяха достатъчно възрастни, за да й бъдат баща и дядо, но тя очевидно се радваше на компанията им, усмихваше се и си разменяше закачки с тях. Танър и Шей седнаха от същата страна на масата.

— Заповядайте, заместник Огъст — каза друга сервитьорка, като му поднесе вдигаща пара чиния с изпържено свинско месо и бъркани яйца. — Леко сурови от едната страна, точно както ги обичате.

— Благодаря ти, Дарла — рече той.

— А на вас двамата да ви донеса ли нещо? — попита жената.

Танър я огледа механично, точно както бе преценил заведението и клиентите му. Беше около трийсет и петгодишна, висока и мършава като всички момичета, израснали из фермите.

— Две кафета и две порции пържено пиле — поръча Шей.

— Сигурни ли сте, че не искате да си ги разделите? Достатъчно големи са.

— О, няма проблеми — кимна тя. — Ако не може да изяде своята, ще му помогна.

Танър се изсмя.

Огъст поклати глава.

Сервитьорката усмихнато наля още две чаши с кафе и се отдалечи.

— Не би трябвало да ме виждат да закузвам с вас двамата — отбеляза заместникът, като взе вилицата и ножа. — Или поне с единия от вас.

— И аз имам някои предубеждения към теб — отвърна Танър. — Въпреки това сме тук.

— Да, така е... — тежко въздъхна Огъст. Отрязва парче месо, потопа го в соса, сдъвка го с видимо удоволствие и преглътна. — Шерифът няма да дойде скоро.

— А персоналът веднага ще вдигне тревога, ако се появи на паркинга — подметна Танър.

— Нищо не пропускаш, а?

— Нищо, освен готвенето на майка ми.

Заместникът погледна към Шей.

— Никога не съм предполагал, че можеш да се увлечеш толкова скоро по някакъв заядливец.

— О, колко мило, че го забеляза — засмя се тя. — Затова ли искаше да ни видиш тази сутрин? Или пък те вълнуват пикантните подробности как сме прекарали нощта?

Под масата ръката на Танър стисна бедрото ѝ силно.

— Да си дойдем на думата, Огъст — каза той.

Заместникът се усмихна мрачно.

— Дамата ти определено има голяма уста.

— И той е страшно доволен от нея — увери го тя.

Танър отново стисна бедрото ѝ под масата. И подкани заместника:

— Ти искаше да говорим, Огъст. Е, давай!

---

[1] Мериън Робърт Морисън, по-известен като Джон Уейн — американски актьор, който е играл в неми и озвучени филми, определян като най-известната кинозвезда в историята на американското кино. — Б.р. ↑

25.

Заместникът отрязва още едно парче месо и внимателно го поля със сос.

— Имаше ли слана в Мейърс снощи? — попита той.

— Какво си се вкопчил в този Мейърс? — раздразни се Танър.

Полицаят сдъвка внимателно хапката и я преглътна.

— При тях сланата винаги пада по-рано, отколкото при нас. Само исках да разбера дали вече се е появила.

— Тогава влез в някой от сайтовете за времето — предложи му Танър.

— Искам да знам колко от онова, което те интересуваше, научи от Тони Руа? — попита Огъст, като го гледаше изпитателно.

На Шей не ѝ бяха необходими силните пръсти на Танър върху бедрото ѝ, за да ѝ напомнят, че трябваше да държи всезнаещата си уста затворена.

— Никога през живота си не съм разговарял с Антонио Руа — нехайно отвърна Танър.

— Но знаеш кой е.

— О, да. Той е негодникът, продал няколко от златните монети на „Бриллиант Моментс“.

— Ако си подозирал, че ги е откраднал от Лорн, би трябвало да ме уведомиш — равно заяви заместникът.

— Ако изобщо успея да го докажа. Иначе разговорът по темата би била загуба както на твоето, така и на моето време. А на шерифа изобщо не му дреме.

Шей отпиваше доволно от кафето си, сякаш се радваше, че не тя беше тази, която Огъст въртеше на шиш за закуска.

— Затова ли отиде да се срещнеш с него миналата нощ? — попита Огъст.

— И кой ти каза, че съм го направил?

Сервитьорката се върна с поръчката учудващо скоро, носейки в ръце две плата. Танър би се обзаложил, че бързото обслужване беше

нещо като отдаване на почит към присъствието на заместника на шерифа, още повече че клиентите, дошли доста по-рано от тях, продължаваха с надежда да поглеждат към кухнята. По всичко личеше, че Огъст често закусваше тук и си беше спечелил доверието на добър и редовен клиент.

Шей погледна към храната и реши, че ще бъде прекалено заета с ядене, за да говори. Затова грабна ножа и вилицата и се съсредоточи върху закуската.

Огъст се усмихна оскъдно само с краищата на устните си.

— Намери си спасение — отбеляза той.

Танър не му обърна внимание.

Още по-малко пък Шей.

Заместникът започна да унищожава храната в чинията със скоростта, с която го правеше и Танър. Шей реши, че това сигурно си вървеше с полицейската значка. Двамата мъже приключиха почти едновременно, оставяйки я да яде на спокойствие.

— Дойдох тук в свободното си време — заяви Огъст, като избърса устни със салфетката. — Шерифът не се интересува от нищо друго, освен от блясъка на значката и ботушите си. Обикновено се опитвам да правя същото.

— Искане ми се да се бях научил да съм толкова разумен — нехайно подметна Танър. — Да, не се съмнявам. Новият ви капитан, изглежда, е истински задник.

Шей стреснато погледна приятеля си.

— Никой не обича клюките повече от ченгетата — отбеляза Танър. — Да не би да си дошъл, за да ми пробутваш евтини слухове?

— Тук съм, защото снощи някой е изстрелял три куршума в Тони Руа.

Шей рязко вдигна глава от препълнената чиния. Танър беше благодарен, че се беше вторачила в заместника, а не в него.

— По дяволите, това ще ми попречи да поговоря с него — Отбеляза той, като поклати енергично глава.

— Направо е невъзможно. В момента е в моргата.

Танър се облегна на облегалката на стола си и зачака.

Шей дъвчеше и преглъщаше, изцяло отдадена на заниманието си. Имаше вълчи апетит след безсънната нощ.

А и вече нямаше търпение да научи повече. Досега никога не си беше давала сметка какво беше пропуснала по отношение на секса.

— Само това ли ще ми кажеш? — меко попита Огъст.

Танър отпи от кафето си. И дори за миг не отмести поглед от лицето на събеседника си. Заместникът се огледа предпазливо наоколо, видя, че наблизко няма никой, който би могъл да го чуе, и заговори с приглушен, нисък глас:

— През повечето време мога да се спокодя с шерифа и наистина го правя, защото липсват престъпления, за които си струва да се споменава. Разправяме се с пияници, правим живота на наркопласьорите труден и се стараем жителите на града ни да са щастливи и спокойни. — Танър кимна, като продължаваше да го наблюдава. — Но убийствата направо ме изкарват от кожата... — продължи Огъст. — Твоят чичо Лорн, Руа и златните монети буквално ми заседнаха.

— Разбрах те — каза сериозно Танър. — Кой е открил Руа? Къде? Да не е било пиянско сбиване?

— Било е анонимно обаждане в полицията в Тахо. Руа е бил убит в дома си в Мейърс. Мислиш ли, че продадените от него златни монети са принадлежали на чичо ти?

— Поне бяха от същата емисия като изчезналите от семейното скривалище. Това е единственото, което знам със сигурност.

— Ако ми казваш истината, вероятно онзи, който се е обадил, е бил самият убиец — заяви Огъст.

— Да. Опитай се да убедиш и шефа си — предложи Танър.

— Не съм чак толкова тъп, че да хукна да гася пожар с чаша вода. За това ще ми трябва поне градински маркуч за поливане. — Огъст допи кафето си и много внимателно постави чашата на масата, но имаше вид на човек, който с удоволствие би я смачкал. — Виж, винаги съм смятал, че Лорн може и да е бил убит. Просто не можех да си представя как, още по-малко пък защо.

— Не е било заради златото — увери го Танър. — Никой не знаеше за тайника, освен членовете на семейството ми.

Огъст изсумтя недоволно.

— Изобщо не ми помагаш. Надявах се, че Руа е убиецът, а именно златото е било мотивът му. Сега ме докара до задънена улица. И трябва да се радваш, че шерифът не проявява никакъв интерес. Ако

пресата или влиятелните институции го притиснат, можеш да бъдеш сигурен, че ще направи връзка между теб и Руа и ще вземе погрешното решение, единствено защото трябва да вземе някакво.

— Какво намекваш? — попита Шей, като отмести чинията си.

— Твоето ново приятелче — обърна се към нея Огъст — има лична причина да търси откраднатото злато. А пък Ейс... Спомняш ли си го?

— Да — отвърна тя нетърпеливо. — Говорихме с него вчера.

— Тогава помисли. Ейс държи шерифа на къса верижка, когато в града се появят дебютанти като Руа. А неговото лице лъсна тази сутрин по факса като евентуален пласъор на крадени вещи или дори крадец. Когато на шефа ще му се наложи да нареди пъзела, той ще направи няколко тъпи неща, като например да арестува новия ти приятел по подозрение в убийство, а теб ще те държи като свидетел, ако не и нещо по-лошо. Вие двамата снощи сте ходили да се срещнете с Руа, нали?

— Звучи ми така, сякаш трябва да се обадя на адвокатата си — заяви Танър, преди тя да бе успяла да заговори.

— Ако смятах, че си видял сметката на Руа, вече щях да съм ти сложил белезниците и да съм те натоварил в буса. Само че нямам намерение да върша работата на шерифа. Докато нещата не се усложнят достатъчно, шефът едва ли ще прояви интерес към вас за нещо друго, освен че сте нещо като трън в задника му.

— Твоят и моят шеф биха си допаднали.

— Е, ние тук знаем всичко за ЦЕЛУВКАТА, макар да сме затънали наред тръстиката — сухо каза Огъст. — Точно както съм сигурен, че няма да избиеш зъбите на брат ми, след като го изхвърлиш от тренировка на любителски футболен отбор.

— Какво? — надигна глас Танър, чудейки се дали е чул всичко правилно. Неговата футболна кариера в гимназията се беше оказала доста кратка, тъй като се беше занимавал сравнително малко с този спорт. Но през нея се беше случило едно-единствено сбиване.

Огъст вдигна примирително ръка.

— Не се впрягай. По онова време майка ми беше омъжена за друг мъж, а после прие отново предишното си име. Затова познаваш брат ми като Уилям Стюарт.

— Изглежда си написал домашното си.

Огъст се усмихна леко.

— Всъщност Уили сам започна всичко. Дявол да го вземе, искаше ми се да ти стисна ръката след мача. Тогава мама му каза: „Сега, след като ти звънна предупредителната камбанка, може би ще се научиш, че не си нито толкова силен, нито имаш физическите възможности за това“. Гледах снимката ти в албума на класа, след като наминахте двамата вчера. Помислих си, че може да си ти, но не бях сигурен.

Сервитърката се появи с още кафе и прекъсна разговора. След като се отдалечи, Огъст продължи:

— Освен това съм сигурен, че ако семейството ми беше избито, щях да искам да разбера защо — каза той, обръщайки се към Танър. — Твърдиш, че не е било заради златото. Нещо друго липсва ли? Мястото изглежда ли да е било претърсвано?

Танър поклати отрицателно глава.

— Не, поне доколкото видях. От Лорн нямаше какво толкова да се вземе.

— Колко жалко, че момчето, което е продало монетите, вече не може да проговори. Много ми е интересно какво ли щеше да ни каже.

— Вероятно щеше да се посъветва с адвокат и да мълчи — подхвърли Шей, преглъщайки последния залък от закуската си. — Или пък щеше да разбие с ритник вратата и да избяга. Проверих в „Гугъл“, след като си взех душ сутринта. Руа е бил състезател по бойни изкуства в ММА. Или е искал да стане. Но не е бил картотекиран, или както там се казва и каквото и да означава това.

— Втора категория — поясни Танър. — Колкото до монетите, открих една в жалка заложна къща в калифорнийската част на Тахо. Можеш да изтръгнеш нещо полезно, ако притиснеш старата дама, която го държи, но се съмнявам. Вече имаме Руа. А и аз съм пуснал пипала на няколко места.

— Калифорния е извън моята юрисдикция — каза Огъст. — Ала миналото му на ММА боец обяснява изявите му в „Граунд енд Паунд“^[1].

— Това пък какво е? — попита тя.

— Свърталище за амбициозни, но не реализирали се побойници.

— Е, няма как да го намериш в „Гугъл“ — кимна Шей. — Спечелил е девет мача и е изгубил десет. Освен това има цял списък за

редовни дребни схватки в различни малки казина.

— Доста труден начин да си изкарваш прехраната — отбеляза Огъст. — Едва ли можеш да натрупаш пари, като се оставяш да те пребият заради кефа на малка тълпа пияни комарджии.

— Какво унижение — каза с отвращение Танър. — Много хора биха искали поне замалко да приличат на лошите момчета.

— Усмихни се — обърна се към него заместникът. — Това е добрата новина. Лошата е, че щом на шерифа на калифорнийската част на Елдорадо му свършат заподозрените, ще се обърне за помощ към нашия в Рефюдж.

— Като се има предвид близостта на Мейърс до границата — възрази Танър, — ми се струва странно, че все още никой не е говорил с теб.

— О, напротив, обадиха ми се. Само че техният шеф е като нашия — един проблем няма да представлява *проблем*, докато не се намери някакво лесно обяснение. Имам приятели там, които ме уведомиха за убийството на Руа, но няма да мине много време, преди някой, на когото наистина му пука, да погледне по-задълбочено и на него, и на вас двамата. Ейс изпраща сигнали от казиното си на ченгетата в Мейърс, защото е забутано място за онези момчета, които имат намерение да играят и залагат от страната на Невада.

— Ако това наистина се случва, ще бъде много полезно да имаме на своя страна приятел с полицейска значка в Невада — отбеляза Танър.

— Ще направя каквото мога. Междувременно, сигурно бихте искали да проверите лично онази спортна зала. Намира се покрай магистрала 395 и се държи от Стъбс Джаспър, също бивш боец. Може да се окаже полезен източник на информация. Но това е само предположение.

— Благодаря. Аз ще...

— Не, ние ще го направим — прекъсна го Шей.

Танър понечи да възрази, но веднага си даде сметка, че ще изгуби спора и се отказа.

Мисълта да я остави сама го притесняваше по много причини. Лорн беше сам. Руа също.

И сега и двамата бяха мъртви.

Усмивката на Огъст стана голяма като чиниите, в които бяха сервирали закуската им.

— Уведомете ме, ако се натъкнете на нещо полезно, мис Таунсенд. Виждам, че сте стъпили на врата на полицията от Лос Анджелис по начин, който не бих искал да се случи на мен.

Танър не им обърна никакво внимание, извади пари от портфейла си и ги пъкна под празната чаша от кафе.

— Ако продължаваш да плащаш храната ми, скоро ще се разориш — подхвърли Шей. — Аз се радвам на добър апетит.

— После ще се погрижа за отслабването ти. Извинете ни, заместник Огъст, но трябва да посетим онази спортна зала.

С едва забележима усмивка заместникът отвърна:

— Аз бих заложил за дамата. — После стана сериозен и допълни, понижавайки глас: — Докато се ровите в кошера, бъдете изключително предпазливи. Шей, ти би могла да преглътнеш феминистките си убеждения и да си останеш у дома. Ще е безопасно.

Тя понечи да му отвърне с нещо смразяващо, но той размаха ръце:

— Не, не. Вече двама души са мъртви. Нужен е само един куршум, за да станат трима. Помисли си за това.

— Вече го направих — намеси се Танър.

— Не говорех на теб — погледна го право в очите Огъст. — Но и ти остани жив. Стой си вкъщи.

— Руа сам ли живееше?

— Да.

— Оказва се, че стоенето у дома може да се окаже смъртна опасност.

Огъст го погледна, но това не помогна с нищо.

— По дяволите — измърмори тихо той. После се обърна отново към Танър: — Ако нещо се случи с нея, жив ще те одера.

— Ако нещо се случи с нея, това ще означава, че аз вече отдавна съм одран...

---

[1] Термин, с който се описва боен стил или техника. Използва се в ММА (смесени бойни изкуства) или всеки друг вид свободна борба. — Б.р. ↑

26.

Спортната зала „Граунд енд Паунд“ беше натикана в един ъгъл на запустял търговски център и се забелязваше единствено благодарение на мръсната циментова замазка и зацапаните си прозорци. Жалко разнообразие от пикапи в различни, избелели от слънцето, цветове, бяха паркирани отпред. Камионът на Лорн си беше съвсем на място сред тях. На регистрационния му номер беше изписано STUBBX. Лъскав бял лексус стоеше помежду им като кунхаунд^[1] на котешка изложба.

— Изглежда, шефът е тук — отбеляза Шей.

— Можеш да изчакаш в пикапа — каза Танър.

— Мислех, че вече сме се разбрали по този въпрос. При това два пъти.

— Заместникът е напълно прав. Това не е игра.

— А ние започваме за пореден път да се въртим в същия безсмислен кръг — срязва го тя. — Дори да нямаш нужда от контактите ми с местните хора, ще бъда в по-голяма безопасност с теб, отколкото да обикалям по прашните пътища и да разговарям с фермерите, което Кимбърли ще ме накара да правя, веднага щом се появя при нея. Който и да е убиецът, той или тя очевидно предпочитат да се разправят с жертвите си една по една.

Искаше му се да ѝ възрази, но аргументите ѝ бяха железни.

— Отсега нататък — каза ѝ накрая, — ако ти наредя да скачаш, да се скриеш или да млъкнеш, обещавай ми, че ще се подчиниш.

Тя отново опита да спори с него, но вместо това заяви:

— Докато сме заедно, ме устройва напълно.

За него това беше по-малко, отколкото беше искал и много повече от очакваното. Тя беше умна и независима и не ѝ липсваше кураж. Да се подчинява на заповеди като новобранец не беше в характера ѝ.

— Освен ако момчетата в тази спортна зала не се размекнат и не решат да станат услужливи в присъствието на красива жена, аз ще

разговарям с тях — заяви той.

Шей кимна.

— На Огъст много би му харесало между вас двамата да има нещо.

Тя само примигна от неочакваната смяна на темата.

— Но няма. Не и в смисъла, който влагаш.

— Много добре. Нямам навика да скачам в леглото с всяка срещната жена и след като с теб си паснахме толкова добре, съм дяволски сигурен, че не спиш с никого от местните.

Без да обръща внимание на пламналите си страни, тя попита:

— И какво, ако това е така?

— Ти си независима жена, поне това успях да разбера със сигурност. И въпреки това държа онова, което става между нас, да бъде изключително.

— Ти си властен, аз съм независима... — Тя освободи предпазния колан. — Но допълнителните служебни облаги са хубаво нещо. Така че докато има нещо помежду ни, ще бъде нещо изключително.

Не това беше имал предвид Танър, но за момента го устройваше.

— Е, добре. Не ме бива много с думите... — Притегли я към себе си на седалката и започна да я целува, докато ръцете ѝ се плъзнаха по копчетата на ризата му. — Но със сигурност знам едно. Харесвам те.

— Ако не спреш да ме харесваш точно в този момент, рискуваме да ни арестуват за неприлично поведение на обществено място.

— Неприлично поведение — повтори той, сякаш се опиваше от думите ѝ. — Това означава ли да се съблечем, да се вкопчим един в друг с ръце и устни...

Шей излетя от колата навън, преди той да успее да доопише картината.

Танър се усмихна, излезе и я последва в салона. Спортната зала представляваше шумно и вонящо на пот помещение, заемащо целия етаж и разделено от подпорни греди и подвижни паравани на зони за частни тренировки. По-голямата част от центъра беше заета от широк осмоъгълен ринг. Обграждаха го осем висящи на вериги огради, повисоки от играч в НБА. Местата, където се събираха, бяха подплатени със зацапани платна.

Приличаше на обезопасена детска площадка, създадена за чудовища.

Двойки мъже се бяха вкопчили един в друг и наоколо се носеха неприятните звуци на сумтене и пляскане... Повечето от борците бяха с бръснати глави. Всички бяха само по шорти и спортни обувки, които напомняха маратонките „Рийбок“, излезли на мода точно когато Танър бе постъпил в гимназията. Мъжете изглеждаха по-скоро глупаво, отколкото внушително.

Никой не се усмихваше или шегуваше. „Граунд енд Паунд“ не беше място за развлечение, а спортна зала, обляна в пот пътека към славата и богатството. Или така се надяваха трениращите. Мускулестите типове с такава стръв се бореха да се доберат до звездния си миг, че излъчваха около себе си повече топлина, отколкото климатикът можеше да компенсира.

— Свети Толедо, както би възкликнал дядо ми — измърмори Шей толкова тихо, че да я чуе само Танър. — Някои от тези спортисти са яхнали вълна от ярост, която в един момент ще ги запрати на дъното в пълно отчаяние.

— Надеждите им са по-големи от възможностите — съгласи се Танър. Беше виждал много подобни зали в Лос Анджелис.

— Нищо чудно, че са толкова сериозни.

— Глупаци. И Руа е бил един от тях.

Мъжът зад бюрото изглеждаше като издялан от гранит. Стиснатата му в тънка линия уста издаваше неудовлетвореност, а черната му коса беше плътно прилепнала. Не се усмихна, когато ги забеляза. Шей погледна към Танър и веднага си даде сметка, че той щеше да се справи с мъжа по-добре от нея. Този тип явно не си падаше по излишни флиртове.

— Ти си — прошепна му тя.

Танър изобщо не се изненада.

— Търсите ли някого? — попита мъжът.

Тонът му подсказваше, че това изобщо не го вълнува.

Танър сложи ръце върху бюрото и се наклони към лицето му.

— Един приятел на име Стъбс.

— Мистър Стъбс не приема случайни хора.

— Не съм тук да се бия. Нека още отсега да изясним това. — И му отправи типичната си студена, безразлична усмивка на ченге.

— В момента го няма.

— Току-що ни каза, че не приема случайни хора, което означава, че е тук, но просто не искаш да ни съдействаш. Много жалко. Стъбс би искал да се срещне с нас.

Шей покри устата си с ръка и се закашля, за да не се разсмее на глас. По скулите на мъжа плъзна червенина.

— Какво искате?

— Антонио Руа. Той тренира тук.

— Тони не е идвал насам от няколко дни — кратко отвърна онзи.
— Мързеливо копеле.

— В такъв случай в графика на Стъбс трябва да се е появила дупка. Ще му помогнем да я запълни.

Мъжът се намръщи, но беше достатъчно умен, за да разбере, че Танър изобщо не се беше уплашил. Просто имаше търпение да получи онова, което желаше, и самоувереност, че няма нужда да се доказва пред никого.

— Почакайте тук. Бойците не обичат да ги безпокоят.

— О, да. Спокойствието тук се долавя още от паркинга — подметна Танър.

Шей отново се закашля.

— Искаш ли чаша вода, миличка? — рече той. — Сигурен съм, че управителят може да ти донесе.

Тя поклати отрицателно глава и се опита да потисне напирания смях. Не би трябвало да ѝ е толкова смешно, но да наблюдава спокойното му лице, надвесено над мускулестия борец, беше наистина забавно. И то без да ругае, да позира или да крещи. Тя знаеше, че той ще победи, ако се стигнеше до схватка.

Същото се отнасяше и за *управителя*. Той се изправи неохотно и закрачи към ринга.

— Ето, затова те харесвам — призна чистосърдечно Шей с глас, който накара колената на Танър да се подкосят. — Може понякога да се инатиш като магаре на лед, но си ненадминат в уменията си да постигаш своето.

— Проникваш в мислите на опонентите си и ги вадиш от собствената им игра. — Той повдигна рамена. — Поради същата причина ударите в задника и прехвърлянето през чатала се използват в тези схватки. Въпросът не е в болката, а в унижението.

— Не знаех, че и ти си се бил.

Танър поклати леко глава, докато оглеждаше имитацията на спортна зала.

— Не и по този начин. Хората, с които съм се сблъсквал, се бият, за да защитят живота си. Тези момчета са силни дотолкова, че могат да понасят болка. Онези, които успеят да влязат в големия спорт, причиняват и търпят удари и в същото време са достатъчно умни. Наистина, доста рядка комбинация.

— Точно това им повтарям непрекъснато — каза някакъв мъж, като се приближи към тях. — На онези, които успяват да се придвижат до следващата категория, а после и до още по-висока, докато попаднат на някой по-хитър и по-силен от тях.

— Мистър Стъбс? — предположи Шей.

Стъбс съвсем не отговаряше на името си^[2]. Беше висок почти колкото Танър и беше с около десетина килограма по-тежък от него. Доста възрастен, за да е активен боец, но все още в добра форма. Късите ръкави на тениската му бяха навити на рамената, защото не побираха изпъкналите му бицепси. Гърдите му приличаха на добре изваяна скулптура. Мускулите на бедрата му се очертаваха под протритите, избелели дънки.

— Да, аз съм Стъбс. — Мъжът погледна Танър. — Някакъв проблем ли има?

— Опитваме се да научим нещо повече за един човек, Антонио Руа. Приятелите му го наричат Тонио или Тони. Тренира тук.

— Името ми е познато — смръщи чело Стъбс.

— Не се изненадвам. Бил е от най-редовните, щом дори и вашият управител е забелязал отсъствието му през последните няколко дни.

Шефът хвърли към подчинения си нещастен, неодобрителен поглед, преди отново да се обърне към нежеланите си гости:

— Нека поговорим в офиса ми, мистър...

— Детектив Танър Дейвис.

Стъбс не поиска да види значката му.

Танър не му предложи.

Шей се почувства невидима и реши, че никой няма да забележи, ако ги последва безшумно. Докато прекосяваха спортната зала, собственикът насочваше вниманието им към добрите ѝ страни, като дори не спомена за спортистите, много от които никога нямаше да

достигнат върховете на този спорт. Танър се интересуваше повече от информацията, която можеше да получи за Руа, отколкото за всички останали, но кимаше от учтивост.

Шей се движеше като призрак зад тях — капка вода в море от тестостерон. Мястото се оказа по-чисто, отколкото беше очаквала. Беше напоено с остра миризма на дезинфектанти и с лек сладникав привкус, който, както осъзна секунда по-късно, се дължеше на прясната кръв. Лицата на повечето от мъжете, покрай които минаха, приличаха на застинали от уплаха маски.

— Рисковете на професията — рече Стъбс, проследил погледа й. — Дори и най-добрите тук пускат кръв.

— А колко добър е Руа? — поинтересува се тя.

— От всички в нашата зала той е най-близо до върха. Или поне беше. Ударът му е малко къс, но той успява да го компенсира, като понася болката с лекотата, с която другите момчета поглъщат няколко бири. Не че насърчавам спортистите си да пият.

— Но не се е появявал тук от няколко дни, така ли? — попита Танър.

В този момент се чуха мощни удари, последвани от трясък в загражденията и звъна на веригите, на които бяха окачени.

— Ей! — изкрещя Стъбс. — Я запазете представлението за събота!

Шей потръпна. Гласът на този човек беше по-мощен от двигател на джип.

— Някои от тези момчета имат какво да доказват — поясни той, като поклати глава. — Очевидно са превъзбудени.

— И са решили да минат по краткия път? — подхвърли Танър с леност, която така и не стигна до очите му.

Без да откъсва поглед от боеца, който се опитваше да се отдели от веригите, Стъбс поклати глава. След като със задоволство бе установил, че няма никакви щети нито по загражденията, нито върху спортиста, отново съсредоточи вниманието си върху гостите.

— Не. Моето заведение е чисто. Никакви наркотици. Никакъв алкохол. Никакви плейофи. — Той изброяваше забранените неща на късите си, месести пръсти. — Ако разбере нещо такова, ще ги изрита мигновено. — Дланта му се сви в юмрук.

— Виж, ако искаш, можеш да пръскаш и стероиди във въздуха. Това изобщо не ме интересува — прекъсна го Танър. — Просто искахме да научим нещо повече за Руа.

Стъбс прецени с поглед събеседника си и кимна към офиса си, който се оказа в предната част на залата, отделен от висока до кръста подвижна преграда. Вътре имаше няколко класьора с папки, телефон, копирна машина, доста стар компютър, малко бюро и метални сгъваеми столове, заемащи по-голямата част от празното пространство. Той се настани зад бюрото, откъдето можеше да вижда всичко случващо се в спортната зала.

Танър грабна два от сгъваемите столове и ги разположи от едната страна на бюрото. Когато с Шей седнаха, Стъбс заговори:

— Руа може да е отишъл на много места. Той беше най-добрият от спортистите тук и очевидно се беше свързал с някои от мениджърите в Рино. Напоследък ми се струваше напълно чист. Това е много важна част от играта, а второто правило е да не изглеждаш като пълен глупак в долнопробно шоу по някоя кабелна телевизия. Преди около седмица изпразни гардероба си и напусна залата.

— Защо? — попита Танър.

Стъбс повдигна рамена и продължи с искрено съжаление:

— Изглежда ме надрасна. Просто влезе, каза ми, че е сключил изгодна сделка, и си тръгна.

— Това често ли се случва?

— То е мечтата на всеки боец. Добрите продължават напред, другите висят наоколо.

— А каква е тази сделка? — тихо попита Шей. За момент Стъбс се загледа в нещо, случващо се на големия ринг, после поклати глава и отново се включи в разговора.

— Всички ние сме нищо до деня, в който сключим сделката, която ни превръща в нещо.

— И Руа е постигнал това — отбеляза Танър.

Собственикът кимна.

— Поне със сигурност мислеше така. Говореше нещо от рода, че къса със сериите по казината и започва наново в големи мачове. — Той посочи с ръка трениращите. — Повечето от тези момчета нямат качествата дори да бъдат картотекирани. Може да залъгват себе си, но не и мен.

— Руа наистина ли беше толкова добър? Или пък е наследил голямо богатство от някой починал роднина? — попита Танър.

Стъбс се изсмя грубо:

— На това ниво парите не печелят двубои. Правят го решителността, мускулите и куражът. Картотекирането, добрият мениджър, и естествено, спонсорът са следващата стъпка нагоре. Натам се беше запътил Руа. Той обича битките много повече от дневната си работа като надзирател на няколко мексиканци по строителните площадки.

— Ти ли беше мениджърът му? — небрежно подхвърли Танър, чудейки се дали Стъбс бе достатъчно заинтересован, за да застреля спортист, решил да го напусне.

— Правех, каквото можех, но имам още няколкостотин момчета, които идват и си отиват всеки месец.

— Споменавал ли е за нов мениджър или спонсор? — продължаваше да разпитва Танър. — Останах с впечатлението, че е решил да замине за Рио. На някаква нова работа.

— Каза ли, че има намерение да продължи да тренира?

Стъбс се разсмя, но смехът му прозвуча като лай.

— Това е все едно да признаеш на приятелката си, че си имаш друга, която обичаш повече и смяташ да отидеш при нея.

Шей успя само да кимне. Без дори да си дава сметка, той беше описал края на собствения ѝ брак.

— Каква работа си беше намерил Руа? — попита Танър.

— Беше лична охрана на някакъв политик. Холдън, Милс или нещо такова. Така или иначе не познавам никого, освен онези от Агенцията за лицензите, пред които трябва да се преструвам на любезен. Когато държиш бар или спортна зала, да си просто симпатичен не върши работа.

— Може би имаше предвид Хил? — подметна Танър.

— Да — щракна с дебелите си пръсти Стъбс. — Точно това беше името. Тоя не е ли общински съветник или нещо такова?

— Всъщност губернатор — уточни Шей.

Мъжът се засмя.

— В такъв случай нищо чудно, че Руа изглеждаше толкова щастлив. — Той отправи към Танър продължителен поглед: — Имаш значка и много разпитваш за това момче. Да не би да е загазило?

— Вече не. Руа е мъртъв.
Стъбс тъжно поклати глава.
— Тежки рани след бой ли?
— Не, няколко дупки от пистолет.
— Ами... Мръсна работа.

Шей мислено си даде сметка, че този кратък израз съвсем точно описваше ситуацията...

---

[1] Черно-кафява порода ловно куче, произхождаща от САЩ. Използва се предимно за лов на еноти. — Б.р. ↑

[2] Stub (англ.) — пън, корен. — Б.пр. ↑

27.

Танър караше към Карсън сити, а Шей говореше по мобилния си телефон с местните администратори, докато накрая попадна на един, който призна, че поддържа лична връзка с Харолд Хил. А той с малко повече късмет можеше да се окаже самият губернатор. Според Кимбърли и някои социолози от Лас Вегас този мъж имаше всички шансове да влезе в кабинета на мечтите си.

Можем да изградим това стъпало по пътя му към бленуваната цел — размишляваше Шей.

Идеята за красиво лице и празна глава в „Овалния кабинет“ я караше да се чуди колко често това се беше случвало в миналото. Обществена тайна беше, че Хил е хвърлил око на президентския стол, както и много от богатите му поддръжници, които само чакаха да заеме губернаторския пост и да остане на него до следващите национални избори.

Мисълта за Хил и надеждите му за бъдещето я накараха да поклати глава, но в съзнанието ѝ продължаваха да отекват думите на заместника.

Остани жива. Стой си вкъщи.

Би могла да го направи, ако не беше напомнянето на Огъст за двата трупа, на които се беше натъкнала през последните дни. Или колко много ѝ се искаше да оживее и да се радва един изключителен мъж, озовал се неочаквано в живота ѝ.

— Да, все още съм тук — каза в слушалката. — Не, наистина няма нужда да безпокоите мистър Хил. Просто ми е необходимо да изясня, кой ръководи екипа по охраната му.

— Съжалявам. Подробности около личната сигурност на мистър Хил не са публично достояние — заяви сътрудничката. — Между другото той ще има петнайсетина свободни минути между ангажиментите си тази сутрин, в случай че искате да разговаряте с него лично. Губернаторът високо цени добрата работа на сдружението в полза на щата Невада.

Шей си уговори час за кратка среща с Харолд Хил.

— Дватамата с госта ми трябва ли да се запишем и на регистратурата?

— Да, моля. Ще получите баджове и специален ескорт. А сега, ако ме извините, трябва да отговоря и на няколко други обаждания.

— Благодаря ви за помощта — каза на себе си Шей.

— Прозвуча ми така — засмя се Танър, — сякаш мистър Хил е прекалено зает със стискането на ръце и цеденето на спонсорите си.

— Едно и също е — въздъхна тя и пхна телефона в джоба на сакото си. — Никой не иска да говори за сигурността му, така че ще се наложи да го попитаме лично.

— Бих се учудил, ако охраната на бъдещия губернатор действа по друг начин. Честно казано, искрено съм учуден, че изобщо успя да пробиеш. Аз щях да помоля приятел да събере по не съвсем законен начин тази информация.

— Същият, който откри монетите ли?

— А, онова беше съвсем легално. — Танър погледна в огледалото за обратно виждане и в страничното. — Благодаря ти, че ми уреди среща с Хил.

— „Националното сдружение за защита на собствениците на малки ферми“ винаги застава зад кандидатите, които споделят възгледите му — отвърна тя. — Един от тях е Харолд Хил.

— Интересно. Какво е усещането да работиш за човек, който може да направи някого крал?

— Кимбърли е прекалено заета да си слага спирала на миглите и да осигурява дарения, за да има време да създава крале. Но от онова, което е споменавала, излиза, че Хил е един от любимите политици на сдружението, което очевидно го прави изключително важен за нея.

— Е, личи си, че тя е от тези, които никога не стрелят на сляпо... — мрачно отбеляза Танър. — Кога ще се срещнем с Хил?

— Преди обяд, ако извадим късмет. Но за това ще трябва да разчитаме на *твое*то най-добро поведение и да го уловим в няколкото свободни минути между ангажиментите му.

— Това означава ли, че не можем да правим секс в чакалнята?

Тя го изгледа отстрани и макар с усилие успя да сподави усмивката си.

— Определено. Но ако мислиш за това, времето ще мине по-бързо.

— Да мисля за това ли? Как, като нямам шапка, с която да прикрия скута си...

Шей все още се усмихваше, когато минаха покрай охраната на входа и показаха личните си карти. Администраторката ги отведе до един от няколкото отделни офиси, определени за срещи с Хил. Столовете бяха удобни, кафето ставаше за пиене, колекцията от списания предлагаше развлечение за всякакви интереси. Но телевизорът с изключен звук не носеше облекчение.

Минаваше един часът, когато Хил се появи. Междувременно Шей имаше достатъчно време да напомни на Танър да се усмихва и да бъде любезен, вместо да започне да върти заподозрения на бавен огън и да се държи грубо. Мистър Хил влезе жизнерадостно, което беше негова запазена марка наред с харизматичната му усмивка. Той беше най-доброто от миналото и обещание за светло бъдеще, поместено в строг сив костюм със златни копчета на ръкавелите и на сакото. Когато погледнеше към някого, той се превръщаше в единствения човек в неговия свят.

Бях прекалено уморен, за да го оцена на „възпоменателната“ вечеря — даде си сметка Танър. — Той е добър. Мога да се обзаложа, че е в състояние да промени курса, за да яхне всеки политически вятър и да обясни промяната на посоката само с едно стискане на ръката и една усмивка. Пред този човек кметът на Лос Анджелис изглежда като куц кон на хиподрума.

— Шей, толкова се радвам, че намина — подхвана Хил. Даде сигнал за неофициалност на срещата, като разкопча копчетата на сакото си и ѝ стисна топло ръката. — Точно смятах да помоля за съвет сдружението, как да изградим политиката за запазване на фермите в долината.

— Сигурна съм, че Кимбърли с радост ще помогне с каквото може — отвърна Шей. — А това е Танър Дейвис, племенник на Лорн Дейвис. Сигурно сте се срещнали на галавечерята, но там разговаряше със стотици гости, затова си помислих, че няма да навреди, ако ви представя един на друг още веднъж.

— Мистър Дейвис — кимна Хил. Докато се обръщаше към него, сакото му се отвори достатъчно, за да се видят двата му мобилни

телефона. Единият беше тъмен, лъскав и много скъп. Другият беше износен и струваше само няколко долара. Танър си помисли за шерифа и се зачуди дали тези мъже не използват евтини апарати, когато са навън, за да спечелят гласовете на обикновените хора. — Моите съболезнования за чичо ви — продължи Хил. — Беше добър, уважаван човек.

— Благодаря — любезно отговори Танър.

Помощничката почука на отворената врата. Хил погледна нататък.

— Един момент, Роуън — каза той. — Това със сигурност може да почака, докато поговоря с приятелите си.

— Да, сър — измърмори младата жена и затвори. — Извинявайте — отново се обърна към тях Хил. — Моите хора са инструктирани да съблюдают точността. Имам среща с един от икономистите на президента. Двамата заедно ще си блъскаме главите, за да намерим решение как, съобразявайки се с екологията, да се справим с безработицата, която взема застрашителни размери в щата. Ето кое е най-важното — работата и опазването на околната среда.

Танър кимна с ясното съзнание, че ако Хил разговаряше с други хора, със сигурност щеше да постави техния проблем на мястото на екологията. При това не от подлост, а от обикновено чувство за такт. Всеки искаше да се чувства значим.

Хил и моят капитан биха се изтрепали в надпревара кой пръв ще целуне нечий задник, кой ще е последен и кой ще го направи по-добре. Ще ми се и аз да му уловя цаката. Или поне да ми се иска да го направя.

— Работата е важно нещо — отбеляза той. — Без нея се преживява трудно.

— Ето един интелигентен човек — погледна го одобрително Хил. — Имам много планове за този щат и преди всичко за Рефюдж, но се нуждая от увереността, че правителството ще ме подпомогне, без да се намесва в работата ми.

Сътрудничката отново почука, но без да отваря вратата.

— По дяволите — измърмори Хил. — Съжалявам, Шей, мистър Дейвис, но трябва да побързаме... Помощничката ми каза, че се нуждаете от някаква информация относно охраната ми.

— Познаваш ли човек на име Антонио, или както са го наричали приятелите му Тони Руа? — попита Шей.

— Извинете ме. Срецам се с толкова много хора. Руа... — И той поклати отрицателно глава.

— Наскоро е бил нает във връзка със сигурността ти — опита се да го подсети тя.

— О! Това обяснява всичко. Ронда се оправя с хората от охраната. Да не би да има някакъв проблем?

— Нищо особено — увери го Шей. — Би ли ни уредил среща с тази Ронда?

Хил се намръщи.

— Това е доста странно.

— Руа е бил убит снощи в Мейърс — спокойно обясни Танър. — „Сдружението за защита на собствениците на малки ферми“ не би искало някой нахален репортер да съсипе кампанията ви, като ви свърже с него. Естествено, от това няма да последва нищо, но заглавията по първите страници на вестниците са си все пак сензация.

Шей не можеше да повярва на онова, което току-що беше чула. Това ли беше представата на Танър за любезност?

— Онова, което приятелят ми имаше предвид, е — подхвана тя с усмивка, — че само се опитваме да открием връзката между теб и един член на групата ти за лична охрана. За нещастие съществуват доказателства, които предполагат, че е замесен в наскоро извършено престъпление.

Хил също се усмихна.

— Трябва да ви кажа, че вчера изкарах един ужасен ден... Но това... — С усилие на волята си се опита да не се разсмее. — Но това преминава всички граници. Къде са скритите ви камери? Защото вие записвате разговора, нали?

— Не, няма никакви камери — увери го тя, като се опитваше по възможно най-деликатен начин да увери Хил, че не става дума за глупава шега.

— Откъде сте, мистър Дейвис? — попита мъжът през смях.

— От Лос Анджелис.

— Оценявам калифорнийското ви чувство за хумор. На друг едва ли би му харесало, но аз се забавлявам, въпреки че шегата е за моя сметка.

— А дали Ронда има същото чувство за хумор? — нехайно подхвърли Танър. — Или напоследък лично сте наемали хора за охраната си?

Хил отново се разсмя.

— Това е все едно да ме попитате дали аз избирам градинаря си. Наистина ценя неосведомеността на гражданите, стане ли дума за политика. Окуражавам персонала си да наема местни хора, стига да притежават нужните умения. Оттам нататък всичко зависи от отделния човек — обърна се усмихнат към Танър. — Ако си търсите работа, ще ви дам координатите на Ронда. Определено изглеждате достатъчно подходящ за охранител. Но преди това ще ми се наложи да я предупредя за странното ви чувство за хумор.

Танър отвърна на усмивката му.

— Бих се радвал. Да работиш за човек, който цени остроумието, би било ако не друго, то поне разнообразие. Но това не отменя връзката ви с един убит от вашата охрана, който е заподозрян в нахълтване с взлом и кражба на злато.

При това неприятно напомняне, Хил отново се намръщи. Танър не беше изненадан. Беше придобил богат опит с раздразнени, влиятелни хора.

— Сигурна съм, че не става въпрос за нещо наистина сериозно — намеси се Шей, като докосна Хил по рамото. — Ронда ще ни обясни, стига да й позволиш.

След момент на колебание и несигурност върху лицето на Хил се изписа обичайната му любезна усмивка.

— А, да, Ронда. Няма проблеми. — Извърна глава настрана и извика: — Роуън!

Помощничката отвори мигновено вратата, сякаш беше се молила да я повикат.

— Да, сър.

— Заведи гостите ми при Ронда.

— Разбира се, сър. Представителят на...

— След пет минути — грубо я прекъсна Хил. — Очаквам обаждане на частната си линия. Ще те уведомя, когато се освободя. Шей, съжалявам, че срещата ни беше толкова кратка. Мистър Дейвис, отново моите съболезнования за загубата ви.

— Моля, последвайте ме — каза им сътрудничката. — Мисис Спийърс току-що се върна от обедната си почивка.

Шей мислено ѝ завидя. Закуската им беше далечен спомен.

Танър също имаше вид на човек, на който му се щеше да хапне нещо...

28.

Ронда Спиърс напълно оправдаваше името си^[1]. Изглеждаше като жена, която можеше да разреже стомана с ноктите си.

— Какви са тези глупости с групата за охрана и някакво убийство? — веднага подхвана тя.

Тонът ѝ подсказа на Танър, че офиса на Хил беше солидно обзаведен с микрофони, а най-вероятно и с камери. Чудесна идея, стига да изтриваш записите всеки ден, ако не и по-често.

— Един от хората, които сте наели наскоро, е бил убит в Мейърс миналата вечер — каза той. — Освен това е замесен в още едно убийство. Едва ли бихте искали името на Антонио Руа да се свързва с това на мистър Хил. Какво ви накара да го вземете на работа?

— Говорите за Тони Руа ли? — попита Ронда.

Танър кимна.

Тя отвори нещо като лично досие на компютъра, въведе няколко думи и зачете файла:

— Няма съдебно разпореждане, не е бил задържан, не е лежал в затвора, липсват просрочени сметки, които си струва да се споменат, чудесни умения в боевете без оръжие, но и много добре си служи с пистолет... Има разрешение да го носи. Резултатите от тестовете за наркотици са отрицателни. — Жената вдигна поглед: — Не виждам проблема.

— Да не би мистър Хил да е решил да увеличи охраната си? — попита Шей, преди Танър да успее да посочи очевидното — проблемът беше убийството.

— На този етап не. Ако рейтингът му по време на кампанията се покачи с няколко пункта, сигурно ще ни се наложи да го направим.

— Но все пак наскоро сте наели Руа. Може би неочаквано се е овакантило някое място? — продължаваше да настоява Шей.

— Получаваме заявления и препоръки от поддръжниците — отвърна жената и повдигна рамена. — Ако имаме възможност, ги назначаваме.

— А кой ви препоръча Руа? — обади се Танър.

Ронда се поколеба и държанието ѝ недвусмислено подсказваше, че ако Хил не ѝ бе наредил да им съдейства, нямаше да им даде тази информация. Започна да разглежда файла, докато намери търсеното място.

— Джонатан Кампбел — каза накрая, без да си прави труда да прикрие нетърпението си.

Шей бе сигурна в това още преди да ги бяха довели при Ронда.

— Благодаря ви за отделеното време — кимна тя. — Не се съмнявам, че водещата позиция на мистър Хил в предизборната надпревара ще ви накара съвсем скоро да наемете още персонал. Сдружението ни високо цени помощта му.

Тънкият намек, че Шей представлява едни от най-влиятелните поддръжници на Хил, накара жената да се усмихне.

— Няма защо. Мистър Хил изпитва дълбоко лично и професионално възхищение към работата на вашата организация.

Танър и Шей мълчаливо прекосиха обратно сградата, наблюдавани дискретно от охраната.

В момента, в който се озоваха сами в пикапа, тя каза хладно:

— Мога ли да ти напомня, че аз ще трябва да работя в тази долина, след като си заминеш? Колкото повече отрова пръскаш, толкова по-трудно ще ми бъде да живея тук.

Той включи двигателя и излезе на магистралата, внимателно обмисляйки отговора си. Тя беше достатъчно щура, за да съдере кожата му още сега.

А и вече не изгаряше от нетърпение да се връща в Лос Анджелис... Нощта, прекарана с Шей, бавно променяше предишните му планове.

— Мисля си, че място, на което с такава лекота може да се пръска отрова, не е много подходящо за живеене — подметна предпазливо той.

— Защо мислиш напуснах Сан Франциско? — прекъсна го ядосано тя. — Или трябва да работя добре за сдружението, или да се наредя на опашката за купони за храна. Схвана ли?

— Да. Затова на мен се пада съмнителната чест да задавам неудобните и горещи въпроси.

— Изобщо не е необходимо да се нагорещява ситуацията! Ние сме цивилизовани хора, които работят с други цивилизовани хора.

Той я изгледа отстрани.

— Неприятно ми е да ти напомня, но убийството е по-скоро варварски акт.

— Сигурно би могъл да задаваш въпросите си и без да вбесяваш събеседниците си...

— Виж. Ние с теб можем да се държим любезно и да целуваме задника на Хил, докато се втурне към следващата си важна среща, но накрая пак ще си останем с лош вкус в устата. И без голям избор къде да отидем, освен на обяд. На Хил му трябва много основателна причина да ни позволи да надникнем в досиетата на персонала му. Е, аз му я предоставих.

Тя облегна глава на седалката.

— Опитваш се да ме убедиш, че няма възпитан начин да задаваш въпроси, на които хората не искат да отговорят. Но това, че премълчават, не ги прави автоматично замесени в убийство.

Танър я изгледа мрачно.

— В момента ние разполагаме с пълна шепа мъниста. Те са доста интересни, но ако не успеем да ги нанижем едно за друго, ще се изплъзнат между пръстите ни.

— Ти смяташ, че Руа е бил използван, така ли? А изчезването на златото е вследствие на смъртта на Лорн, а не причината за нея.

— Поне засега това е единственият логичен начин да нанижем мънистата.

— Къде, по дяволите, е логиката Хил да е пряко свързан с убийството на Руа? Или пък с това на чичо ти?

— Не знам — отвърна ѝ нетърпеливо той, като постоянно надничаше в огледалата за обратно виждане. Още никой не беше захапал стръвта. — Точно затова задавам въпроси и натискам чувствителните места. Рано или късно убиецът ще се изнерви. А нервните хора допускат грешки.

Вече бе започнала да проумява защо Огъст бе настоял тя да си стои вкъщи. Да размахваш червен флаг пред побеснял бик беше сигурен начин да си намериш белята.

Танър не позволи мълчанието ѝ да го притесни. Не много. Вместо това започна да се оглежда за място, където биха могли да

обядват. Може би позицията ѝ щеше да се посмекчи, след като хапнеше нещо. Хората със засилена обмяна на веществата не се чувстваха добре без гориво. Знаеше го със сигурност, защото беше един от тях. Вече беше успял да се увери, че същото се отнасяше и за Шей. Разкри я начинът, по който беше унищожила закуската. Беше открил също, че му харесва да я усеща. И то първично. При определени обстоятелства той беше изключително първичен човек.

В купето на пикапа цареше мълчание. Липсата на разговор не беше нито успокояваща, нито изнервяща. Просто се долавяше осезателно.

Шей се загледа през страничното стъкло, чудейки се дали да закрещи, дали да се разсмее, или да започне да ругае... И ако все пак го направеше — в каква последователност. Или пък да избяга и да се скрие.

Не, Лорн заслужава нещо по-добро. Аз също. Ако трябва да изживея живота си със спомена за обезобразеното му лице, най-малкото се налага да разбере защо.

Опитвайки се да не мисли как бе открила тялото на Лорн, тя започна да разглежда красивите старинни сгради и казината от двете страни на улиците на Карсън сити. Кой знае защо, те ѝ напомняха за богати и влиятелни бизнесмени, които се забъркваха с безсрамни уличници.

Изведнъж в огледалото погледът ѝ улови гъст дим. Наблюдаваше го, докато тъмните кълбета, издигащи се към небето, бързо се разрастваха пред очите ѝ.

Някъде между Тахо и Рино бушуваше пожар. Ако се съдеше по скоростта, с която се разнасяше сивият стълб, вятърът го разпалваше и го правеше неконтролируем. И бездруго през сезона пожарите се бяха превърнали в истинска напаст. Сега нещата щяха да се усложнят още повече. Кабината на пикапа се изпълни с натрапчив, дразнещ звук. Беше нещо средно между звън на будилник и стържене на ламарина върху посипан с чакъл път.

— Какво е това, по дяволите? — огледа се Танър.

— Нищо особено — отвърна Шей. — Така звъни телефонът ми, когато ме търси Кимбърли. Надявам се, че няма да ми се разкрещи, защото Хил я е нахокал.

— Можеш по всяко време да ме насъскаш срещу нея.

Тя не му обърна внимание и отговори на повикването.

— Здравсти, Кимбърли. Какво има?

— Да не би да си със сладкия племенник на Лорн?

— Работя за интересите на сдружението към ранчото на Дейвис, ако това имаш предвид.

Кимбърли звънко се разсмя.

— Е, това не е причина да не се насладиш на такъв мъж. Аз бих го сграбчила и бих го облизала от главата до петите.

Аз пък вече го направих. Не само дотам, ами и обратно, при това за броени секунди. А той ми върна услугата, докато започнах да крещя. Но това не е нещо, което бих искала да обсъждам с шефката си.

— Танър вече по-склонен ли е към благотворителност? — попита Кимбърли.

— Трудно е да се каже, но работя и по този въпрос.

— Имаш ли някаква представа за колко време ще успееш да го убедиш?

— Още не.

— Тогава ще ти се обадя по-късно. Ейс може да ни свърже с друг собственик на ранчо, който се е уморил да се бори с данъците и бюрокрацията. Земята се намира в средата на нищото и от нея би излязъл великолепен резерват за мустанги. Очевидно човекът е свадлив старец, какъвто беше и Лорн.

Шей схвана недоизреченото в разговора.

— Ясно. Аз участвам ли?

— Ти се справяш чудесно с тъпите провинциалисти. Ако постигнеш някакъв напредък с твоята работа, веднага ми звъни.

— Естествено.

Танър я изгледа изпитателно, веднага щом разговорът приключи.

— Какво иска кралицата на ботокса?

Теб. И то гол.

— Отчет за работата ми досега и намек за нов проект — отвърна Шей.

— В момента аз съм проектът, който запълва цялото ти работно време.

— Кимбърли е ненадмината в изпълнението на няколко задачи едновременно.

— Чудесна идея.

— Така ли?

— Да. Ще вземем няколко сандвича и ще се опитаме да измислим как да си уредим среща с Джонатан Кампбел. Ето ти ги няколкото задачи наведнъж.

— Ще го направя по стандартния начин — каза тя. — Просто ще му се обадя.

— Поредният приятел на сдружението?

— Той е собственик на най-голямата строителна компания в Невада. Изкупува греховете си с огромни дарения за организацията ни. В последно време бизнесът му доста западна, но въпреки това си остава много важен съдружник.

— Вашето сдружение започва да ми прилича на изповедалня — сухо отбеляза Танър.

— Гузната съвест струва скъпо...

---

[1] Spear (англ.) — копие, харпун. — Б.пр. ↑

29.

— Имаме късмет, че домът на Кампбел е недалеч от Карсън сити — каза Шей. — Централният му офис е в южната част на Рино, но живее тук.

— Е, добре се е устроил — отбеляза Танър.

Сиера Невада се извисяваше в небето и представляваше величествен фон за няколко ниски постройки. Конете с дълги крака, изящни форми и лъскав косъм пасяха в оградени с бели дървени огради пасища. Топъл извор издигаше примамващо пара над изкуствено направен басейн. Самите сгради бяха в типичния за ранчо стил, изградени от камък, дърво и с циментова замазка с цвят на пясък.

— Онази отляво — обясни Шей. — Виждаш ли малкия паркинг?

Танър кимна и зави към къщата, която се оказа доста по-голяма, отколкото изглеждаше отдалече, защото сянката на планината поглъщаше всичко наоколо. Отпред бяха спрени два карта за голф със сенници, а до тях бяха паркирани няколко непретенциозни седана. Имаше място за поне още двайсетина коли.

— Искате ли да сдружението да разполагаше с такъв паркинг — отбеляза Шей.

— Павиран ли?

— Не, просто да бъде достатъчно голям за повече от две коли. Ужасно е, че сме принудени да оставяме комплект резервни ключове на таблото, така че никой да не се озове заклещен на паркинга. В някои дни да се измъкнеш от него е като да наредиш сложен пъзел.

Танър присви устни насмешливо.

— Случвало ли се е някога кола да бъде взета „назаем“?

— Никога. Защото единствената, която хваща око, е тази на Кимбърли.

— Да не би воланът ѝ да е инкрустиран с фалшиви диаманти?

Шей се изкиска и поклати глава.

— Все още не. — Тя огледа тучния, красив пейзаж. — Обзалагам се, че Кампбел е зачеркнал всичко, освен къщата си като място за

отмора. Тук се усеща курортната атмосфера както никъде другаде.

— С това ли се занимава вашето сдружение? — попита Танър, докато паркираше.

— Ние не търсим изгода за себе си. Просто издирваме красиви места, подходящи за почивка.

— А собственикът ви подписва тлъст чек под формата на дарение — отбеляза той и изключи двигателя.

— Какво да се прави, така работи данъчната система.

— Същото е и в Лос Анджелис, ако успееш да се изкачиш достатъчно високо по бюрократичната хранителна верига.

Шей уви остатъците от обяда им и ги пъкна в найлонова торба.

— Радвам се, че не се наложи да ходим до Рино. Не съм облечена подходящо за делова среща в града — каза тя и с усилие потисна прозявката си. — И се надявам да имам възможност да подремна. Нещо ме държа будна през по-голямата част от нощта.

— Това е, защото някой държа мен буден през по-голямата част от нощта. — Силните му ръце се протегнаха, обвиха се около нея и я привлякоха в прегръдките му. — Много жалко, че Кампбел може да ни приеме веднага. С нетърпение очаквах да се поразходим с пикапа след обяда.

Тъмните ѝ очи го изгледаха преценяващо.

— Прекалено си едър за малкото купе.

— Някога опитвала ли си йога?

— Не.

— Нито пък аз, но са ми казвали, че те могат да го правят дори в кутия за ръкавици.

Смеейки се, тя бързо го целуна по устните и изскочи от колата, преди да се беше изкушила да повтори по-напористо, по-дълбоко и по-горещо.

Той я настигна до входната врата, която би могла да води към фойайето на малък, често посещаван, хотел. Рецепционистът седеше в тясна ниша отляво, вгълбен в екрана на компютъра си. Изражението и бързите движения на пръстите му подсказваха, че играе някаква игра.

Шей изчака да ги забележи. И щеше да продължи да чака, ако Танър шумно не се беше изкашлял.

Мъжът се стресна. Очите му се разшириха, когато най-сетне си даде сметка, че има компания. Колебливо изключи играта.

— Идвате тъкмо навреме — каза им припряно. — Аз... — погледна телефона си. — Така... Мистър Кампбел все още поддържа конферентната връзка. — Изправи се, показвайки тромави крака и безпокойство в присъствието на други хора, характерни за компютърните манияци, както и неоновите маратонки и подобна тениска. — Аз... Е, ще ви заведе в конферентната зала.

— Благодаря — усмихна му се Шей.

Секретарят се изчерви, така че придоби вид на прекалено млад, за да има право да вземе шофьорска книжка.

Танър наблюдаваше момчето, докато ги отвеждаше при шефа си. Маниакът повече се спъваше, отколкото вървеше, сякаш не можеше да движи повече от три четвърти от тялото си едновременно. Вероятно пишеше на клавиатурата по-бързо, отколкото някои хора мислеха. Пред компютъра беше недостижим. Но в живота просто беше прикован към скучната си работа.

Свиквай, младежо... Хората са измислили игрите, защото действителността вони.

Минаха по дълъг коридор, с няколко отдалечени една от друга врати от двете му страни. Някои от тях бяха леко откренати и откриваха гледка към нещо, подобно на видео стаи, после зала, в която бяха подредени част от проектите на Кампбел, и накрая закрит басейн със стойки за щеки по стените.

— Офисът на чичо... Искам да кажа, на мистър Кампбел... Той е в края на коридора — каза водачът им. — Конферентната зала е от тази страна. — Отвори вратата към средно голяма стая с остъклена стена с изглед към планината и кръгла маса с тапицирани кожени столове около нея. — Мога ли да ви предложа кафе... Така де... Или пък сода или вода? — След като му отказаха любезно, додаде: — Той ще дойде скоро. Веднага щом приключи телефонния разговор.

Танър изчака младежът да се отдалечи към видео играта си, преди да каже тихо на Шей:

— Видях нещо, което бих искал да разгледам по-отблизо.

— Какво?

— Тоалетната. Давай, оправяй се с Кампбел без мен. Ще се върна навреме, за да свърша мръсната работа.

Тя се намръщи.

— Кимбърли ми каза, че Кампбел ненавижда конферентните зали и предпочита да работи в собствения си кабинет.

— Надолу по коридора — посочи с палец Танър, точно както беше направило момчето. — Захващай се. Няма да се бавя.

Вместо да седне, Шей започна да се разхожда из залата и да разглежда снимките по стените. Някои бяха на сгради с шокираща архитектура. Повечето обаче изобразяваха индустриални паркове, халета, скромни апартаменти, вътрешни дворове и търговски центрове.

Джонатан Кампбел влезе в стаята с широка усмивка на също тъй широкото си лице. Тялото му беше едро като на строителен работник, какъвто наистина е бил някога. Въпреки че ръцете му бяха гладки и с изрядно поддържани нокти, все още носеха следите от прекомерно излагане на слънце и белезите от непосилно тежка работа. Притежаваше закръглен корем и цяла империя, и определено се радваше и на двете.

— Шей! Как е любимата ми природозащитничка?

— Напоследък не съм говорила с Кимбърли — отвърна жената. — Колкото до мен, последните няколко дни бяха изключително дълги и тежки.

— Такава загуба за цялата ни общност. Но Лорн Дейвис се порадва на хубав живот.

— Да — съгласи се тя с неестествено глух глас. — Много ми се иска да можех да кажа същото и за смъртта му.

— Фреди ми спомена, че не си сама.

— Танър отскочи до тоалетната. Ще се появи всеки момент. Ако искаш да поговориш с нас в кабинета си в дъното на коридора, ще го доведе, веднага щом се върне.

— Чудесно. Мразя конферентните зали. В тях човек никога не се чувства удобно.

След като Кампбел излезе, тя продължи да разглежда окачените по стените снимки от миналото и настоящето му. С разума си приемаше, че хората имаха нужда от места, където да живеят и да работят, да отглеждат и образоват децата си и че не всички бяха създадени за живот, съсредоточен в големите градове. Въпреки това чисто емоционално долавяше, че повечето от конструкциите на Кампбел са истинска обида за красивия пейзаж.

Не бива да съм такъв сноб. Не всеки може да си позволи да си купи дори тези евтини къщи. Само защото предпочитам да гледам дивия пелин пред индустриалните паркове и предградия не означава, че непременно съм права.

Но със сигурност ме кара да работя още по-усилено за каузата на сдружението.

Танър надникна иззад вратата.

— Кампбел все още ли е в офиса си?

— Чака ни там.

— Значи може да почака още една-две минути. Ела с мен.

— Не ми се ходи до тоалетна — възрази тя.

— Ще ти се приходи, след като видиш онова, което искам да ти покажа. — Огледа бързо коридора, но не забеляза никого. — Тръгвай. Нямаме много време.

Заинтригувана, тя го последва, заслушана в даваните шепнешком обяснения:

— Трябваше да огледам отвътре една от тези стаи, но не исках да изнервям момчето — довери й Танър.

— Коя стая?

— Ето тази — каза той и я дръпна през откренатата врата.

Тя се огледа.

— Нямах представа, че се увличаш по умалени модели на сгради.

— Онзи там определено ми харесва — веднага посочи с пръст той.

Шей погледна към далечния край на стаята, където имаше продълговата маса, върху която беше сложена релефна карта на планината, тясната долина и криволичетия между тях поток. Ниски сгради с изчистени линии бяха разхвърляни из целия пейзаж, разделяни от велосипедни алеи или релси, макети на дървета и нещо, което приличаше на минерален басейн, и още един с олимпийски размери. По-нататък по склона изворът беше отведен до различни по размери басейни и каскади, които биха могли да се използват за риболов или за разходка с лодки. По стръмните планински склонове се виждаха миниатюрни ски съоръжения и удивително изискани хижи.

— Кампбел е решил да строи резерват — отбеляза тя. — И какво толкова?

— Я погледни пак. Това все още не е построено. Представи си, че си някъде тук — посочи към картата Танър, — и се престори, че гледаш нагоре към върховете на по-високата планина.

В стаята настъпи тишина, последвана от задавения писък на Шей.

— Та това е долината на Лорн! — възкликна тя.

— По-тихо! — смъмри я той. — Кабинетът на Кампбел се намира зад тази стена.

Тя стисна зъби и продължи шепнешком:

— Това би трябвало да привлече вниманието на шерифа.

— Фактът, че най-крупният предприемач в Невада иска да сложи ръка на земята на чичо ми, едва ли е новина за него... — възрази Танър.

— Но е доказателството, което ни е нужно. Мотивът! — Въпреки че шептеше, беше съвсем очевидно, че тя кипи от ярост и с удоволствие би смачкала макета с юмруци.

— Това е само още едно лъскаво мънисто, но не и кордата, която търсим, за да ги нанижем всички заедно.

— Но защо?

— Помисли — каза той настойчиво. — Има прекалено много начини шерифът да ни обясни това, което виждаме в момента. И най-очевидният е, че да искаш нещо е съвсем различно от това да убиеш, за да го получиш. Още повече като не разполагаме с неопровержими доказателства, че Лорн е умрял от насилствена смърт.

Тя го гледаше изумено.

— Да не намекваш, че този макет не означава нищо?

— Казвам само, че дори служебен адвокат, назначен от окръжния съд, би могъл да запрати нашите доказателства по дяволите, без дори да се изпоти. А юристите на Кампбел съвсем не са вчерашни. Могат да ни издухат като перце.

Шей знаеше, че той е прав. Просто беше прекалено разгневена, за да приеме спокойно фактите. Още повече пък любезно.

— А сега си сложи маската на любезност — нареди той.

— Обикновено с нея ходя по приемите.

— Виждаш съм те да се справяш и по-добре.

Тя се втренчи в него, все още неспокойна.

— Ако не се стегнеш — предупреди я Танър, — ще се престоря, че имам интерес да продам ранчото, в случай че съдът го даде на мен.

Очите ѝ се разтвориха широко, сякаш я беше зашлевил през лицето.

— Наистина ли ще го направиш?

— Не знам — отговори ѝ нетърпеливо. — Но ако искаш да се разкрешиш на някого, излей си яда на мен.

Последва напрегната тишина.

— Ще се справя — отсече накрая тя. — Трябва да разберем колко близък е бил Кампбел с Руа. Някой е засегнал този главорез и го е насочил към Лорн.

Танър реши да не споменава, че нямаше как да бъдат сигурни, още по-малко пък биха могли да го докажат. Не му се искаше да я разстройва. Тя беше твърде емоционална. И не само в секса.

— Добре — съгласи се Шей, макар изобщо да не се чувстваше така. — Хайде да свършим тази работа...

30.

С настроение на бунтарски настроена тийнейджърка, Шей последва Танър навън от стаята и едва не налетя на компютърния маниак с неоновите маратонки и тениска.

— Точно идвах да ви кажа, че чичо... Тоест мистър Кампбел след малко има друга много важна среща.

— Благодаря — отвърна Танър. — Просто забелязах макетите и не можах да устоя на изкушението.

— Наистина ли? — Тонът на младежа подсказваше, че изобщо не ги е виждал, още по-малко пък ги е разглеждал. — Ще ви заведе в офиса му.

— Ние знаем къде е.

— Все пак това ми е работата.

Танър улови ръката на Шей. Личеше си, че е бясна, но полагаше неистови усилия да се контролира. Той се надяваше, че тя няма да се разкрещи, преди да се върнат в пикапа. Застанаха на прага на кабинета. Кампбел стоеше с гръб към тях и жестикулираше, загледан през прозореца с изглед към задната стена. Танър не можеше да определи дали позата му беше отбранителна или агресивна. Но със сигурност му липсваше спокойствие. Притискаше мобилен телефон към ухото си и слушаше, без да говори. Златната му венчална халка проблясваше върху изпотената му ръка. Инкрустираният в нея диамант приличаше на капка слана. Шей броеше издатините върху берберския килим^[1] под краката си и се опитваше да си придаде ведър вид. Омразните уроци, усвоени в снобското ѝ семейство от майка ѝ, се оказаха подходяща броня, за каквато и бяха предназначени да служат.

Танър продължаваше да се опитва да види нещо върху дисплея на телефона в ръката на Кампбел, без да може да си обясни защо. И в следващия момент осъзна, че на бюрото имаше стационарен, а до него лежеше много скъп мобилен апарат. Без да се брои смартфонът, закачен на колана му.

Защо му е нужен друг телефон? При това толкова стар и евтин. Мога да си обясня защо кандидатите в следващите избори като шерифа използват допотопна техника, както и хукналите да преследват високи постове предпочитат да говорят по анонимни линии, но Кампбел? Да не би това да е някаква нова мода в Невада? Имам чувството, че се намирам в южната част на Лос Анджелис, където наркопласъорите използват изхвърлени телефони...

Младежът почука на отворената врата. Кампбел веднага се стегна.

— Ще се чуем по-късно. Гостите ми току-що пристигнаха. — Прекрати разговора, пусна телефона в средното чекмедже на бюрото си и го затвори с гневно движение. Но се усмихваше, когато погледна към тях. — Благодаря ти, Фреди. Оттук нататък ги поемам аз. Момчето кимна. — Човекът, с когото говорех, ме разиграва вече няколко месеца и така и не можем да се разберем. Знаеш как стават тези неща — обърна се Кампбел към Шей. — Някои сделки трябва да се дундуркат като бебета. — Изгледа с присвити очи Танър. — Среца ли сме се някъде? Струват ми се познат.

— Танър Дейвис — представи се мъжът, като протегна ръката си през бюрото и му отпрати широка усмивка. — Искрено се радвам да се запозная с вас, мистър Кампбел.

— Лорн Дейвис е... Той беше негов чичо — поясни Шей, като го наблюдаваше напрегнато.

— А, точно така, благодетелят на „Сдружението за защита на собствениците на малки ферми“ — усмихна се домакинът и стисна ръката на госта. — Играл съм няколко пъти покер с Лорн, но искрено го харесвах.

— Той беше проклет кучи син — заяви Танър. — Но беше член на семейството ми.

— Семейството... Какво да се прави? — Кампбел поклати глава. — И в моето има няколко чешита. И въпреки това ни липсват, когато си отидат. Седнете и ми кажете с какво мога да ви бъда полезен.

Танър погледна към Шей. Щом видя, че успява да се контролира, кимна едва забележимо. Тя вече говореше, пуснала в действие любезния си светски тон, който пораждаше в него желание да ѝ разкъса дрехите и да ѝ се нахвърли.

— Благодаря ти, че намери време за нас в претоварения си график — каза тя. — Знам, че времето те притиска, затова ще се опитаме да бъдем колкото може по-експедитивни. Имаме няколко въпроса за един човек, когото си препоръчал на мистър Хил като бодигард. Името му е Антонио Руа, но са го наричали или Тонио, или Тони.

Кампбел се отпусна върху кожения стол и остави името да се завърти в съзнанието му.

— Звучи ми смътно познато... Ала едва ли мога да запомня всеки, когото съм наемал или препоръчвал на приятели.

— Руа е бил един от шефовете на охраната, така че сигурно си разговарял с него лично.

Последваха секунди озадачено мълчание, преди Кампбел да щракне с пръсти.

— Сетих се. Да, разбира се, че си спомням Руа. Той е малко отнесен и не разбира кой знае колко от строителство, но иначе е незаменим, ако успееш да привлечеш вниманието му. Държеше момчетата от екипа здраво, а това не всеки може да направи. И беше съвсем чист. Много го биваше да говори с добре облечените господа, когато развеждахме потенциални инвеститори из строежите.

— Значи си спомняш, че си го препоръчал като шеф на охраната на мистър Хил?

— Да, струва ми се. Имам предвид, че щом Харолд твърди така, значи съм го препоръчал. Във времето съм му изпращал доста момчета, които да му помагат да се справи с тълпата. Вече правя неочаквани тестове за наркотици и проверявам всички до девето коляно, така че ако са работили за мен, могат лесно да преминат на служба при Хил, без да се губи излишно време.

— И с Руа ли беше така? — попита вежливо Шей.

Вече беше започнала да усеща болки в лицето си от усилието да задържи колкото може по-дълго лицемерната маска на любезност. Споменът за обезобразеното тяло на Лорн и жизнерадостния макет на Кампбел, показващ любимата долина като луксозен курорт, не й даваха мира.

— Ако Руа е започнал работа при Харолд — отговори домакинят, — значи е издържал тестовете.

— Проверих при мистър Хил и се оказва, че Антонио наистина е бил нает от него — продължи тя. — Но не мисля, че изобщо е започвал работа.

Танър я погледна многозначително, за да я предупреди да не споменава за смъртта на Руа.

— Да не би този приятел да представлява някаква заплаха за сдружението ви? — Кампбел се усмихна, но около очите му се очерта мрежа от дребни бръчки.

Социалният ѝ опит и този път помогна.

— Не, просто се надявахме на възможност да поговорим с него.

— Мобилните телефони имат обхват и на строителните площадки. Взехте ли номера му от Хил?

— Последният му известен вече е закрит — поясни тя.

Танър реши, че едва ли би могъл да си намери по-добър партньор от нея.

Недей да лъжеш, но и не казвай истината, ако не се налага.

— Сигурно е с предплатена карта и използва телефона, докато изчерпа лимита ѝ — допусна Кампбел и повдигна рамена. — Повечето от хората в долината живеят на ръба на нищетата.

— Забелязал съм го и в моята работа — съвсем сериозно се намеси Танър.

— И каква по-точно е тя? — заинтересува се Кампбел.

— Социални грижи в Лос Анджелис. Там мнозина се нуждаят от тях. Искам да кажа, че правя каквото мога, но е трудно, нали разбирате?

— Разбирам.

Танър огледа офиса, който беше три пъти по-голям от конферентната зала.

— Радвам се, че някои тук все пак могат да правят пари и имат работа. Учудва ме, че наоколо няма повече строителни площадки. Целият ви бизнес ли е съсредоточен в Рино?

Стационарният телефон забръмча. Кампбел не му обърна внимание.

— Към този момент строя предимно там. Има достатъчно земя за мащабни проекти, които трудно биха се осъществили в долината. Малкото, което не е собственост на щата или на отделни фамилии, е накъсано в мизерни стопанства.

И ще си остане така — с ярост си помисли Шей. — Поне докато зависи от моята работа.

— Което не означава, че нямате големи планове и за това място, нали? — подметна Танър с многозначителна усмивка.

— Кой не мечтае за по-добър живот за себе си и общността, в която живее?

— Всички — отговори Шей, като му отправи усмивка, празна като безоблачното небе над пустинята. — Само дето различните хора имат различно разбиране за по-добър живот. За едни той е семейното ранчо и свободната земя, обградена от девствена природа.

Кампбел тъжно поклати глава.

— Така е, но ако искаме да разкрием нови работни места в долината, нещо трябва да се промени. Ти си тук по-малко от две години, нали?

Тя кимна и усети, как мускулите на лицето ѝ се схващат от широката усмивка.

— А беше време, когато всеки километър по магистрала 395 между нас и Карсън сити приличаше на истински кошер. Кипеше работа — семеен бизнес или по-мощабни проекти се осъществяваха, докдето ти стигаше погледът. Докато сега, дявол да го вземе — каза Кампбел презрително, — можеш да стреляш с пистолет по същите тези улици и няма да улучиш нищо, освен табели с надпис „Продава се“.

— Но все още има семейни ферми — отбеляза сдържано Шей.

— Естествено, но и те замират. — Мъжът се облегна назад и въздъхна. — Също като теб и аз имам своите мечти за няколко от тези ферми. Но за разлика от твоите, моите мечти ще докарат реки от пари в долината.

— Като ски съоръженията на макета в съседната стая ли? — намеси се Танър. — Ето това може да разкрие много работни места.

Кампбел се засмя самодоволно.

— Това е моето бебче. Работя върху този проект вече пета година.

— Какво те кара да мислиш, че ще се сдобиеш с достатъчно земя, за да го осъществиш? — попита Шей, като отново се насили да се усмихне.

Смартфонът завибрира, давайки знак за получено съобщение. Но и този път мъжът не му обърна внимание.

— Работа върху няколко дългосрочни проекта като този — заяви той. — Създаването на макетите и всичко останало е доста скъпо удоволствие... Ала щом на пазара се появи свободна земя, имам готовност да я откупя, преди конкуренцията да успее да мигне, а после ще се огледам за подходящ архитект.

— Проектирането на казино, хотел, бунгала, места за отмора, ски съоръжения и хижи и цялата прилежаща към тях инфраструктура е доста скъпо удоволствие за евентуален бъдещ проект — отбеляза Танър.

— Имам поддръжници, които ми помагат в конкуренцията с Тахо — отвърна Кампбел. — Може би ще отнеме десетилетие, докато се сдобия със земята, но представете си, ако се случи — работа за хиляди, нов пазар за местните стоки, нова туристическа дестинация за хора от целия свят. Защо всички тези данъци да остават в Тахо? Той е презастроен и прекалено скъп за онова, което може да предложи. Ние сме в състояние да го направим по-добре.

— А ако някой откаже да продава? Това няма ли да преобърне мечтата ти? — неутрално попита Шей.

— Човек трябва да вижда едновременно с разума и със сърцето си — отговори ѝ той. — Спомняш ли си делото „Келсо срещу Ню Лондон“? Върховният съд реши, че интересите на частните собственици на земя стоят на пътя както на местното развитие, така и на цялостния просперитет на щата. Ще бъде приложен законът за правото на държавата да отчуждава частната собственост. Макар да не вярвам да се стигне дотам. Хората тук са наясно колко отчаяно се нуждаем от работни места.

— Но ако въпреки това не се съобразят? — продължи тя със същия любезен тон и с неподправен интерес. — Както сам каза, всички имаме различни мечти.

Някъде от вътрешността на бюрото се разнесе звън от евтиния телефон.

— Точно затова в тази страна има закони, ченгета, политици и съдилища. Естествено, ако се позовем на случая „Келсо“, рискуваме да предизвикаме скандал, но ако влиятелните хора са на твоя страна, смятай работата за свършена. Колкото до мен? Аз бих предпочел да

работя за каузата на сдружението, за да съм сигурен, че са се сбъднали колкото може повече мечти. Невада е достатъчно голяма, за да може всеки да получи своя пай. Трябват ни само правилните хора в политическата върхушка, за да накараме нещата да се случат.

Мобилният телефон зазвъня отново.

— Извинете ме — каза Кампбел. — Налага се да приема обаждането. Беше ми много приятно да поговоря с вас. Шей, мистър Дейвис...

Очевидно Фреди също следеше входящите обаждания. Той се появи на вратата, веднага щом чичо му отвори чекмеджето на бюрото си.

Танър знаеше, че няма никакъв шанс да успее да подслуша разговора.

Шей също.

Без да продумат, те последваха неоновите маратонки към изхода на сградата. Никога не беше изпитвала по-голямо задоволство от подобно неочаквано прекъсване на среща. Чувстваше кожата на лицето си опъната, челюстта и рамената я боляха. Буквално се метна в кабината на пикапа и започна да брой секундите, преди да напуснат паркинга.

— Вече сме в безопасност — подметна Танър. — Можеш да дадеш воля на чувствата си.

— Изключено — въздъхна тя. — Опасявам се, че повече никога няма да мога да ги натъпча обратно.

---

[1] Стил в килимарството, в който постелките се изработват предимно от найлон, вълна или олефин (вид полиестерно влакно). — Б.р. ↑

31.

Евтините телефони изчезнаха на бунището зад ресторанта и бара.

Край с това.

Невада е препълнена от празни пространства и необозначени гробове. Никой няма да забележи още един.

Или два.

Три.

Колкото трябва.

32.

Танър спря пред първия мотел недалеч от Рефюдж, чиято реклама предлагаше не само чисти стаи, но и приемливи цени. Знаеше, че рано или късно Шей щеше да се срине. По-скоро рано. Да си имаш работа със смъртта беше нещо като да участваш в състезание — в началото адреналинът се покачва като на маратон. Ала с колкото повече случая се сблъскваш, постепенно настъпва моментът, в който тялото се ръководи повече от разума, отколкото от емоциите.

Но тя беше новак в тази работа. Имаше нужда от спокойно място, където да се отпусне. Ранчото беше обременено с прекалено много спомени, а апартаментът ѝ в Тахо беше далече. Той паркира колата и изключи двигателя.

— Какво търсим тук? — озадачи се тя.

— Вземаме си кратка почивка на място, където никой няма да ни намери.

Даде си сметка колко изтощена беше едва когато му кимна покорно. Отне му само няколко минути да наеме стая на втория етаж. Като истинско ченге той беше наясно колко опасни бяха партерът и първият етаж. Каза на администратора, че куфарите им са се изгубили след полет до Рино и направи регистрация на името на мистър и мисис Т. Л. Дейвис. Това бяха собствените му инициали от шофьорската книжка и кредитните карти, така че никой не би могъл да види нещо неестествено в двойка, отсядаща без багаж в мотел.

В крайна сметка, намираха се в Невада, където проституцията беше узаконена и жриците на любовта редовно си плащаха данъците.

— Хайде, миличка — подкани я Танър, като я поведе по страничните стълби към стаята. — Имаш нужда от почивка.

Искаше ѝ се да му възрази, но не го направи. Нямахше смисъл. Знаеше, че е на ръба на нервен срив и всеки момент можеше да изгуби контрол над себе си. Твърде много неща се бяха случили за кратко време, при това толкова ужасни, че ѝ беше трудно да ги осмисли, още по-малко пък да ги приеме. И наред с всичко останало и Танър...

Бурен вятър, който помете спокойствието ѝ, без да ѝ остави друго сигурно място, освен в собствените му обятия. А тази прегръдка щеше да я очаква само дотогава, докато се разрешеше въпросът със собствеността на Лорн.

— Може би родителите ми са били прави — каза тя, докато Танър отмяташе завивката на едно от леглата. — Сигурно не съм създадена за живот в провинцията.

— Смъртта се промъква навсякъде. Чисто статистически погледнато, сред тази пустош си в много по-голяма безопасност.

Започна да я разсъблича със същата сръчност, с която беше приготвил и леглото. Обувките, чорапите, самото и ризата едни след други се трупаха на пода. Въпреки че движенията му бяха по-скоро ласкави, отколкото страстни, тя усети как по тялото ѝ се разлива топлина и стопява леда, който я беше сковал.

— Но какво точно правиш... — подхвана тя, докато той я полагаше в леглото.

— Това е, миличка. Лягай си. — Надвеси се над нея и смъкна дънките ѝ. — Ще те събудя след около час. Тогава ще можем да поговорим.

— След час — повтори тя. — Дотогава никакви разговори.

— Ето че ме разбра.

Шей се отпусна под нежния натиск на ръцете му, после го прегърна през врата и го дръпна към себе си, докато го извади от равновесие. За момент той остана неподвижен върху нея. После неохотно се подчини на останките от здравия разум.

— Имах предвид, че трябва да си починеш — прошепна неубедително той.

— Възбуден си...

— Миличка, нали съм до теб.

— Съжалявам, че бях толкова...

— Беше невероятна — увери я той, притискайки пръст към устните ѝ, за да ѝ попречи да продължи. — Видя макета, прииска ти се да разкъсаш със зъби гърлото на Кампбел, но не изгуби самоконтрол, зададе му правилните въпроси като истински професионалист и дори не намекна за смъртта на Руа. Бих те взел за свой партньор по всяко време.

Тъмните ѝ очи го гледаха изпитателно, докато най-накрая се убеди, че ѝ казва истината.

— Всъщност почти го изгубих — призна тя тихо. — Онзи проклет макет беше черешката на върха на изминалите няколко ужасни дни. Ти, от друга страна, беше тортата. — Надигна се само колкото да може да го целуне. — Но току-що открих, че съм егоистка. Искам малко разбита сметана и за себе си.

Той се усмихна, но му идваше да изстене. Докосна лицето ѝ с пръсти. Тогава езикът ѝ се плъзна по тях.

— Шей... — Това беше единственото, което успя да изцеди през пресъхналите си устни.

— Свали си дънките.

Танър бързо отдръпна ръката си от лицето ѝ и я целуна, докато тя започна да се гърчи и извива жадно около него. Смъкна бельото ѝ само толкова, колкото да можеше да направи онова, което бе искал тази сутрин, преди обаждането на заместник-шерифа. Целуваше я нежно и жадно по шията, когато нетърпеливите ѝ пръсти разтвориха ризата му и се плъзнаха по гладката кожа на гърба му. Попиваха топлината му едновременно нетърпеливо и с благоговение.

— Още — прошепна тя.

Задъханият ѝ глас го разтърси. Той усети как целият се изопна, сякаш през него премина светкавица. Внимателно влезе в нея. Тялото ѝ под него се изви, сякаш му напомни, че още не беше докоснал гърдите ѝ... Зърната ѝ вече се бяха втвърдили. Улови едното между устните си и го засмука дълго и нежно.

— Дънките — изстена Шей. — Веднага! — Ръцете ѝ трескаво заопипваха колана, докато успяха да смъкнат ципа.

— А ме излъга, че ще спиш...

— Толкова силно те искам, че чак ме боли... Помогни ми, Танър.

Той скрита обувките си и я остави да го освободи от останалите дрехи. Минута по-късно горещите им тела се бяха вплели едно в друго. Шей впи нокти в гърба му. После се спусна надолу, докато устните ѝ докоснаха гладката му твърда мъжественост. Тя обожаваше да усеща страстта и топлината, които излъчваше.

— Някой ден ще го направя много бавно — изстена той и се изви, сякаш отново поразен от мълнията на неутолимото желание.

— Но не днес. Не сега.

— Не сега — покорно се съгласи Танър.

Улови между зъбите си сочната ѝ устна и лекичко я ухапа. След това я пусна с нямо обещание, което я накара да повдигне лице към неговото. Дланите му галеха гърба ѝ, плъзнаха се надолу по бедрата, докато пръстите му докоснаха скритата, гореща плът между краката ѝ. Усещането за бликащата топлина го замая.

— По дяволите, ти си истинско чудо — успя да каже, като я нагласи върху себе си. — Никога не съм срещал толкова страстна жена.

— Не искам да слушам за жените преди мен.

— Замълчи, Шей.

Тя се раздвижи, докато възбудата му стана неудържима, след което се сляха в едно. С резки, жадни тласъци вземаха всичко, което можеха един от друг, докато започнаха да дишат тежко, пресекливо. И единственият възможен край беше чувствена експлозия, която ги остави изтощени върху чаршафите...

Звънът на телефона на Шей ги изтръгна от сладката дрямка.

— Не вдигай — измърмори Танър.

Спокойният му ленив глас я накара да се усмихне. Тя потърка лице по наболата му брада, докато слепешком търсеше с ръка сакото си, което се оказа захвърлено до леглото. Пръстите ѝ докоснаха телефона.

— Ейс е — съобщи тя.

Танър само изсумтя недоволно. Смеейки се, тя все пак прие обаждането.

— Здравейте, мистър Дезмънд.

— Ейс — поправи я гласът от другия край на линията. — Натъкнах се на нещо, което би могло да ви помогне. Или по-скоро на Танър. На „МакКърди 8“ пускат жени, защото ги принуждават, но не позволяват на никого да разговаря с тях.

— Какво пък е това „МакКърди 8“?

— Спортна зала в Рио, където Руа наскоро се е записал да тренира.

— Задръжете така. Ще включа телефона си на високоговорител.

Потискайки прозявка, тя натисна бутона и продължи:

— Чувате ли ме добре?

— Отлично — отвърна Ейс. — Много ме заинтригувахте с този Руа и изчезналите златни монети. Стигнахте ли до нещо в разследването?

— Не — обади се Танър. — Източникът ми не ми е изпращал нова информация.

— По дяволите — изруга мъжът отсреща. — Заповядах на хората си да прегледат досието на Руа и да ми дадат всички телефонни номера, с които е поддържал връзка. Успяха да открият едва два. Първият е на личния му мобилен телефон, който, както подозирам, е бил открит на местопрестъплението...

— Не съм чувал подобно нещо — прекъсна го Танър. — Смъртта на някакъв негодник в Мейърс не е събитие, което би подпалило задника на шерифа.

Ейс измърмори нещо на някого. После продължи в слушалката:

— Извинявайте. Накарах охраната да прегледа всички запазени записи от камерите, за да видим дали Руа се появява на някои от тях. Можем да засечем някой негов приятел... Ще наредя на хората си да изпатрат всичко интересно, което открият, на пощата на Шей.

— Благодаря — обади се тя.

— Вие споменахте два номера — напомни му Танър.

— Вторият е на спортна зала за смесени бойни изкуства, за която вече казах на Шей — отговори Ейс.

— За „МакКърди 8“ ли? — попита тя. — Където се допускат жени, но после никой не им обръща внимание?

— Точно тази. Проверих я в интернет и се оказа, че се намира в северната част на Рино. — Чу се шумолене на листове, докато Ейс четеше адреса. — Щях да отида да я проверя лично, но съм планирал да ида на риболов в планината тази нощ и ако не се измъкна сега, няма да го направя никога.

Шей с усилие потисна още една прозявка.

— Извинете ме.

— Звучите ми точно толкова уморена, колкото съм и аз — отбеляза Ейс. — Искате ли да дойдете с мен за риба?

Танър я стрелна с поглед.

— Тя ще поспи, докато аз проверявам „МакКърди 8“. Благодаря ви за полезната информация. Надявам се, че уловът ще бъде добър.

И прекъсна разговора, преди Шей да успее да му попречи.

— Беше изключително грубо от твоя страна — скара му се тя.

— Това си е дарба — съгласи се той, като се измъкна от леглото и започна да се облича. Е лавата ѝ се отпусна върху възглавницата, докато Шей потискаше поредната прозявка. — Откъде намираш сили да продължиш? — попита го сънено.

— Навик. Не изразходвам цялата си енергия наведнъж. Затваряй очи, красавице, или ще ме принудиш да ти покажа с какво допринасяш за моята издръжливост.

Тя едва отвори очи.

— Но ще се върнеш, нали?

— Обещавам... — Той се наведе да я целуне, преди да придърпа завивките до брадичката ѝ. — Ще сложа табелата: „Не ни безпокойте“, но ти не изключвай телефона си. Ще ти се обадя.

— Не трябва ли да звъннем на Огъст? — измърмори сънено тя.

— И да му кажем, че Кампбел има слабост към изработването на макети на сгради? Ще извадя истински късмет, ако не ме наругае и не ме нарече аматьор. Поспи си, докато проверя тези женомразци.

— Бих могла...

— Спи — прекъсна я той. — Ще ти се обадя, ако изскочи нещо.

Тя отново промърмори и най-сетне се предаде на съня. Танър се обърна и безшумно напусна стаята, преди да ѝ обясни, какво подозира...

Ще ѝ го кажа, след като проверя спортната зала — обеща си той.

33.

На Танър му бяха необходими само няколко секунди, за да разбере, че „МакКърди 8“ беше всичко онова, което „Граунд енд Паунд“ искаше да бъде. Залата на Стъбс беше неугледна, дъхаща на пот и отчаяние. Тази тук беше за професионални борци, които вече се бяха доказали на осмоъгълния ринг под мощните прожектори, с крещящи и насмешливи фенове, скупчени около него.

„МакКърди 8“ беше място, където мъжете бяха решени на всичко, готови да се бият или да умрат заради тълпата. Наподобяваше гладиаторските игри в Древния Рим, само че без разярените лъвовете... По стените висяха плакати на мускулести шампиони, окървавени, но триумфиращи, сипещи заредени с адреналин усмивки и прикриващи болката, която със сигурност щеше да се появи още със следващото утро.

Най-големият плакат беше на Ник МакКърди, сияещ сред отоците и синините, вдигнал в ръце колана на победителя, широк почти колкото гърдите му.

Зад мястото на администратора мъже удряха по подплатени стоманени колони и боксови круши и сумтяха от усилието — звуци, които изпълваха помещението и му предаваха някакъв особен, първичен ритъм. Част от Танър разбираше чисто физическото удоволствие от възможността да се изправиш срещу равностоен противник. Другата обаче се питаше, дали тези мъже някога бяха пробвали да заменят болезнените тренировки със секс.

Не си направи труда да поговори лично с МакКърди. Просто отиде до планината от мускули, застанала от другата страна на бюрото. Върху баджа на ризата му беше написано само *Булдог*.

А би трябвало да е *горила*.

— Имам няколко въпроса за един боец на име Антонио Руа, известен още като Тонио или Тони — започна Танър, като показва забодената в портфейла му значка.

— Не познавам такъв.

— От новите членове е.

— Трябва да питам шефа — отвърна мъжът.

Танър кимна, доволен, че Булдог беше човек, който нямаше намерение да се доказва. Даже и да използваше мръсни похвати, този тук със сигурност нямаше да е приятен противник.

Докато чакаше, Танър се огледа наоколо и забеляза камерите, записващи всичко случващо се в залата, в това число и ставащото около рецепцията. Силни удари и сумтене бяха единствените звуци, нарушаващи тишината в огромното помещение. Никакви обиди, никакви ругатни, само решителността и способността да се понася болка внасяха някаква жизненост в тренировката.

Това си е чиста загуба на време — помисли си Танър. — Шей каза, че тялото на Лорн е било разкъсано само от хищниците. Ако пребиеш някого до смърт, няма как да не останат никакви следи.

Но тази спортна зала не беше единственото безнадеждно място, което беше посещавал, откакто се беше заел със случая. И сигурно нямаше да е последното. Разследването на убийство, при което извършителят не беше оставил свидетели, нито пък се беше хвалил в местния бар или на улицата, отнемаше много време и се разкриваше изключително трудно. Ако изобщо някога излезеше наяве... Това не му допадаше, но от опит знаеше, че се случва.

Единственото, за което се надяваше в момента, беше, че на Шей нямаше да ѝ се наложи да се примирява с тази действителност.

Булдог се върна.

— Шефът каза, че винаги сме помагали на полицията. Какво искаш?

— Информация за Руа.

— Защо ти е?

— Защото е мъртъв.

— О, боже. На шефа хич не му харесва, когато бойците му се проявяват и извън ринга.

— Застрелян е, не е пребит до смърт.

Мъжът поклати глава.

— Страхливец.

Танър само повдигна рамена.

Другият се порови в компютъра, намери досието на Руа и обърна монитора към посетителя. Нямаше нещо, което да заслужава особено

внимание.

— Той имаше ли някакви приятели тук? — попита Танър. — Някой, който го е насочил към вас?

— „МакКърди 8“ няма нужда от реклама — отвърна Булдог, като разви една дъвка без захар и я пхна в огромната си уста. — Онзи, който не е чувал за нас, не знае нищо за бойните изкуства.

— Да е общувал с някого по-отблизо?

— Никога не съм го виждал да влиза или да си тръгва с някое от нашите момчета.

Танър опита да насочи разговора в друга насока:

— Тук приемате ли случайни хора?

— Не. Излишно губене на време. Шефът се оглежда само за такива, които искат да станат бойци, и после решава.

— Значи Руа е направил пробив.

— Едва ли. Онова, с което ни впечатли, беше, че имаше наистина бърз и много силен „сърдечен удар“, с който поваляше противници, два пъти по-едри от него. Шефът си мислеше, че може да му спечели няколко мача.

— Какво е това „сърдечен удар“?

Булдог млясна няколко пъти с дъвката си.

— Удряш оня отсреща право в сърцето достатъчно силно, за да го повалиш. Веднъж видях как едно момче умря на ринга след такъв удар.

Лицето на Танър остана безизразно.

— Сигурно от него остават дяволски болезнени синини.

— Мъртвите не посиняват. Могат да имат много други белези от предишни борби, но не и от удара, който ги е убил.

— Хмм... А пък аз си мислех, че тези приказки са чисти глупости.

— Виждал съм го с очите си. И никога няма да го забравя. Не става въпрос само за сила, а и за бързина и точен разчет. Шефът може да ви го обясни по медицински, но е нещо като сътресение на сърцето, вместо на мозъка.

Танър остана още известно време, като разпитваше за тренировъчния график на Руа, за спаринг-партньорите му и за всичко, което би могло да отвлече мислите на Булдог от разговора за „сърдечния удар“. После му благодари и се насочи към изхода.

Щом се качи в пикапа, позвъни на Огъст.

— Знам, че това няма да удиви шерифа — каза той, — но Руа е използвал боен прием, известен като „сърдечен удар“.

— Давай нататък.

— Представлява бърз, единствен удар в сърцето, който може да повали дори опитен боец и даже да го убие. Резултатът прилича на обикновен инфаркт, без да остават никакви следи.

— Глупости.

— Помисли малко. Синините се образуват, защото кръвта се движи из тялото под налягане и изтича през нарушените вени и артерии. Няма сърдечна дейност, няма налягане, няма синини. Това е удар в десетката... И светлините угасват завинаги.

От другата страна на линията настъпи мълчание, последвано от продължителна ругатня.

— Е, тази информация може да се окаже ритник в задника. Сигурен ли си в това, което ми казваш?

— Убеден съм, че не е нужна кой знае каква сила, за да се справиш с човек на възрастта на Лорн. Именно липсата на синини притесняваше всички. Ето ти го обяснението.

— След смъртта на Руа, това си е само пушилка... Шерифът няма да ѝ обърне внимание. В момента е на някаква национална среща на офицерите извън армията, която се провежда в Калифорния, и се учи как да върши по-добре работата си. Но ако сведенията за пожара, който в момента се разраства и пълзи насам, станат тревожни, може и да се върне.

— Да се надяваме, че най-сетне ще се опита да измъкне главата си от пясъка — отбеляза Танър. — Щом ушите му престанат да бучат, може да направи връзката между Лорн и Руа и да се опита да разбере защо Руа е бил премахнат и от кого. Между другото, има ли нещо ново по този случай? На кого е възложено разследването?

— Нищо не съм чул. Може да е всеки от онази конференция, който в момента се обогатява с нови знания за това, как да превърне затвора в приятно място за отмора — с неприкрит сарказъм отвърна Огъст.

— Направо ми идва да изскоча на улицата и да се оставя да ме арестуват — заяви Танър. — Я чакай! В момента тук няма никой, който да свърши работата. Всички са на конференцията, така ли?

— Може би имаш бъдеще при нас.

— Благодаря ти, но нещо такова ме очаква и в Лос Анджелис.

Огъст се разсмя.

— Дявол да ме вземе, май започваш да ми харесваш. Виж, ще направя каквото мога, но не е кой знае колко много. Ако успееш да докажеш някаква връзка между Лорн, Руа и трети човек, ще успея да прескоча шерифа и сам да направя някои разследвания. Но дотогава ръцете ми са вързани. Имам пряко нареждане да престана да гоня задници и да се отдам на връзките с обществеността. Разкриването на убийство в окръг Елдорадо и пускането на слухове за напълно естествената смърт на възрастен жител на Рефюдж не е вписано в длъжностната ми характеристика.

Танър прекъсна връзката и набра номера на Шей.

Тя отговори още след първия сигнал.

— Събудих ли те? — попита той.

— Не. Седя си тук и се любувам на дългите сенки, които се спускат по прозореца.

— Чувала ли си някога за удар в сърцето?

— От пистолет ли?

— Не, от юмрук.

— Нямам спомен.

— Мислех, че е измислица, но един тип в „МакКърди 8“ ми каза, че е напълно реално. Един-единствен добре премерен удар води до блокиране на сърдечната дейност. В повечето случаи се използва, за да бъде изваден противникът от играта. Но понякога може да доведе до смърт. Изцяло прилича на инфаркт. Не остават никакви следи.

— Руа знаел ли е как се прави? — припряно попита тя.

— Всъщност ударът е бил неговият специалитет. Основната причина, която му е отворила вратите на клуб „МакКърди 8“. А в сравнение с него, трябва да ти кажа, „Граунд енд Паунд“ изглежда като физкултурен салон на начално училище.

— Веднага ще се обадя на заместник Огъст.

— Вече го направих. Не беше много забавно. Шерифът в прав текст му е наредил да не разлайва кучетата и да съсредоточи усилията си във връзките с обществеността.

— Шегуваш се.

— Много бих искал да е така.

Последва продължително мълчание, докато Шей продължаваше да наблюдава трептящите сенки.

— И сега какво, детективе?

— Ще се върна след около час, най-много час и половина. Зависи от натовареността на трафика. Рино не е Лос Анджелис, но по магистралата се движат много коли, отправили се към дома или към разни места за развлечение.

— Не се приближаваме към онзи, който е поръчал на Руа да убие Лорн, нали?

— *Разследване* е още един синоним на *търпение* — отговори Танър.

— Вярно ли е твърдението за първите четиридесет и осем часа след убийството?

Не му беше нужно да пита какво имаше предвид. Това беше сурова житейска истина, с която се сблъскваше всеки следовател — ако не се разкриеше убийство в първите две денонощия след извършването му, съществуваше реална опасност да остане тайна завинаги.

— Искаш ли да се откажем? — попита той.

— Не — припряно отвърна Шей. — А ти?

— Не, никога.

Онова, което не ѝ призна, беше, че само тя го задържаше все още в долината. Беше права, че с времето следите постепенно се заличаваха.

— Шей? — попита колебливо той. — Ти не си обладана от дълбоко прикрит копнеж да живееш в Лос Анджелис, нали?

— Аз... О, Танър, иска ми се да беше така — отговори му тя с тъжен глас. — Но когато за първи път видях Рефюдж, изпитах усещането, че най-после съм се прибрала у дома. Бившият ми съпруг ме научи, че да заравам дълбоко в себе си собствените си желания, за да може той да получи онова, от което има нужда, е губеща комбинация. И в края на краищата потърпевшата се оказах аз. Ами ти? Не ти ли се ще поне малко да останеш тук?

— Единственото, което зная със сигурност, е, че не искам да изгубя теб. Не си тръгвай, преди да дойда. Няма да се бавя. Само трябва да заредя колата. Изчакай ме, миличка.

— Ще те изчакам.

Тя чу звук, подсказващ, че линията все още е отворена. Впери поглед в телефона и сърцето ѝ заби лудо...

Не искам да те загубя.

Тя също не искаше да го загуби.

Независимо какво щеше да донесе това и на двамата.

Понякога да си възрастен беше адски трудно...

34.

Шей пусна телефона на леглото, облече се и излезе на тясната тераса, осигуряваща оскъден изглед към малкия паркинг. Асфалтът приличаше на лунен пейзаж, вълни от пукнатини бяха плъзнали навсякъде като тъмни вени. Паркингът беше кърпен многократно през годините, но никога нямаше да изглежда като едно цяло.

И аз по същия начин си въобразявах, че никога вече няма да се почувствам цяла. Но вече не мисля така. Кога се случи това? Може би обичта ми към Танър ще стане за мен вид свобода, за каквато дори не съм мечтала. Освободена от миналото, което ме разкъсваше. Свободна да сграбча своя шанс за бъдещето.

Да повярвам най-накрая в идните дни, вместо просто да си проправям път през поредния проблем сама — всеки ден, всяка седмица и месец, всяка година, — докато остарея и си отида от този свят като бедния Лорн...

Знаеше, че можеше да продължи да живее сама и да се справя добре с това. Беше го правила години наред.

Телефонът ѝ иззвъня.

Шей забърза обратно към леглото, вдигна го и побърза да отговори:

— Танър?

— Кимбърли е. Къде е твоят висок, мургав, сексапилен sameц?

Шей сбърчи лице. Въпреки закачливите думи, гласът на шефката ѝ беше равен, писклив и напрегнат от тревожност, каквато никога преди не беше забелязвала у нея. Освен това не използваше личния си телефон, защото мелодията щеше да бъде друга.

— Какво се е случило? — попита Шей.

— А какво ли не... — разтреперано отговори Кимбърли. — По някакъв начин сдружението се е превърнало в лошото момче, само защото възрастта на Лорн си е казала думата и го е отнесла, преди да успее да подпише писмото, в което черно на бяло излага намеренията си.

— Звучи ми нелогично.

— Кога изобщо в емоциите е имало някаква логика? — възрази Кимбърли. Гласът ѝ беше продран, сякаш беше крещяла или плакала. — Казвали са ми, че да остареееш означава да надживеееш враговете си и да танцуваш на гробовете им. А сега имам чувството, че някой танцува на моя. Лорн ни прецака, като промени решението си. Собствениците на ферми разправят наоколо, че от сдружението сме се опитвали да го измамим, като сме го принуждавали да подпише набързо документ, според който ние получаваме всичко и го оставяме едва ли не на улицата.

Шей знаеше, че трябва да каже на шефката си *вината не е твоя, всички допускат грешки*, но в момента не беше настроена благотворително. Ако вместо Кимбърли, а тя беше направила подобен гаф, отдавна щеше да е уволнена, при това напълно основателно.

— Кои са тези собственици? — попита припряно. — От моя ресор ли са? Бих могла да поговоря с тях.

— Председателят на националното сдружение ми се обади и ме насмете заради историята с Лорн — продължи Кимбърли, сякаш Шей не беше казала нищо. — Той отсече, че организацията не може да си позволи такъв скандал. Нещо трябвало да се направи. Опасявам се, че това „нещо“ означава да се отърве от мен.

Шей изчака, докато Кимбърли успее да овладее гласа си. И тя успя след дълго, много дълго мълчание.

— И знаеш ли кое е най-ужасното? — попита накрая и додаде, без да изчака отговора: — Според мен Лорн изобщо не е имал намерение да ни прехвърли ранчото си. А просто е решил, че може да се позабавлява на наш гръб, да си осигури срещи с привлекателна, млада жена и да ни разтакава с месеци.

В първия момент Шей беше прекалено шокирана, за да може да заговори.

— Наясно съм, че двамата с Лорн не хранехте особени симпатии един към друг, но всички успяхме да се държим цивилизовано и да вървим заедно към общата ни цел — да съхраним ранчото му за бъдещите поколения.

— Да, да, и свършихме добра работа — заяви Кимбърли с типичния си суров глас. — Но сега семейство Лестър на север са си наели адвокат, за да отменят предложението си, а семейство Гюнтер от

източната страна на долината преговарят с агенция за недвижими имоти, която да изнесе земята им на пазара. От сдружението се оглеждат за виновник и искат да стоварят цялата отговорност върху мен. А пък аз вложих всичко в него. Сега никой няма да ме наеме, а наследството от чичо ми едва ще ми стигне да преживявам, още по-малко пък да издържам Питър. Прекалено стара съм, за да започна всичко отначало. Съсипана съм! — заяви плачливо тя. — Нямам къде...

Шей се отказа от опитите си да прекъсне монолога ѝ. Пък и нямаше смисъл. Макар представянето на нещата да беше преувеличено, всичко в него беше истина. Ако ръководството на сдружението уволнеше Кимбърли, с нея беше свършено. Всичко щеше да отиде на вятъра. Цялото внимание, всички приеми, целият бизнес и ухаждането на политици в името на работата...

Когато си даде сметка, че единственото ѝ задължение в момента е да я изслуша, Шей се върна в леглото и се приготви да отдели толкова време, колкото щеше да е необходимо на Кимбърли да излее цялата си душа. А при нея това можеше да продължи и няколко часа.

Шей погледна през прозореца. Някъде между Сиера Невада и северната част на Карсън сити пожарът все още бушуваше и гъстият, черен дим се издигаше над най-близкото било на планината. Цветът му подсказваше пристигането на пожарникарите, които се надяваха огънят да се разрасне достатъчно, за да предизвика собствени вътрешни течения. Мислено се молеше да не са засегнати населени райони, въпреки че такива се срещаха все по-рядко. Някой на два пъти се опита да се свърже с нея, но не ѝ се струваше редно да кара разстроената си шефка да изчака. И изведнъж линията заглъхна. Тя провери батерията на телефона си. Беше заредена. Очевидно проблемът беше в батерията на служебния апарат на Кимбърли. Изслуша гласовото съобщение от Танър, с което я молеше да му се обади и точно щеше да набере номера му, когато някой пъхна електронна карта в бравата на единствената врата на мотелската стая.

Майната им. Изглежда, Танър е забравил да сложи табелката „Не безпокойте“.

— Почистване на стаята — обади се приглушен глас.

— Не искам...

Имаше само един кратък момент, за да осъзнае, че не беше сложила веригата, нито райбера след излизането на Танър. Вратата се отвори.

И в стаята ѝ влезе Ейс, следван плътно от Кимбърли.

Шей стоеше като вкаменена. Една част от съзнанието ѝ бегло отбеляза, че той беше с туристически обувки, дънки, вълнена риза и непромокаемо яке. Беше си нахлупил рибарска шапка, която не прикриваше лицето му. То беше дружелюбно, с широка, топла усмивка, както винаги. Ала въпреки това в него имаше нещо различно.

Ами да, носеше хирургически ръкавици...

35.

— Ейс, какво търсиш тук? — попита Шей.

— Спомняш ли си онова пространство, за което Кимбърли ти каза? Ранчото в долния край на долината, където са мустангите? Тя иска да ти го покаже още днес, преди да съм отишъл за риба.

— Помислих си, че ако успея да уредя ново ранчо, сдружението ще остане доволно от мен — припряно додаде Кимбърли.

Шей се почувства така, сякаш я бяха захвърлили в друга галактика.

— Почакайте... Откъде знаете, че съм тук?

— Ако имаш правилните връзки и достатъчно време, мобилните телефони могат да бъдат проследени точно както стационарните — поясни Ейс. — Да се установи местонахождението по сим картата в един ограничен триъгълник никак не е трудно. Колкото до мотела, той е моя собственост, заедно с още няколко. Впрочем доволна ли си от престоя си тук?

Тя се загледа в него.

— Какво щеше да направиш, ако случайно не бях отседнала в някой от твоите мотели?

— Щях да изпратя Кимбърли да почука на вратата. Координатите ти бяха установени с изключителна точност. — Той се усмихна. — Извинявай, че те пришпорвам така, но наистина искам да приключа с това и да ида най-после за риба.

Подозрението, че нещо съвсем не е наред, я обля с ледена пот. Сред все по-ускоряващите се удари на сърцето си, тя чу гласа на Танър: *Чакай ме, миличка.*

Ръбовете на телефона ѝ се впираха в потните длани.

— Не мога да дойда с вас. Имам да върша нещо...

— Дай ми този телефон.

Гласът на Ейс беше приятен, както винаги, но сега накара кожата ѝ да настръхне. Тя се изправи, препъна се и използва залитането, за да натисне незабелязано бутона за обратно набиране.

Танър вдигна почти мигновено.

— Ей... — беше единственото, което успя да изрече, преди добре премерен удар да я блъсне обратно в леглото, секвайки дишането ѝ и отпращайки телефона в другия край на стаята.

Ейс го вдигна, изключи го и извади сим картата. Изхвърли я в тоалетната, после уви апарата в неугледен пакет от тоалетна хартия и го пусна в кошчето за боклук.

През цялото това време Шей с хриптене се опитваше да си поеме дъх.

Кимбърли наблюдаваше, сякаш гледаше телевизионно шоу и се колебаеше, дали да не смени канала. Но наистина, за да се натисне бутонът се изискваше голямо усилие.

— Ставай — нареди Ейс. — Не си ранена.

Лесно ти е да го кажеш, копеле такова — помисли си Шей.

— Съжалявам за това — каза той. — Трябваше по-рано да видя телефона. Мразя да упражнявам физическо насилие. Мислех, че съм оставил тези неща в миналото си преди много години — повдигна нехайно рамена. — Човек действа според обстоятелствата.

Като да застреляш Руа?

Но тя запази тези разсъждения за себе си. Вече си имаше достатъчно грижи със спокойния Ейс. Да го предизвиква би било истинско безумие.

Значи, оставаше шефката...

— Кимбърли — обърна се Шей към нея, дишайки неравномерно заради болката в слънчевия сплит, — какво става тук?

Тя изглеждаше така, сякаш се беше облякла за парти, но в последния момент се бе отказала да ходи. Гримът ѝ беше тежък, копринената ѝ риза подрънкваше с кристалния звън на мънистата при всяко движение, но дънките ѝ бяха протрити, а сребристите обувки за тенис бяха целите издраскани. Погледът ѝ беше стъклен от адреналина или от нещо не толкова законно.

— Казах ти — обади се Кимбърли. — Имам нужда от това ново ранчо, затова ще отидем да го огледаме набързо.

— Значи подмяната на страницата от договора изобщо не е била неволна грешка — каза Шей, без да става от леглото и все още дишайки на пресекулки. — Ти си искала да измамиш Лорн.

Шефката сви рамена.

— Ние се нуждаехме от ранчото му много повече от него. Впрочем там няма никакви мустанги, така че сделката не беше кой знае какво.

— Ние ли каза? Ти и Ейс?

— Ами естествено. Не смяташ, че Питър е достатъчно умен, за да ми помогне, нали? Просто го използвах като прах в очите на хората, за да не забележат, че с Ейс се срещаме при всяка възможност.

— Можем да поговорим за добрите стари времена, докато Кимбърли шофира — прекъсна разговора Ейс. — В планината пъстървата вече ме очаква.

— Никъде няма да ходя с вас — отсече Шей.

— Имаш избор — отвърна той. — Или идваш, или си мъртва.

Кимбърли сбърчи чело недоволно:

— Нужна ли е цялата тази драма, Ейс?

— Няма да ме убиеш тук — заяви Шей, без да откъсва очи от него. — Хората в мотела ще те разпознаят.

— Те изобщо не ме видяха. Имам електронни карти за всичките си заведения. Така е много по-лесно — възрази той с типичния си любезен маниер. — Е, идваш или оставаш?

Със същия небрежен тон би могъл да я попита дали иска захар в кафето си. Страховитото усещане за паралелна реалност я караше да се усъмни в здравия си разум. Той беше толкова спокоен, толкова учтив, докато очакваше отговора й...

Нужна й беше само секунда, за да осъзнае, че моментално трябваше да приеме предложението му, ако искаше все пак да има някакви шансове да оцелее.

— Изглежда, ще трябва да огледам ранчото — процеди през зъби тя.

Кимбърли въздъхна облекчено.

— О, много добре. Казах ти, Ейс, тя е изключително разумно момиче. Не иска да е откъм губещата страна. А и този груб език съвсем не е наложителен.

— Беше права — съгласи се той. — Със сигурност ще се намери удобно, доходно местенце за нея в новия ни бизнес. Определено умее да се оправя с кореняците.

Мисля, че тия негодници ще ме закарат в зона 51. Или може би 52?

Не можеше да си спомни точно, защото бе впрегнала цялата си воля в усилие да се овладее, за да не направи още нещо толкова неразумно.

— Вземи й якето — обърна се Ейс към Кимбърли. — Там, където отиваме, ще бъде студено. — После погледна Шей. — Ако започнеш да викаш или ми създадеш някакви други проблеми, ще си счупиш врата при падане по стълбището, а ние ще сме изчезнали още преди да си стигнала най-долното стъпало.

Кимбърли изсумтя презрително.

Шей си спомни добре премерената сила на удара му. Той беше съвсем наясно какво прави и как точно да го стори. За разлика от шефката си знаеше, че Ейс не само говори ужасни неща. Беше си жесток по природа.

— От колко време се занимаваш с бойни изкуства? — попита тя.

— Тръгвай първа — нареди той, като пренебрегна въпроса й. — Ще вървя плътно зад теб. Затвори вратата след нас, Кимбърли, и не забравяй да сложиш табелата за почистване на стаята.

Шей вече беше решила да се разкреци, ако забележеше някого на паркинга, но единственият признак на живот там беше един плевел, който се бореше за оцеляване в тясна пукнатина в асфалта.

Продължавай — насърчи го тя мислено. — *Животът е нещо, за което си струва да се бориш.*

— Това е моят форд — възкликна, забелязала за първи път колата с избелял оранжев цвят.

— Лексусът на Кимбърли не е подходящ за мястото, където отиваме — отвърна Ейс и подаде ключовете на приятелката си. — Ти ще караш.

— Но как сте запалили... А, да. Резервният комплект на таблото — сети се Шей.

— Правех дубликати на ключовете на всеки, който постъпваше на работа — весело обяви Кимбърли и отвори чантата си, която можеше да се разгъне до размерите на малка раница. — Новият ми офис ще разполага с истински паркинг, на който две коли няма да създават навалица.

— Колко мило — кисело се усмихна Шей, питайки се докъде можеше да ги изкара горивото в резервоара на колата й.

Тя вървеше толкова бавно, доколкото можеше да си позволи. На два пъти се препъна, при което усети ръката му да подпира гърба ѝ с изненадваща сила. Но през цялото време никой друг не се появи от безлюдните врати на мотела. Колата на Кимбърли беше паркирана на отсрещния край, точно срещу форда ѝ.

— Настани се на предната седалка до шофьора — заповяда ѝ Ейс. — И си сложи предпазния колан. Внимавай да не правиш други излишни движения. Нито едно. Животът с безценен и много, много крехък, а са ми казвали, че съм изключително бърз в ръцете.

— Ейс! — раздразнено подвикна Кимбърли.

Шей не възрази, нито го помоли да повтори инструкциите. Просто се оглеждаше и трескаво премисляше някакъв начин да се измъкне от кашата, в която се беше забъркала.

Но за момента не се сецаше нищо. Влезе неохотно в колата. Препъна се в раницата, пълна с материали за оказване на първа помощ, която винаги държеше отпред, за да пъкне под нея краката си, ако ѝ стане студено.

Аварийният локатор — сети се тя с внезапен прилив на надежда. — *Трябва да успея да го включа.*

— Какъв ти е проблемът? — рязко попита Ейс.

— Малко съм изнервена — отвърна тя. — Оплетох се в някакви боклуци, които съм захвърлила отпред.

Преди да успее да закопчае предпазния колан, той вече стоеше на колена в багажното отделение зад нея, стискайки я здраво с едната си ръка под брадата. Беше ѝ ужасяващо лесно да си представи, колко бързо би могъл да прекърши врата ѝ. Тъй като старият форд мустанг беше пригоден за пустинно слънце, затъмнените стъкла ги правеха практически невидими отвън. Кимбърли се настани зад волана и запали двигателя. Не успя да включи на първа, изключи и опита отново.

— Каза ми, че можеш да караш друга кола — изръмжа Ейс.

— Мога — тросна му се тя. — Просто съм изгубила тренинг.

— Пък и си малко неспокойна — обади се Шей. — Едно отвличане няма да се впише добре в досието ти.

— Млъквай — нареди ѝ Ейс. — Кимбърли си има достатъчно проблеми и без да я напругаш допълнително.

Шефката успя да подкара стария форд и се насочи към изхода.

Шей изпита нов прилив на надежда, когато някаква кола приближи към паркинга, но силните пръсти на мъжа зад нея здраво я стиснаха за гърлото ѝ в мълчаливо предупреждение. Можеше да е мъртва, преди да успее да помръдне, за да привлече вниманието на шофьора.

— Успокой се — каза му тя с хрипящ глас. — Като гледам как кара Кимбърли, можеш да прекършиш врата ми съвсем неволно.

— Уверявам те, няма да е случайно — отвърна той и затегна хватката си.

Шей застина като омагьосана. И изпита не по-малко облекчение от шефката си, когато Кимбърли най-сетне успя да хване цаката на своенравния съединител на форда. Очевидно Ейс бе докарал колата ѝ от Тахо до мотела в Карсън сити. Тя се надяваше, че колената му ще се схванат от продължителното стоене върху металния под на багажника.

— Прекалено си висока, Шей, миличка — заяви нехайно и съвсем спокойно Ейс, сякаш бяха отишли на вечеря или на кино. — Наведи се малко напред, така че да мога да гледам пътя пред нас.

Тя се наклони старателно, повече, отколкото той бе очаквал, допря чело до колената си и погледна към индикатора за гориво. Показваше, че три четвърти от резервоара е пълен. Но това заблуждаваше.

— Виждаш ли колко приятни могат да бъдат нещата? — обади се Ейс. — При това на теб ти е много по-удобно, отколкото на мен. Кимбърли, гледай да спазваш ограниченията на скоростта.

Шей погледна надолу към раницата и се зачуди как да бръкне в нея, преди железните пръсти на Ейс да я задушат...

36.

Танър за четвърти път натисна бутона за бързо избиране на последния запаметен номер и за четвърти път отсреща не последва дори сигнал. След което напусна бензиностанцията с бясна скорост, от която гумите на колата изсвириха по грапавия асфалт. Караше пикапа на Лорн, сякаш беше нова спортна кола, докато закова на светофара точно преди да излезе на магистралата. Помисли си дали да не премине на червено, но движението във всички посоки беше твърде натоварено. Докато чакаше, набра офиса на шерифа, включи телефона на високоговорител и го захвърли на седалката до себе си.

Когато успя да се свърже с Огъст, вече светеше зелено и той потегли, нарушавайки всички ограничения на скоростта.

— Радвам се, че се обади — каза заместникът. — Шерифът ми насмете задника заради Лорн и Шей, с едничката цел да ми обясни как точно в този момент изобщо няма нужда от подобни проблеми. Какво става, по дяволите?

— Шей е изчезнала. Опитва се да ми позвъни и да ми каже нещо, но после се чу звук, сякаш някой изби телефона от ръцете ѝ. Линията заглъхна след секунда. Четири пъти пробвах да се свържа, но няма никакъв сигнал...

Той млъкна, наду рязко и продължително клаксона и се провря между две коли. Единият от шофьорите му показва среден пръст, а другият натисна клаксона и спирачките едновременно.

— Къде си и какво правиш в момента, дяволите да те вземат? — изкрещя Огъст.

— Опитвам се да се добера до магистралата за Рино. Но също като мен цялото движение е насочено на юг. Ще ми отнеме поне час, докато стигна до мястото, където оставих Шей — мотел „Маунтан Вю“, стая двайсет и три. Провери дали всичко е наред. После ми се обади.

Кучи син!

Червен фолксваген и комби с огънати, ръждясали ламарини, препречваха и двете платна. Танър се насочи към фолксвагена, като едновременно включи сините светлини и натисна клаксона. Шофьорът също му отговори с надут клаксон и направи неприличен жест, но се отмести достатъчно, за да може да се провери между двете коли.

— Слава богу, че верижната катастрофа с ранени преди двайсетина минути е станала на северната част на пътя — равно отбеляза Огъст. — Иначе досега ченгетата щяха да те накачат като мухи лайно. Но при теб движението на юг малко ще се позабави, защото всички зяпачи ще се заплеснат по аварийните светлини с надеждата да видят пролятата кръв на някой невинен гражданин. Както и да е, сега ми кажи кое гнездо на стършели сте сритали вие двамата?

— Първо провери. Стая двайсет и три.

— Мога да правя няколко неща едновременно — увери го Огъст. — Най-близкият патрул ще бъде там след трийсетина минути. В планината в момента бушува огромен пожар.

— Този, който е при Шей в момента, е убил двама души. А може би и тя вече е мъртва.

Но Танър категорично отказваше да повярва в това.

— Сритай някого по задника да се размърда!

— Можеш ли да го докажеш? — с надежда в гласа попита Огъст. — Сега нямам време. — Шерифът ми нареди да седя тук и да разпределям документите — каза заместникът с презрителен, гневен тон. — И съвсем ясно заяви, че всичко, свързано с Лорн, Шей и сдружението, трябва да минава първо през него.

Танър свирепо изруга.

— Позвъни в мотела. Провери дали някой се е регистрирал или го е напуснал след пристигането на мистър и мисис Дейвис в стая двайсет и три. А ако шерифът попита, кажи му, че си търсил мен, а не нея.

— Ще ти се обадя.

— Благодаря.

Без да даде на Огъст номера си, Танър прекъсна връзката. Знаеше, че всяко обаждане в полицейското управление се регистрира в момента на постъпването му.

Минаваше буквално като на слалом през натовареното движение. Огъст се оказа прав. Въпреки че верижната катастрофа беше станала на магистралата, всеки идиот намаляваше скоростта и цъкаше с език за лошия късмет на потърпевшите. Използвайки клаксона и спирачките, той успя да се измъкне от автомобилната клопка и прекоси Рино с осемдесет километра в час. Очевидно имаше и полицаи, които не бяха заети с инцидента и пожара, защото едва избягна да не бъде засечен от радар на един от надлезите. Трима негови колеги вече бяха заети да пишат актове.

После се озова извън Рино на мизерната отсечка 395, криволичеща между малки ферми, сметища и туристически капанчета. Колата пред него взе неуспешно левия завой и се насочи през магистралата направо към един антикварен магазин. Танър разбра, какво ще последва и сви към другата страна на пътя, където имаше достатъчно място между непохватния шофьор и висока топола.

Чу се режещ метален звук, когато мина край дървото. Воланът се разтресе, после засече за момент. Той успя да се измъкне от тясната пролука със счупено странично огледало. Предната врата също беше сплескана. Зад него движението замря.

Няма големи щети, значи няма и виновни.

Огледалото не се беше откъснало съвсем. То висеше и се блъскаше по вратата, сякаш някой се опитваше да се качи. Танър не обръщаше внимание нито на него, нито на жалкото дрънчане на калниците. Вместо това наблюдаваше напрегнато насрещното движение пред себе си, оглеждайки колите с надеждата да види Шей, макар че беше много малко вероятно.

Телефонът му иззвъня. Той отпусна клаксона само колкото да приеме обаждането. Върху дисплея беше изписан личния номер на Огъст.

— Никой не се е регистрирал, нито е напуснал мотела след вас — каза заместникът. — Табелата на вратата изисква почистване на стаята, така че младежът от рецепцията си позволи да влезе. Вътре няма никого. Не са оставени никакви лични вещи. Според него гостенката си е тръгнала със стария оранжев форд мустанг, който забелязал на паркинга. Отпред седали две руси жени. Не видял дали отзад има още някой, но обикновено този модел коли нямат задна

седалка. Една блондинка потеглила така, като че ли за първи път сядала зад волана.

— Шей наистина има оранжев мустанг, но е невероятен шофьор. Другата може да е била Кимбърли. Обяви форда за издирване.

— Първо трябва да мина през шерифа.

— Защо? — ядоса се Танър. — Аз лично наех колата за Шей, а сега е открадната от паркинга на един мотел. Нищо кой знае колко важно, така че няма смисъл да го безпокоим. Намери номера на шофьорската ѝ книжка и...

— Вече го записах — отвърна Огъст. — Но като ти правя такива услуги, рискувам да ме уволнят дисциплинарно.

— Щом работиш за шериф Конрад, могат да те уволнят, дори само защото *дишаш*.

В слушалката се разнесе нервен смях.

— Ще те държа в течение. Но ако не открия нещо солидно, не мисля, че шерифът ще прояви желание да ти помогне. В момента го преследват други дертове. Хил, Кампбел и Мейсън го извикаха днес. Не знам какво са му казали, но не изглежда особено щастлив.

— Хмм. А често ли го викат?

— Доста. Помагат му за изборите. Всъщност плащат му кампанията заедно с Дезмънд и няколко други собственици на казина. Даже сдружението дава своята лепта.

— А пък аз съм готов да се обзаложа, че някой от тази група е способен да убие.

Настана кратко мълчание, последвано от цветиста ругатня:

— По дяволите, Дейвис, заради теб ще ми сритат задника. Вече пуснах оранжевия форд на Шей за издирване. Сега трябва да започна да се оглеждам за работа. Не ме търси, освен на личния ми телефон. Номерът ми вече е запаметен в твоя.

Огъст прекрати връзката.

А Танър шофираше така, сякаш беше на второ място при последната обиколка на Инди 500^[1].

---

[1] 500-те мили на Индианаполис, известно и като Инди 500 — автомобилно състезание в САЩ, смятано за едно от трите най-престижни ралита в страната. — Б.р. ↑

37.

Шей седеше неподвижно. От неестествената поза бе започнала да се схваща, но само така можеше да опитва да разтвори с крака залепващата закопчалка на раницата. Дразнеше се, че със спортните ѝ обувки това трудно ѝ се удаваше. След обезкуражаващо дълго време, все пак успя да я притисне към пода с единия си крак и да я отвори с другия.

Но това беше всичко, което може да свърши, преди Ейс да се умори да седи на колена върху твърдата метална повърхност зад нея и да отпусне ръката си от шията ѝ.

Докато слънцето се снижаваше зад Сиера Невада — бързо развития район, който така и не бе успял да свърже Карсън сити с Рефюдж, — отстъпи постепенно на неравните хълмове, издигащи се над източната долина. Вятърът въртеше прахта над нея като множество малки лагерни огньове. Зад тях нещо много по-сериозно и по-опасно се отразяваше като увеличаващо се проблясващо петно върху небето.

— Завий надясно на следващата отбивка — нареди Ейс.

Кимбърли подскочи, стресната от внезапно нарушеното мълчание.

— Това означава ли, че вече можем да говорим?

— Разбира се — кимна той. — Сега караш много по-добре.

Шей предпазливо раздвижи врата си. След като ръката му не се върна на предишното си място, тя мислено отбеляза, че и на него му е било точно толкова неудобно, колкото и на нея. Протегна единия си крак, за да провери каква свобода би ѝ позволил той. Ейс отметна глава и разтърка схванатия си тил.

— Ще се радвам, когато падне първата слана и убие комарите — отбеляза Шей. — Цялата съм нахапана.

Очевидно той изобщо не се интересуваше от досадните насекоми.

Сигурно ще умрат веднага, ако отпият от кръвта му.

Преструвайки се, че се протяга, Шей пъхна ръка в отворената раница. Знаеше съвсем точно, къде се намираше аварийният радар. Всичко се свеждаше до това, да успее да се добере до него и да го включи, без да я хванат. Захапа устните си, за да потисне напирания кикот, разпознала в него първите симптоми на приближаващата истерия.

Дишай дълбоко. Използвай приемите на йогата.

Пръстите ѝ отчаяно се опитваха да напипат копчето на локатора. Устройството не беше по-голямо от мобифон. Просто трябваше да е сигурна, че натиска правилния бутон. Не ѝ се искаше да го включи на високоговорител и да се прости завинаги с надеждата да се измъкне жива от кашата, в която беше затънала.

Потните ѝ пръсти се плъзнаха по повърхността на уреда. Сърцето ѝ почти спря, когато усети, че натиска неправилното копче. Накрая все пак успя да намери издадения бутон, който активираше беззвукото набиране.

В този момент Кимбърли мина през дълбока дупка по разбития път и устройството се изплъзна от пръстите на Шей. Сякаш измина цяла вечност, преди да успее да го улови отново. С единия си пръст успя да изключи бутона, задържа се върху него достатъчно дълго и го активира отново.

— Добре ли си? — попита Кимбърли.

— Малко ми се вие свят... — измърмори Шей, като пъхна устройството под седалката си, така че да не се вижда. Сведе главата си още по-ниско между колената си, сетила се за спрея за защита от мечки. Той имаше за цел не да ги нарани, а само да им покаже, че хората, които нападаха, не си струваха усилията. Флаконът беше достатъчно мощен, за да разпръсне лютивата пяна на повече от пет метра. Шей имаше опит с течната версия, но знаеше, че движещата се мишена можеше да бъде много коварна. Още повече, когато ставаше въпрос за решени на всичко хора.

Ето там, в един джоб в раницата. По-малък от бутилка с вода, но достатъчно голям, за да го намеря.

— Струва ми се, че съм пипнала някой вирус — продължи да се оплаква тя, като скри флакона под крака си. — Днес цял ден не се чувствам добре.

— Седни така, че да мога да те виждам — рязко нареди Ейс. — Кимбърли, ти си гледай пътя. След около половин километър ще стане още по-разбит.

Шей се поизправи на седалката с приглушен стон.

— Може ли да отворя прозореца?

— Само няколко сантиметра, не повече — благосклонно отвърна Ейс.

Тя смъкна стъклото и вдъхна бавно и дълбоко от свежия въздух. Той миришеше на градински чай. Беше се надявала, че ще се почувства по-добре, след като успее да активира радара, но вместо това стана по-напрегната...

Къде си, Танър?

Защо трябваше да те намеря, само за да те загубя веднага след това?

Нямаше отговор на този въпрос.

И отново я замъчи споменът за безжизненото тяло на Лорн и пристъпващите към него хищници. Още няколко пъти си пое дълбоко дъх. Флаконът с пяна против мечки ѝ даваше някакво, макар и незначително успокоение. Пяната в никакъв случай нямаше да убие Ейс, но ако успееше да се прицели точно, поне за известно време щеше да го накара да изгуби ориентация.

— Сега, след като имаше достатъчно време да размислиш — обади се Кимбърли, — сигурно си схванала намеренията ни. Или пък не?

Тази да не е полудяла?

— Виж, Кимбърли е права — каза Ейс. — Няма смисъл да позволим на личните ни чувства да пречат на бизнеса.

Лични чувства? Дали няма предвид Лорн?

Много предпазливо Шей сви рамена.

— В момента не съм сигурна, че знам за какъв бизнес става въпрос.

— Опитай се да отгатнеш — отвърна той.

— Тъй като всичко това започна, след като Лорн се отказа от сделката със сдружението, вероятно става въпрос за земята му. — Мислено броейки на пръсти, тя продължи: — От една страна, на мястото на неговото ранчо би могло да се издигне едно прекрасно курортно селище... При това изключително доходно.

— Знаех си, че ще разбереш — отбеляза Кимбърли с облекчение. И допълни нетърпеливо: — Целият проект е много мащабен. Не можехме да се съобразяваме с някакъв стар собственик на ранчо, което никой не иска, и дори с онзи, който евентуално ще го наследи. Малките градове и стопанства вече не се вписват в общия пейзаж.

— Е, за Лорн това важеше със сигурност — сухо отбеляза Шей.

— Той просто пропусна големия си шанс със своя невероятен инат.

Кимбърли млъкна точно навреме, за да завие в правилната отбивка. Не успя да превключи на втора, загаси двигателя и потегли отново. Сякаш да компенсират грешката си, тя пришпорил колата и започна да върти безразборно скоростния лост.

— Дай малко по-спокойно — обади се Ейс. — Тази таратайка е на повече от трийсет години. Но все още имаме нужда от нея.

Да не говорим, че трябва и да се върнем оттам, където отиваме — с горчивина си помисли Шей. — *Но не бива да се притеснявам за нещо толкова дребно точно в този момент.*

— Както и да е — продължи Кимбърли с пресилена ведрост, — вече можем да включим земята на Лорн в плановете си. Надявам се само да се е гътнал, след като е подписал договора и писмото за прехвърляне на собствеността.

— Които са доста неизгодни за него — неутрално отбеляза Шей.

— Точно така. Виждаш ли, Ейс? Казах ти, че ще ни разбере. Няма нужда от грубости. Тя е наш приятел.

Кимбърли се извърна, за да погледне назад към него. Лекото движение накара стъклените мъниста на копринената ѝ риза да се разклатят като множество малки слънца върху масивните ѝ гърди.

— Лорн беше в края на пътя — с известна досада отбеляза Ейс. — Просто нямаше представа, колко близо е той. Впрочем никой няма. Излишно е да се вдига толкова шум около смъртта на един стар човек. Емоциите са напразна загуба на енергия. Работата на сдружението се базира на носталгията, но едно нещо е да повярваш, а съвсем друго е да извлечеш полза от нея.

Кимбърли само премигна и съсредоточи цялото си внимание към пътя.

— Това ми звучи толкова егоистично.

— Винаги ще предпочитам егоизма пред глупостта — изсмя се нагло Ейс. — Щом минеш край онези огради и говедата, завий наляво.

— Само че не виждам никакъв път — оплака се Кимбърли. Изражението ѝ подсказваше, че не беше особено щастлива от обрата на разговора.

— Не е като магистрала, но става... Следвай указанията ми и дори няма да ти се наложи да превключиш на по-малка предавка.

Жената здраво стисна волана.

— Скоро съвсем ще се стъмни. Знаеш, че не обичам да карам през нощта.

— А ти да не мислиш, че на мен ми харесва да друсам задника си в багажника?

Тя се нацупи обидено.

Докъде стига глупостта ти, Кимбърли? — помисли си Шей. — *Наистина ли вярваш, че Лорн е умрял от инфаркт и че в момента става въпрос за бизнес?*

— Глупаците живеят в миналото — заяви Ейс, сякаш беше прочел мислите ѝ. — Умните се държат здраво за настоящето и кроят планове за бъдещето.

Кимбърли кимна.

— Като, например, скъп курорт на евтина земя — процеди Шей.

— Наред с всичко останало — отвърна той. — Настоящото винаги се превръща в бъдеще. Интелигентният избор е да го осъзнаеш и да не го смесваш с емоциите и спомените.

— Но всичко си има своята цена — подметна тя, като се наведе отново напред, преструвайки се, че се протяга. Пръстите ѝ напипаха раницата. Затвори я, но не я закопча.

— Естествено — съгласи се с усмивка Ейс. — Вземи си бележка, Кимбърли. Твоето протеже е на път да назове някаква сума.

Шей отвори уста да възрази, но веднага осъзна колко глупаво би било от нейна страна.

— Така е — отвърна, имитирайки тона му. — Имам нужда от работа.

Той се разсмя.

— През цялото време съм бил прав. Ти протакаше нещата, за да видиш дали няма да успееш да измъкнеш нещо повече. Личният интерес е душата на всеки идеалист.

— Никога не съм срещала идеалисти, така че няма как да знам.
Шей много се съмняваше, че и Ейс едва ли някога се бе сблъсквал с такъв...

38.

Танър влетя в паркинга на мотела „Маунтан Вю“ по същия начин, по който беше карал дотук — с бясна скорост. Първото нещо, което забеляза, беше лексусът с цвят на шампанско, паркиран на мястото, определено за стая двайсет и три. Спря пикапа до него. Върху регистрационния номер от щата Невада беше изрисуван кон. Отдолу имаше надпис „Спасете ги“. Върху табелата беше изписано и логото на „Сдружението за защита на собствениците на малки ферми“. Танър усети, че го побиват тръпки. Въпреки опасенията си, през цялото време се беше надявал, че Шей просто спи в безопасност, а телефонът с паднала батерия е оставен на нощното шкафче до главата ѝ.

Едва сега осъзна колко глупава е била тази надежда. Това беше само още едно от многото съвпадения, свързани с мистериозната смърт на Лорн.

Е, добре, значи Кимбърли не само изнудва богати мъже. Вече е замесена и в отвличане. Или пък по някакъв начин е успяла да уговори Шей да тръгне с нея? А къде ли е срещнала Руа? Дали му е платила със секс? Дали може да борави достатъчно уверено с оръжие, за да го застреля почти от упор? Притежава ли достатъчно хладнокръвие, за да убие човек?

Танър не харесваше Кимбърли, а и от личен опит знаеше, че когато е притиснат до стената, всеки е способен да убие. Ала му беше трудно да си представи, че тази жена притежаваше достатъчно кураж, за да премахне от пътя си Лорн, като наеме убиец, а после със собствените си ръце да се отърве и от килъра...

Най-важното в момента е да намеря Шей и да я спася...

Бръкна под предната седалка и измъкна оттам пистолета си, пъхнат в кожения кобур. Без да изпуска оръжието от ръце, закопча кобура на колана на дънките си. В Невада не се изискваше разрешително да се носи оръжие, така че не си направи труда да пусне ризата си отгоре, за да го скрие.

Във въздуха се носеше лек мирис на изгоряло дърво. Не се чуваха никакви сирени, така че не му обърна внимание. Притискайки пистолета към дясното си бедро, изкачи стъпалата. Окачената отвън табелка, изискваща почистване на стаята, леко се клатушкаше от течението. С лявата си ръка извади електронната карта от джоба на дънките си, отключи вратата и я отвори рязко.

Никаква следа от борба.

Никакви гилзи.

Никакъв труп.

Спареният въздух в стаята му се стори лепкав след прохладата на късния следобед отвън. Вдиша го предпазливо, но с пълни гърди. Не, нямаше и мирис на кръв...

Слава богу.

Огледа бегло двете стаи с бързината и вниманието на полицай. Навсякъде беше пусто. Пулсът му се ускори, когато втъкна пистолета в кобура. Шей не е била убита или ранена в тази стая, което не означаваше, че е в безопасност и дори, че е още жива.

Поне не трябва да се притеснявам, че оставям отпечатъци — помисли си той, докато претърсваше задушните помещения. — И бездруго нямам ръкавици. Още едно нещо, което не съм си представял, че ще ми потрябва в Рефюдж.

Нямаше представа какво очакваше да открие в стаята, но всяка дреболия би била по-добре от нищо. Слънчевата светлина не беше достатъчна за обстоен оглед, затова включи всички лампи. Енергоспестяващите крушки загоряха бавно, светеха оскъдно и хвърляха жълтеникави сенки наоколо. Леглото беше в пълен безпорядък с насъбрани на купчини чаршафи, като навети от вятъра пресли сняг. За това, естествено, можеше да се намери съвсем невинно обяснение. Предишната вечер двамата се любеха с омайващото желание да се вплетат един в друг, да задоволят парещата нужда, да слоят топлината си. Споменът беше едновременно възбуждащ и навяващ някаква необяснима тъга.

Тя трябваше да е тук.

Само ако не я бях оставил...

Не ходи там — каза си той. — Мисли като полицай, а не като любовник, защото любовникът с нищо не би могъл да помогне на Шей в този момент.

Тъй като дрехите ѝ не бяха разхвърляни по пода, както когато беше излязъл, значи се бе облякла, преди да тръгне. Дори якето ѝ го нямаше. Мебелите не бяха разместени. Наистина, по килима имаше следи, но никои от тях не бяха оставени наскоро.

Отвори чекмеджетата и видя в едно от тях писалка и чисто нов бележник. Взе го и се наведе, така че да улови светлината, за да се увери, че нямаше следи от бележка, която се е опитала да му напише.

Страниците бяха съвсем чисти. Всички останали чекмеджета бяха празни. Както и килерът. Леглото не беше размествано. На нито един от прозорците завесите не бяха спуснати.

В банята душкабината и подът бяха съвсем сухи. Две от хавлиите бяха измачкани. Едната беше използвал той, очевидно Шей се беше бърсала с другата. Рулото тоалетна хартия в кошчето би могло да...

Я чакай...

Аз не съм го хвърлял. Може би Шей?

Когато започна да го развива, усети нещо тежко. Грабна няколко салфетки, за да не пипа с голи ръце и да не заличи евентуални улики. Ако стаята беше местопрестъпление, както се опасяваше, следователите щяха да се опитат да снемат отпечатащи от всички повърхности, дори от толкова невероятни като тоалетната хартия.

Много внимателно разви набързо навитото руло, докато от него се показа мобилният телефон на Шей. Беше изключен, а сим картата липсваше. Обзе го едновременно гняв и страх за съдбата на Шей... После постепенно започна да си възвръща самоконтрола. Тя най-малко заслужаваше да бъде влачена из прашната, забравена от бога, провинция от някакъв луд, който опустошаваше всичко, изпречило се на пътя му. Насили се да диша спокойно, но мислите му продължаваха да се мятат като затворено в клетка животно.

Невада е голям, пуст щат. Има много места, където може да се скрие един труп.

Прекалено много.

Бих могъл да я търся до края на живота си...

Смътно усети някаква болка в ръката си. Погледна надолу и установи, че левият му юмрук удря равномерно разнебитения дървен шкаф, сякаш беше боксова круша. Много бавно успя да разгъне пръстите си.

Използвай главата си — заповяда си гневно. — Можеш да избиеш яростта си в някого по-късно.

Дрънченето на количката за почистване по циментовия коридор на долния етаж го изтръгна от унеса му. Той излезе от стаята с широки крачки, обърна табелката с надписа „Не безпокойте“ нагоре и се спусна по стълбището. Забеляза жена с дънки и каубойска риза да изнася поднос с остатъци и да го слага върху количката. Тя изглеждаше като млада майка, която работи на две места, и поради тази причина вечно не си доспива. Вероятно през нощта припечелваше като сервитьорка.

— Стая двайсет и три — каза ѝ с усмивка, като ѝ направи достатъчно място, за да мине покрай него. Младите камериерки много се изнервиха, когато се окажеха сами с непознати мъже в стаята.

— Здравсти — отвърна на усмивката му жената. — Видях табелката и ще се кача, веднага щом свърша тук. Ще ми отнеме не повече от минута.

— Няма проблем — успокои я нехайно той. — Жена ми трябваше да ме чака, но не я намерих в стаята. Да сте забелязали някой да влиза или излиза?

— Бях отвън да изпуша една цигара преди известно време. Видях две блондинки и един мъж, горе-долу колкото вас на ръст, облечен като за риболов. Носеше спусната ниско над лицето си шапка, сякаш да скрие голата си глава. Едната от дамите изглеждаше като кралица на родеото с тупирана коса, силен грим и лъскави мъниста на блузата си. Другата беше естествено руса, но имаше нужда да използва някои от гримове на приятелката си. Толкова беше бледа, нали разбирате?

Кимбърли и Ейс.

Челюстта му се стегна, но той кимна приятелски.

— Познавам ги. На тях трудно им се отказва.

— Жена ви май не гореше от желание да тръгне с тях.

— Можете ли да ми посочите нещо, което ви накара да мислите така? Когато говорих с нея за последен път останах с впечатлението, че е луда по тях.

Камериерката повдигна рамена.

— Вървеше сама. Наистина не изглеждаше доволна, но и не се съпротивляваше. Очевидно е превъзмогнала симпатията си.

— Забелязахте ли в каква кола се качиха?

— В стар оранжев форд мустанг. Не видях накъде тръгнаха, защото почивката ми свърши и трябваше да се връщам на работа. Точно в този момент шефът спираше на паркинга.

Той измъкна портфейла си и ѝ даде десетдоларова банкнота. Знаеше какво е да работиш на две места.

— Благодаря. И не се притеснявайте за стая двайсет и три. Няма да я пипаме тази вечер. Може жена ви просто да е объркала табелките.

Десетачката изчезна в предния джоб на престилката ѝ.

— Често се случва. Шефът е прекалено стиснат, за да направи отделни надписи. Сигурен ли сте за номера? За мен няма значение.

— Сигурен съм.

Жената разкърши гръб, затвори вратата на апартамента, който току-що беше почистила, хвърли купчина чаршафи и кърпи върху количката и я затика обратно по коридора, по който беше дошла. Танър я наблюдаваше, без изобщо да я вижда, уловен от спомена за мъртвия Руа, проснат по гръб в спалнята си, с неестествен цвят на лицето под отблясъците на светлината на аквариума. Само че този път беше лицето на Шей. И нейното тяло. Грабна мобилния си телефон, намери личния номер на Огъст и припряно го набра.

— Какво ново? — чу се гласът на заместника. — Някой е поел втората смяна, така че свършвам след половин час.

— Колата на Кимбърли е на паркинга на мотела. Една от камериерките е видяла две блондинки — едната боядисана, а другата естествена и мъж с вероятно бръсната глава да се качват в оранжев форд мустанг. Мобилният телефон на Шей е изхвърлен в кошчето за боклук в стаята. Сим картата я няма. Тя ми обеща, че ще ме чака, докато се върна от онова безсмислено разследване. Точно Ейс ме прати в Рио. Опасявам се, че са я взели за заложница.

— Майната му. Значи и Дезмънд, а? Сигурен ли си?

— Доколкото мога да бъда, без да съм го видял с очите си. Това достатъчно ли е да накара шерифа да размърда мързеливия си задник?

— Съмнявам се. Може да извади толкова възражения, че да не ти стигнат нито отговорите, нито времето да ги обориш. Дезмънд е солиден поддръжник. Освен това шерифът скоро ще се премести в окръг Елдорадо. — Докато Огъст говореше, по телефона се чуваше тракане по клавиатура на компютър. — Но — продължи заместникът

— аз съм с по-висок чин от Мърсър. Междувременно обнових страницата за търсене на евентуално извършени наскоро престъпления. След това ще... По дяволите, другият ми телефон звъни. Стой така. Още не съм ти казал всичко.

Танър се запъти към пикапа на Лорн и зачака. Едва бе успял да се настани зад волана, когато Огъст отново излезе на линия.

— Координаторът от спасителната служба е засякъл сигнал от радар на контролния монитор. Изглежда някакво устройство, използвано от техен сътрудник, е задействано в територията на обхвата им.

— Спасителната служба ли каза?

— Да. Идентификационният му номер съответства на този на устройството, което използва Шей, когато дежури като доброволка. Сигналят се движи постоянно, така че не могат да установят точното му местонахождение. Не успяват да се свържат и по мобилния ѝ телефон, но след онова, което ми съобщи, ще им кажа да не се пробват повече. Подвижната ѝ радиостанция е на режим изчакване, така че няма как да установят връзка. Освен това всички...

— Колко близо е този предавател? — прекъсна го Танър и включи двигателя на пикапа.

— Югоизточно от Рефюдж. Най-близкият ни автомобилен патрул е поне на час път оттам, дори повече, ако се движат към резерватите. Някои от черните пътища там имат нужда от сериозно разчистване.

— А хеликоптер?

— Като погледнеш на запад, какво виждаш? — попита заместникът.

— Планини и облаци.

— Един от тези облаци е гъст дим от източната част на окръг Елдорадо. Пожарът е стигнал почти до пределите на Рефюдж. Пътят е отрязан, хората буквално се пържат живи. Всичко, което може да лети, е отправено нататък. Спасителните служби са мобилизирани да издирват туристи.

Танър беше виждал много местни пожари около Лос Анджелис, за които не се знаеше, докъде биха могли да се разпрострат и колко хора са изложени на пряка опасност.

— Тогава ми дай само посоката на сигнала от устройството ѝ — каза той.

Огъст изпълни молбата му, после го изслуша как повтаря инструкциите дума по дума.

— Направи ми една услуга — помоли Танър накрая. — Ако наоколо има катаджии, които засичат скоростта, дръж ги по-далече от задника ми.

— Какво караш?

Той описа подробно пикапа на Лорн и накрая издиктува регистрационния му номер.

— Е, добре. Току-що беше упълномощен да разследваш криминално престъпление. Остави телефона си включен. Ще те уведомя, ако сигналът от радара промени направлението си.

— Задължен съм ти.

— Глупости. Заради Шей си струва и да ме уволнят. Тя е един от най-добрите хора, които съм срещал. Намери я. Ще държа радиостанцията у мен и ще те последвам, веднага щом Мърсър се появи и се открие възможност да взема патрулната кола.

Танър напусна паркинга на мотела толкова бързо, че гумите оставиха тъмни следи върху стария, изронен асфалт.

39.

— Миличък, чишка ми се — обади се Кимбърли. — Друсането не ми се отразява добре и изглежда влияе на отделителната ми система.

— Ще спрем до онези дървета. Ако си толкова срамежлива, можеш да се скриеш зад някое от тях. Но ако не си, отивай направо зад колата.

— Ти се шегуваш — засмя се тя.

— Да виждаш тоалетна наблизно? — озъби й се Ейс. — Мисли за нещо друго. Не си единствената с пълен мехур в тази раздрусана таратайка.

Кимбърли го изгледа с укор, но не каза нищо. Продължи да кара, но вече по-бавно, като се опитваше да заобикаля дупките. Шей се загледа в далечината през прозореца на колата. Навсякъде цареше пустош. Някъде високо в северната и западната част на планината от пожара се издигаше тъмен дим, който покриваше част от небето. Останалото беше чисто, с изключение на сгъстените пари, които като дълги нокти раздираха спускащия се сумрак, все още прекалено рехав, за да се виждат луната и звездите. Ярки проблясъци от юг подсказваха, че там бушува силна буря.

Но не и тук. Сухият вятър изсмукваше цялата влага въпреки прохладата на ранната вечер. Самата земя изглеждаше като недовършена, сякаш този, който я беше сътворил, бе очертал само контурите на онова, което трябваше да стане, но после се беше отказал от намерението си. Планините бяха скелетът на творението, промушили се през тънката, крехка кожа на земята.

Ако в средата на лятото се озовеш на това място без вода, означаваше да оцелееш едва ден-два. И то само при условие, че успееш да намериш сянка. Ако си изложен на слънце, можеш да мериш живота си в часове. Дори след построяването на пътищата, емигрантските пътеки си оставаха предпочитани от пътуващите. Първият случай, който й повериха като доброволка в спасителната

служба, беше издирване и оказване на помощ на човек именно в такава местност.

Златотърсачи, мустанги и домашни говеда бяха оставили подобно на паяжина следите си върху рохкавата почва. За разлика от Сиера Невада тук имаше само няколко извора, лъкатушещи по склоновете на ниските възвишения, но през лятото и те пресъхваха. Единственият знак за човешко присъствие беше изроненият, пращен път и вятърните мелници, теглещи вода за добитъка в долината. Повечето от тях отдавна бяха изоставени. Това беше западна земя, населявана единствено от зайците, гърмящите змии и вятъра.

Беше също така и опасна. Криеше много рискове, защото нямаше места, където човек би могъл да се подслони. Новите златотърсачи, също като предците си, бяха изоставили вече безполезните мини, без да заровят дупките или да ги оградят, залагайки по този начин смъртоносни капани за непредпазливите.

Шей беше наясно с рисковете, защото вече беше ходила на три доброволчески мисии в такива райони. На дъното на една немаркирана мина беше попаднала на първия труп, който беше виждала в живота си. Знаеше, че много остават неоткрити, изгубени завинаги. И я обзе ужас, че може да стане една от тях.

Ще спрем точно до онази редица дървета.

Зад тях прашният път беше отдавна изровен от буксуващи автомобилни гуми. Нямаше движещи се коли, нищо, освен много бавно гаснещата светлина и усилващият се хлад от пустиня, която всеки момент щеше да се обвие в мрак.

Дали предавателят все още излъчва сигнала? — мълчаливо се запита Шей. — Някой чува ли го изобщо? Знаели Танър, че съм напуснала мотела?

Прекосяваха стръмен район, който можеше да мине и за планински, ако се намираха на източната част на Скалистите планини. Бяха отминали няколко прашни пътеки, водещи към извори и изоставени мини, дори пустеещи ферми. Може би бяха навлезли в индиански резерват... Без GPS беше трудно да се определи. На този етап много малко хора си бяха направили труда да оградят сухата земя на Невада.

Дори да успееше да избяга и да се скрие някъде, нямаше къде да отиде. Без стария форд мустанг и аварийния локатор беше мъртва.

Бих искала да поговоря с теб, Танър. Да те прегърна. Да усетя топлината на гърдите ти. Да докосна тялото ти. Да чуя ударите на сърцето ти в момент на страст, а после и в момент на покой.

Редицата дървета се намираще на не повече от половин час, стига пътят да не станеше още по-лош. Тогава щеше да им отнеме доста повече време.

— Завий на запад при първа възможност — нареди Ейс.

— На запад ли?

— Наляво — стрелна я е гневен поглед той. — Не знаеш ли накъде залязва слънцето?

— Разбира се, че знам. Някъде зад голямата планина недалеч от Рефюдж. Но какво общо има това с нашата работа?

— Господи! — измърмори недоволно мъжът. — Цяло чудо е, че не си се изгубила на тесния паркинг на сдружението.

Шей мислено се съгласи с него.

В първия момент Кимбърли се нацупи обидено, но после лицето ѝ се смекчи, докато накрая му се усмихна.

— И двамата знаем, че ти си мозъкът, а аз съм онази, около която хората се навъртат. Не е нужно да се дразниш заради това.

Ейс не ѝ отговори.

Кимбърли съсредоточи цялото си внимание, за да избягва дупките по пътя, от които пълният ѝ мехур заплашваше всеки момент да се изпразни. Никой не проговори, докато не стигнаха до тъмната пътека, където имаше достатъчно влага, за да могат дърветата да преживеят сухото лято.

— Завий наляво — отново се разпореди Ейс.

— Но там няма... — опита се да възрази Кимбърли.

— Просто го направи. Има стари коловози. Ориентирай се по тях.

Тя включи дългите светлини, без да обръща внимание на протеста му.

Шей не си направи труда да отбележи, че щеше да е много по-лесно да следват пътеката в мрака, без да включват фаровете на колата. Неспособността на Кимбърли да се ориентира в дълбоката провинциална пустош беше добре дошла за нея. Всичко, което можеше да ги забави, работеше в нейна полза.

Колата едва успяваше да измине пет километра за час. Ако шофьорът не превключеше на по-ниска скорост, двигателят съвсем скоро щеше да заглъхне съвсем.

Или пък горивото щеше да свърши доста преди да бяха стигнали мястото, към което се беше насочил Ейс.

Но и това реши да остави за себе си. Щом никой не беше забелязал, че индикаторът не беше сменил показанията от началото на пътуването, нямаше нужда да привлича вниманието им към това.

— По-бързо — настоя Ейс. — Не е толкова близо, колкото си мислиш.

Със стегнато от напрежение лице и стиснала здраво волана, Кимбърли натисна силно съединителя и едва не заби колата в издигащата се край пътя скала.

— Не чак толкова бързо! Господи, ти изобщо можеш ли да караш?

Без да отрони и дума, обзета от решителност да се докаже, Кимбърли успя да върне форда на пътя и потегли напред със скоростта на пешеходец. Този път той не възрази, дори когато двигателят се задави и заглъхна и ѝ се наложи да го включи отново.

Жалко, че земята не е размяната — помисли си Шей мрачно. — Иначе при всички случаи досега щяхме да сме заседнали. И тогава щеше да ни се наложи да идем пеша дотам, където ни води Ейс.

Загледа се далече напред и се зачуди къде ли щеше да бъде лобното ѝ място.

От двете страни на колата скалите изглеждаха по-злокобни, подобно на дебнещи хищници. Бледата светлина продължаваше да виси над земята с ината на самия живот, докато сенките се гушеха в деретата, които ставаха все по-дълбоки, колкото по-високо се изкачваха. Постепенно гората ги обгърна и дърветата внезапно изсмукаха синевата на небето.

Много предпазливо ръката на Шей се промъкна към дръжката на вратата. Още малко трябваше да се стъмни и тя щеше да има възможност да намери някакво прикритие, преди Ейс да успее да я спре. С периферното си зрение улови някакъв проблясък. Метал.

Пистолет.

— Това е оръжието, с което се разхождам из града — нехайно поясни Ейс. — Едва 22-ри калибър, но върши добра работа. Така че се

отпусни и престани да мислиш как да отвориш вратата и да избягаш. И без това отвън няма какво да намериш, освен мъчителен начин да умреш. Но аз, естествено, ще облекча страданията ти. Никаква суматоха, никаква борба, никаква болка.

— А ти това ли искаш, Кимбърли? — попита Шей. — Да се превърнеш в съучастник в убийството ми?

— Не ставай смешна — изсумтя жената зад волана. — А ти какво искаш за тези хора тук — да живеят от подаяния ли? Не, благодаря. Израснала съм така и предпочитам да умра, отколкото да се върна към този начин на живот.

— Е, желанието ти ще се сбъдне.

— Какво имаш предвид? — погледна я подозрително Кимбърли.

— Гледай си пътя! — изкрещя Ейс.

В този момент тя рязко изви волана и на милиметри избягна скала, скрита в сянката на ярко светещите фарове. Колата се плъзна надолу по стръмната клисура. Около нея зъберите лъщяха като оглозгани, остри кости.

— Наистина ли смяташ, че Ейс ще позволи... — подхвана Шей.

Някъде зад очите я проряза остра болка, последвана от моментно премалвяване.

— Предупредих те да не говориш с Кимбърли, докато кара — изръмжа той с глас, безчувствен като дулото на оръжието, долепено до слепоочието ѝ. — Без повече разговори, иначе ще умреш още тук, и то по най-мъчителния начин. Ще ти смажа лактите и колената и просто ще те оставя на хищниците.

Кимбърли въздъхна и поклати глава. Поведението ѝ беше като на инженер, който присъства на изпитание на собственото му изобретение — сякаш не вярваше докрай на случващото се. Или беше прекалено ужасена, за да го осъзнае, защото това означаваше, че всичко ставаше наистина, а тя не искаше да участва.

Шей млъкна. За разлика от шефката знаеше, че Ейс говори сериозно и осъзнава всяка закана, която беше изрекъл.

В пълна тишина Кимбърли се съсредоточи върху усилията си да върне пикапа на пътя.

А Ейс наблюдаваше и двете жени с поглед на убиец.

Какъвто всъщност си беше...

40.

Танър задмина фолксвагена с олющена боя, изрисувана с маргаритки, и намали едва когато приближи избелелия знак, маркиращ кръстопътя. Пътят, по който зави, беше павиран, но в същото плачевно състояние, в което беше и паркингът на мотела.

Телефонът му иззвъня. Той натисна бутона на високоговорителя.

— Какво?

— Радарът се насочва на запад.

Изслуша подробните инструкции на Огъст.

— Сверх данните с местните патрули — допълни заместникът.

— Те покриват районите на ченгетата в зоната на пожара. Всички от Рино до границите на щата са в готовност за евакуация, ако вятърът продължи да разпространява огъня. В момента не мога да напусна управлението.

— Разбрах. — На Танър новината никак не му хареса, но разбираше положението на Огъст. — Дръж ме в течение, поне докато можеш.

— Дори на дежурство ще продължа да проследявам сигнала на аварийния радар. Високопроходимите коли на съседния окръг вече са на път за оказване на първа помощ в района на пожара. Една от тях е потеглила по следите на форда.

— Надявам се, че се наслаждава на пътуването. Докато пристигне, аз сигурно вече ще съм там по един или друг начин.

— Добрата новина е — грубо подметна Огъст, — че Ейс скоро ще се озове на място, където дори високопроходим автомобил няма да може да мине. И ще му се наложи да продължи пеша. Как си с разчитането на следи в тъмнината?

— Не съм го правил от детските си години. Накъде съм се насочил?

— Контурната карта показва само гори и пасища — шубраци и гранит в ниските части и гори и скали на по-високите. Сурова земя. Около пътя няма никакви извори. Изоставени и все още разработвани

мини. Скали, прах и жажда. Много неподходящо място за туризъм. Но идеално да се скрие мъртво тяло.

И двамата мъже си го помислиха в един и същи момент. Но никой не го изрече на глас.

— Имаш ли GPS — попита Огъст.

— Само на телефона. Ще свърши ли работа?

— Е, във всички случаи е по-добре от нищо. Обади ми се, веднага щом излезеш от главния път. Не ми се иска да подминеш всички отбивки.

— Дадено.

Танър се съсредоточи върху гаснещата светлина и междуселския път, който беше осеян с дупки на най-неочаквани места. Караше толкова бързо, колкото можеше да си позволи, но във всеки случай много по-бързо, отколкото беше безопасно и дори разумно.

Дълбока провинция.

Дяволски малко време.

Погледна към голите, високи хълмове, обградени от планините. Скалисти наносни пластове се ронеха в деретата, които щяха да останат сухи чак докато започнеше да вали обилно и често. После щяха да се залейт от периодични наводнения, които щяха да накарат камъните да затанцуват. Думите на заместника отекваха в съзнанието му като равномерен звън на камбана.

Сурова местност.

Дяволски сурова.

Той се отърси от яростта и отчаянието, които бяха собствените му демони, но нямаше как да отрече истината. Тази земя беше изоставена с основание. Прах, камъни и хрусталаци, простиращи се до редките гори по високите части.

Колкото и да насилваше пикапа, Танър имаше чувството, че е прикован към безкрайния настоящ момент и стои неподвижно напред обширната пустош. Беше готов да убие или дори да загине, за да се превърне в ястреб, способен да лети високо и да долавя с хищнически поглед всяко движение под себе си. Тогава щеше да види Шей, да се спусне надолу и да избоде очите на Ейс, задето си бе позволил да застраши живота ѝ.

Слепият човек не знае къде да се скрие.

Но Танър със сигурност умееше да преследва.

Обикновено се наслаждаваше на дивите, изоставени местности в Невада. Но не и сега. Точно в този момент се ужасяваше от сигурността, че се е отправил към място, където никой не го беше грижа за човешкия живот или смърт. Тази земя бе стояла тук цяла вечност и щеше да остане още толкова. Тя изяждаше скелета на живота със същото безразличие, с което попиваше горещината и дъжда.

Поне фордът все още се движи.

Няма следи от гуми встрани от пътя.

Нито пък знаци за хищници, събиращи се за бърза вечеря, преди светлината да угасне съвсем.

Единствената му надежда беше, че Ейс беше предпазлив човек, а не наивник, който би допуснал грешки от страх или нетърпение. Напротив, по-скоро би накарал жената сама да изкопае гроба си, за да си спести неприятностите.

Не мисли за гробове.

Танър караше в сгъстяващия се мрак, търсейки с поглед каквато и да е светлина отпред. Стори му се, че забеляза някакви отблясъци близо или сред редицата дървета на неголямо възвишение. Това беше достатъчно, за да му вдъхне нова надежда.

И да го накара да продължи, за да се приближава колкото може по-бързо, без да включва фаровете. Не му се искаше да се издава, в случай че светлината наистина беше от колата на Шей. Или пък да принуди Ейс да свърши набързо работата си.

Телефонът му извести входящо обаждане. Танър го включи на високоговорител и попита:

— Къде са?

— Точно до редицата дървета. Контурната карта ги отразява близо или в някакво дълбоко дърво встрани от пътя, на който трябваше вече да си, ако караше състезателна кола. Но със стария пикап на Лорн си все още далеч. Можеш ли да ми дадеш координатите от GPS-а си?

— Стой на линия. — Танър грабна телефона и активира проследяващата система, задържайки я достатъчно дълго, за да може да продиктува данните.

— Толкова си напреднал? Мили боже! — възкликна Огъст. — Да не си луд?

— Това си е един хубав стар пикап — отвърна Танър, като напрегнато наблюдаваше уредите. Двигателят беше прегрял, но не опасно. Засега. — Гумите са почти нови. Километражът и окачването издишат при по-висока скорост, но иначе върви като истински дявол, стига да имаш куража да го понатиснеш.

— Господи, човече. Няма да помогнеш на Шей, ако просто изхвърчиш от пътя. Пригответи се да позабавиш малко. Скоро ще завиеш по чакълест път. Карай още три километра и завий по първата отбивка в посока север. Ще те отведе до изоставена мина точно под дърветата. Пътят е доста тежък. Радарът почти престана да се движи.

— Дай ми координатите — настоя Танър.

Огъст му издиктува цифрите и той ги въведе в GPS-а на телефона си. Върху дисплея не се виждаше път, който си заслужаваше да се спомене, а само пътеки, които не водеха до никъде.

— Къде са старите мини?

— Навсякъде. Не си много далече от една с най-голямата сребърна жилка, откривана някога. Земята е надупчена от иманяри, тълпящи се там през уикендите. Или поне така беше някога. Треската за благородни метали идва и си отива. Как е батерията на телефона ти?

— Ще издържи поне още час. Дори два, ако не говоря много.

— Мога да го проследявам. Ще дойда колкото може по-бързо.

— Ами дежурството ти?

— Отмених го.

Вятърът утихва, когато слънцето се скрие зад планините.

— Е, това е добра новина — отбеляза Танър.

— Амин. Ще гледам да не се бавя много.

Нито един от двамата мъже не спомена, че съществуваше деветдесет и девет процента вероятност Огъст да пристигне навреме единствено да идентифицира трупове.

41.

Фордът най-сетне спря рязко.

— Съжалявам, миличък, но трябва да се изчишкам веднага — заяви Кимбърли и улови дръжката на вратата.

— И не само ти — подвижна Ейс, докато тя се отдалечаваше в сгъстяващата се тъмнина. После се обърна към Шей: — Пъхни лявата си ръка между седалките. Бавно.

Шей се поколеба.

— Прави каквото ти казвам!

Студеното дуло на пистолета опря в ухото ѝ, казвайки недвусмислено, че или трябваше да се подчини, или щеше да загине още тук, в този момент.

Ейс беше достатъчно груб дори в присъствието на Кимбърли. Но щом останаха сами, кожата ѝ настръхна предупредително.

Ръката ѝ бавно се плъзна между двете предни седалки. Като се извърна леко, забеляза някакъв розов проблясък. Неспособна да повярва на очите си, тя се загледа в цветните белезници, които дебелите мъжки пръсти стискаха... Ярка изкуствена кожа обвиваше вътрешната страна на оформените като сърце гривни, очевидно създадени за сексуални игри.

Но когато се заключиха около китката ѝ, те издадоха истински метален звук. Дори в леглото Ейс играеше само за победа. Другата гривна щракна около подпората под седалката ѝ.

— Отиват ти — каза той, оглеждайки похотливо тялото ѝ. — Но пък, от друга страна, стоят добре на всяка жена.

Тя се насили да преглътне горчивите думи, напирани на върха на езика ѝ, като се замисли колко различен беше Ейс в отсъствието на Кимбърли. По-безцеремонен, по-студен, по-жесток. Сякаш маската беше паднала, разкривайки отдолу лицето на смъртта.

Той просто помага на Кимбърли да бъде толкова глупава, колкото ѝ е необходимо — осъзна тя.

Прозрението беше ужасяващо, но запали нови искри на надежда. Ако успееше да накара шефката да проумее, че ѝ е писано да умре тук, може би тя щеше да помогне и двете да се измъкнат живи.

След като Ейс се увери, че Шей не може да избяга, извади ключовете от стартера и ги пусна в джоба си. После, с риза, развяваща се от вятъра, се запъти бързо към рядката горичка. Тя дръпна белезниците толкова силно, че ръката я заболя. После втори, трети път.

Четвърти. Нямам достатъчно време за това. Ще се наложи да направя каквото трябва с една ръка.

Докато се извиваше, за да успее да хване спрея срещу мечки, скрит до левия ѝ крак, порив на вятъра засипа колата с песьчинки като пръст върху ковчег на погребална церемония. Тя стисна флакона между бедрата си.

Следващото нещо беше фенерът. Той имаше четири батерии и беше достатъчно тежък, за да разбие нечий нос. Или слепоочие, ако успееше да се прицели точно. Пъхна го зад гърба си. Беше неудобно, но представляваше някаква утеха. Всеки шанс, дори и нищожен, беше за предпочитане пред сигурната смърт.

Едва тогава се сети за литърмана^[1]. През цялото време беше мислила за истинско оръжие. Ножът беше по-подходящ за екскурзия, отколкото за прерязване на гърла, но можеше да ѝ помогне да отключи белезниците.

Сториха ѝ се няколко минути, но всъщност ѝ отне само секунди, докато пръстите ѝ напипаха обвитата с кожа дръжка. Помагайки си несръчно с вързаната ръка, успя да разтвори клещите и се насили да вкопчи с тях една от брънките на веригата на белезниците.

Пръстите ѝ постоянно се хлъзгаха. Смътно осъзна, че беше плувнала в пот. Действайки на сляпо, най-сетне успя да намести зъбците върху веригата и натисна с всичка сила. Белезниците може и да не бяха професионални, но не бяха и от алуминиево фолио.

Нищо не се случи. Изви няколко пъти китката си, навивайки веригата, докато я опъна до крайност. И отново натисна клещите с цялата сила на обзелото я отчаяние.

В купето на колата се разнесе стържещ метален звук. Все така обливайки се в пот, тя натискаше малкия инструмент, като се опитваше да придържа веригата към мястото, където имаше специален процеп за рязане на тел.

Стори ѝ се, че нещо се раздвижи. Надеждата ѝ вля нов прилив на сили.

Като някакво мълчаливо предупреждение пред фаровете на колата се мярна бялата блуза на Кимбърли.

Прехапала устни и обзета от копнеж по Танър, Шей направи едно последно усилие.

Може би само си въобрази или веригата наистина се скъса, ала усети, че нещо поддаде. С рязко движение издърпа отново ръката си.

И остана все така вързана за седалката.

Подритна клещите, така че да не се виждат точно когато Кимбърли влезе в колата. Отворената врата привлече насекомите към светещата лампа на тавана и провали възможността очите ѝ да привикнат към сгъстяващата се тъмнина.

Кимбърли веднага забеляза розовите белезници, приковаващи я към седалката, и се изсмя цинично:

— Много е палав, нали? — подметна закачливо.

Единственото, което възпря Шей да използва спрея против мечки срещу шефката, беше увереността, че самата тя щеше да изпадне в безсъзнание точно толкова бързо, колкото и Кимбърли.

— Успокой се — каза ѝ тя. — Ейс само си говори така. В действителност е истинско котенце. Единственото, което трябва да направиш, е да го погалиш както трябва. Майка ти не те ли е учила как да се оправяш с мъжете?

Единственият начин, по който бих докоснала Ейс, е с остен за добитък — с горчивина си помисли Шей. — Наистина ли Кимбърли е толкова глупава? Или пък е хитра като лисица?

Най-объркващото при нея беше, че тя можеше да пее в един глас с всеки, с когото ѝ се наложеше. Дали това я правеше глупава или хладно прагматична като Ейс — нямаше никакво значение. Резултатът беше един и същ.

Шей беше съвсем сама.

Но не се отказа да опитва.

— Познаваш ли някакъв мъж на име Тонио или Тони Руа? — попита предпазливо.

— Никога не съм го чувала — отговори Кимбърли. — Звучи ми италианско или може би мексиканско.

— Бил е боец в свободните борби, също като твоя палав приятел.

— Така ли? — каза Кимбърли без каквото и да било интерес. После обърна страничното огледало и огледа грима си.

— Имал е един специалитет. Нарича се „сърдечен удар“. Използвал го е, за да убие Лорн.

С въздишка, която беше нещо средно между търпение и раздразнение, Кимбърли извади гланца за устни от малката си дамска чанта.

— Лорн умря от инфаркт и хората са наясно с това. Нищо чудно, че Ейс е толкова ядосан, задето ти и твоят приятел обикаляте и разпространявате разни слухове сред всички, които са готови да ви изслушат. И кой има полза от цялата тази работа?

— Руа е бил застрелян. Ейс го е убил, след като са ликвидирали Лорн.

Кимбърли застина с гланца за устни в ръка. После поклати глава енергично, при което косата ѝ се разроши.

— Ейс никога не би направил подобно нещо. Пред теб сега само си играе на лошо момче. — Тя отново се съсредоточи върху устните си. — Честно казано, понякога не мога да те разбера.

— Засега ти не си замесена в убийство. Само Ейс — предупреди Шей. — Все още не е късно да се оттеглиш.

— Миличка, той е добър бизнесмен. Ще плати щедро за земята на Лорн, а после тези средства ще бъдат използвани за закупуването на още три големи ферми с много повече място за мустангите. Нима не разбираш, че всички ще спечелят от това?

— Единственото, което виждам в момента, е обезобразеният труп на Лорн.

— О, това е отвратително — потръпна Кимбърли. — Но в края на краищата не е като да е бил на шестнайсет и целият живот да е пред него. Все пак беше стар човек.

— Но много жизнен — упорито настоя Шей. — Някой го е убил.

— Честна дума, не разбирам как умно момиче като теб може да е толкова сляпо за съвсем обикновени неща... — поклати глава Кимбърли. — Хора, много по-млади от Лорн, умират от естествена смърт по всяко време. Какво ти става? Сдружението ще продаде земята на Ейс срещу солидна сума, с която той да откупи другите ферми, за да се осигури достатъчно място за мустангите. За хората около Рефюдж ще се открият нови работни места. Конете ще са щастливи, шефовете

ми ще останат доволни, мен ще ме повишат и с Ейс ще се оженим. След това вече никога няма да ми се налага да се притеснявам за пари. Така всички ще спечелят.

— Ами ако Ейс реши да те убие и да задържи парите за себе си? — подхвърли Шей.

— И защо ще го прави? Никой не може да го възбуди като мен. Когато контролираш члена на един мъж, контролираш и него самия.

Шей реши да смени тактиката.

— Щом Лорн не е бил убит, защо вие двамата ме отвлякохте?

Кимбърли положи истински усилия, за да не се намръщи. Но ботоксът ги провали.

— Не би ми позволил да поговоря с теб, където и да било, освен ако лично не се увери, че мястото е безопасно — обясни тя. — Каза ми, че би било глупаво, защото всеки би могъл да влезе и да запише разговора, а после да компрометира сдружението. Знаеш какви са днешните медии — лошите новини продават, а не добрите. Затова взе и телефона ти.

Шей усети, че крехкият контрол над гнева ѝ се изплъзва между пръстите ѝ.

— Нямах никакво намерение да идвам чак до това забравено от бога място, само за да поговоря с теб — продължи Кимбърли, — но той не искаше и да чуе. Не знам защо, но ти няма никакво доверие. После ти се държа като истинска кучка и нещата се усложниха. Веднага щом Ейс се поуспокои и двамата си поговорите, всичко ще се оправи. Когато е в такова настроение, умната жена си държи устата затворена и не го пришпорва.

— И ти смяташ да се омъжиш за него? — попита изумена Шей.

Шефката се засмя.

— Казах, че е богат и много по-умен от мен, а не е жиголо като Питър. Както и да е. Ейс е много по-добър от първия ми съпруг.

— Танър няма да повярва на версията на Ейс. Той ще продължи да търси, докато не се добере до истината.

— А тя е, че Танър Дейвис ще се върне в Лос Анджелис като много богат човек — завърши вместо нея Кимбърли и сложи гланц на устните си с жест, показващ, че разговорът е приключен.

Тя също ще умре — помисли си Шей. — Просто е прекалено заслепена, за да го осъзнае.

Кимбърли изсумтя с досада и пляскайки с ръце размаза един комар.

— Интересно, защо Ейс се бави толкова?

Може да се е спънал и да си е счупил главата — пожела си мислено Шей. А на глас каза:

— Затвори вратата. Светлината привлича комарите.

— Как изобщо оцеляват тук? — възкликна Кимбърли.

— Покрай хора, които оставят вратите си отворени.

Вратата веднага се затвори с трясък. Шей бе очаквала внезапно настъпилата тъмнина. Ако ръката ѝ не беше прикована към седалката, отдавна щеше да избяга. Но при сегашното положение не ѝ оставаше нищо друго, освен да изчака завръщането на Ейс. Освен ако...

— Имаш ли ключ за тези белезници? — попита спокойно.

— Не, естествено. Ейс винаги държи всички ключове. Такъв си е... Нещо като мярка за сигурност.

— И ти нямаш нищо против?

— Той е богат и много по-умен от мен. Какво против мога да имам?

Шей се предаде. Реално не можеше да пожелае на шефката си нищо друго, освен да остарее и да умре. Мълчаливо премисляше възможностите да избяга и да оцелее. Една-единствена ѝ се струваше смътно възможна.

Първо, трябва да се освободя от белезниците. А после да използвам спрея против мечки...

Дори и двете ѝ ръце да бяха свободни, щеше да ѝ е необходимо време да махне капачката и да насочи пулверизатора в правилната посока. Но се съмняваше, че Ейс щеше да ѝ го даде.

И като заговорихме за вълка... — помисли си мрачно.

Вратата се отвори. Лампата на тавана светна, когато Кимбърли изскочи навън и му направи място в купето. Бръснатата му глава проблесна в сумрака.

— Защо се забави толкова? — попита Кимбърли. — Нали не си паднал и не си се наранил?

— Опитвах се да проверя дали някой не ни е проследил.

— И защо ще го прави? — учудено повдигна вежди жената.

Той мълчаливо ѝ подаде ключовете.

— Просто карай. Мисленето е моя работа. Придържай се плътно вляво. По целия път има много минни заходи.

— Минни заходи ли? Имаш предвид нещо като дупки в земята?

— Ти знаеш ли друго значение на думата мина?

— Всичко, което знам за мините е, че от тях извираят пари.

С тези думи Кимбърли подкара колата по неравния, изровен път, като се придържаше към лявата страна.

— Не се притеснявай за вратите — додаде Ейс.

— Знам, знам, ти държиш всички ключове — кимна Кимбърли.

— Не, ти ги държиш. Нарича се педал за газта.

Шей го разбра, но дори шефката да не бе успяла, не зададе никакви въпроси.

Гумите скърцаха по чакъла и треволяците и фордът бавно се придвижваше напред. Ейс сумтеше нетърпеливо, но не се осмели да отвлече вниманието на Кимбърли, като ѝ се разкрещи.

Шей също мълчеше. Все още пазеше болезнения спомен за дулото, долепено до слепоочието ѝ.

Ще си умра тук с тези смешни белезници за сексуални игри. А Кимбърли, със силиконовите си цици и присадени руси кичури, от самото начало ме е карала към ада.

В гърлото ѝ се надигна безумен, истеричен смях.

Дишай. Просто дишай. Докато можеш...

---

[1] Ръчен, многофункционален инструмент, наречен на името на изобретателя си, съвместяващ нож, тирбушон, ножица, клещи, отвертка и множество други инструменти. — Б.р. ↑

42.

Скалистите хребети пред Танър тънеха в мрак, червеникавите отблясъци на залязващото слънце бяха само спомен. Всичко наоколо беше изсмукано от сенки. Прашният път приличаше на тънък, бял конец, който се губеше в тъмнината.

Танър изви волана и напусна грапавия асфалт на шосето, за да поеме по издълбаните в пръстта коловози. Прах се надигна около колата, посипа стъклата и започна да изпълва пространството пред него, развявайки се като прокъсано знаме, променящо посоката си с всеки повей на вятъра. Той шофираше като подгонен от дявола, камъчета се изстрелваха изпод свищящите гуми при всеки завой и все пак му се струваше, че буксува на едно място.

Плахите проблясъци на няколкото звезди и бледата луна бяха единственият източник на светлина. В напуканата от суша земя пред пикапа нощта сякаш извираше от деретата и се плискаше над тях.

Никакви светлини не се виждаха пред него, нищо не накъсваше непрогледната тъмнина. Прашният път едва се различаваше сред обкръжаващите го храсталаци. Той едва смогваше да заобикаля заоблените камъни, които изскачаха пред автомобила.

Не мога да чакам повече — мрачно си каза Танър.

Включи фаровете, с което изгуби маскировката си, но пък вече имаше видимост. Колелата изскачаха от коловозите, около които като бледи сенки върху пръстта се виждаха пресни следи. Доколкото си спомняше, това беше добър знак.

Някой съвсем скоро е минал оттук. Вятърът по тези места не може да заличи напълно следите.

Лошото беше, че фаровете известяваха присъствието му..._Не се мяркат никакви светлини отпред. Сигурно в момента са в някоя падина. Няма как да ме забележат. Но пък и аз не мога да ги видя._

Натисна докрай педала на газта и се приготви за неприятни изненади. По този път не можеше да се кара с повече от трийсетина километра в час, но той шофираше с двойно по-висока скорост. С

едната си ръка измъкна телефона си и провери сигнала и батерията. Все още беше заредена. Но покритието определено щеше да бъде проблем. Натисна бутона за повторно избиране, апаратът избръмча лениво секунда, три, пет, десет...

ВРЪЗКАТА НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ОСЪЩЕСТВЕНА.

По дяволите... Огъст вече няма как да ми помогне.

Искаше му се да запрати телефона към таблото, но успя да се овладее и го сложи на седалката до себе си. В зависимост от това, къде се намираха в момента сателитите, навигационната система би могла да му бъде от полза. Но се опасяваше, че наоколо имаше райони, в които и тя щеше да се окаже безполезна.

Споменът за мъртвешкото лице на Руа, изглеждащо призрачно на неоновата светлина от аквариума, не му даваше мира. Но беше нещо, което можеше да превъзмогне. Това, от което го побиваха ледени тръпки, беше представата за безжизнените черти на Шей...

Не мисли за тези неща, просто продължавай напред.

И се моли.

Ако тя изчезне без следа в тези планини, ще убия Ейс.

Заканата не го успокои, но му даде нужното търпение в момент, когато на всяка цена трябваше да действа хладнокръвно. Сега разбираше как са се чувствали онези хора, на които трябваше да помага: родители на изчезнали деца, роднини на миньори, затрупани в мината... Безкрайното очакване на някакви новини толкова ги измъчваше, че след протяжните часове дори съобщението за смъртта беше някакво облекчение.

Престани да мислиш, просто действай — скара се на себе си той.

Вкопчвайки ръце във волана, успя да изхвърли всички лоши мисли от съзнанието си. Сега нямаше право на никакви грешки, защото Шей се нуждаеше от помощта му.

Телефонът на седалката завибрира. Сигналът не беше достатъчно силен за провеждане на разговори, но за текстово съобщение беше нужно само моментно покритие. Грабна го и зачете припряно:

Няма мобилна връзка.

Търси следи от лявата страна.
В района има изоставени мини. Опасен е.

Това не го учуди. Още когато беше малко момче, беше чувал за хора, пропаднали в необезопасени подходи. И до днес входовете към изоставените галерии не бяха запечатани.

*Много подходящо място да скриеш труп.
Завинаги...*

43.

— Господи, искаш да премина през тази заключена порта ли? — изпищя ужасена Кимбърли.

Ейс сграбчи кичур от косата ѝ, дръпна я заканително и изкрещя:

— Точно така. Просто натисни педала на газта до дупка.

Металната порта на изоставена ограда се мержелееше пред тях на светлината на фаровете. Мъжът я караше да минат направо и да излязат отново на пътя от отсрещната страна.

Шей помисли, че ще се преобърнат. Това я окуражи, тъй като зад тях Ейс беше много по-уязвим.

— Но портата е затворена! — извика Кимбърли.

— Прави каквото ти казвам.

С периферното си зрение Шей успя да забележи решителността, изписана върху лицето на мъжа. Кимбърли бързо погледна в огледалото за обратно виждане и даде газ.

Портата се разхвърча с метален трясък. Парчета желязо полетяха покрай предното стъкло и се удариха във вратите. Нещо се блъсна в предната решетка, издрънча и изчезна от погледите им. Някаква дъска се заклеци под колата и затрополи по пътя с пронизителен звук, от който Шей настръхна.

И в същия момент осъзна, че вика от болка. Китката ѝ беше подута, а белезниците за сексуални игри, с които беше закопчана, бяха изцапани с кръв. Сториха ѝ се малко по-разхлабени, но продължаваха да я държат прикована към седалката.

— Ето, не беше чак толкова страшно, нали? — изкрещя Ейс, опитвайки се да надвика трополенето на заклещената дъска. — Няма за какво да се притесняваш. Трябва да се научиш да ми имаш доверие, бебчо.

Дали от страх или от обхваналото я негодувание, Кимбърли внезапно изгуби контрол върху волана. Разнесе се оглушително скърцане на метал, стържещ по камъните, последвано от ужасяващия ѝ писък. Наоколо избухнаха искри.

Ейс издивя. Той се нахвърли върху Кимбърли с порой от ругатни, които се смесиха с нетърпимия стържеш звук. Възползвайки се от момента, Шей стисна зъби и силно задърпа китката си. Дрънченето на белезниците не можеше да се чуе от страшния шум наоколо. Ейс продължаваше да ругае, когато тя успя да измъкне ръката си...

Свободна съм.

Е, не изцяло, но поне не съм вързана като животно, очакваща идването на касапина...

Искаше ѝ се да се раздвижи, ала не посмя, защото се опасяваше някой да не забележи, че се е освободила от белезниците. С дясната ръка успя да нагласи флакона със спрей против мечки, така че да може лесно да махне предпазния пръстен.

Ейс се измори да крещи и млъкна. Кимбърли седеше със сковано лице като истинска реклама на ботокса.

— Мисля, че горивото е на привършване — делово отбеляза Шей.

— Млъквай! — изръмжа Ейс, но притеснено се наведе и огледа контролното табло.

Тя също следеше показателите на уредите. Нищо не се промени.

Дявол да го вземе.

— Почти стигнахме, бибчо — обърна се той към Кимбърли. — Само трябва да се изкачим на върха на ей онова възвишение. Отляво има една барака. Хайде, отпусни се вече. Знаеш, че не мога да ти се сърдя дълго.

Шей усети, как надеждата ѝ за бягство се стопи като мартенски сняг.

— Какво щяхте да направите, ако Лорн не беше умрял? — обърна се тя към Ейс.

— Щяхме да се възползваме от правото на отчуждаване — отвърна той. — И пак щяхме да спечелим, но след излишна загуба на време и пари.

— Само че цялата тази работата щеше да се размърди до небесата... — жлъчно подхвърли тя, като наблюдаваше Кимбърли с ъгълчето на окото си. — Никой не обича подобна публичност, най-малко пък Хил и Кампбел. А и сдружението нямаше да остане встрани от скандала.

Като се изключи лекото потрепване върху неестествено опънатото ѝ лице, Кимбърли не реагира на забележката ѝ.

— Всяко чудо за три дни — отвърна безгрижно Ейс. — В края на краищата парите правят всичко да изглежда прекрасно.

— В такъв случай защо ви трябваше да изваждате Лорн от играта? — попита Шей.

Кимбърли понечи да възрази, но не произнесе нито звук.

— Кой ти е казал, че съм направил такова нещо? — учуди се Ейс. — Намирах се в казиното в Карсън, когато е умрял. Питай, когато искаш.

— Опитвахме се да попитаме Руа, но някой междувременно му беше затворил устата.

— Е, всички умират. Такъв е животът. Някои си отиват по-рано от останалите. На кой каквото му е писано.

Кимбърли присви очи и сякаш се сниши над волана. Колкото по-навътре в пустошта навлизаха, толкова по-зъл ставаше Ейс. Вече дори не полагаше усилия да се прикрива.

Шей наблюдаваше изражението на шефката. Тя виждаше онова, което оставаше скрито за очите на мъжа — Кимбърли все повече се страхуваше от него. Може би най-сетне бе прозряла какво я очакваше в края на пътя. Престана да пита още колко трябва да пътуват. Сякаш вече не вярваше, че ще се върне обратно към града заедно с Ейс. Колата се движеше толкова бавно, като че ли се придвижваха пеш. Старият форд друсаше и ръмжеше задавено.

Дали пък най-сетне резервоарът се беше изпразнил и двигателят продължаваше да работи с оскъдните остатъци от гориво?

— Вече сме достатъчно далече, за да могат да ни подслушат. Напълно изключено е някой репортер да изскочи иззад храстите — ехидно отбеляза Шей. — Е, ще ме поканиш ли навън да си поговорим в тъмнината?

— Нетърпелива си, а? — хапливо отвърна Ейс. — Не се притеснявай. Скоро няма да има нужда да спориш.

— И на мен ли ще ми затвориш устата?

— Казах ти, такъв е животът...

Фордът съвсем намали скоростта, почти спря, подскочи, поспря отново и най-сетне запъпли, сякаш с последни сили по прашния път.

Ейс беше прекалено зает да пази главата си от металния таван, за да ругае Кимбърли за отвратителното ѝ шофиране.

С две ръце Шей стисна спрея за защита от мечки. Следващия път, когато колата отново намалеше ход или пък Ейс забележеше празните белезници, щеше да го насочи към лицето му... Дори, по дяволите, всички да се задушат в затвореното пространство.

Кимбърли изстена, но толкова тихо, че мъжът не можа да я чуе. Шей разбра, че шефката най-сетне е осъзнала напълно положението си. Вече не се заблуждаваше, че Ейс ще я пожали. Отчаянието се беше изписало на лицето ѝ. Тя приличаше на призрак, наклепан с руж и грим. Уплашен клоун, който очакваше приближаващата неизбежна катастрофа.

Колелата потракваха из каменистия път, осветен от фаровете. От дясната страна се очертаваха силуетите на обезлюдените схлупени бараки до изоставените мини. Фордът се задави и спря. Кимбърли опита да запали с трепереща ръка, но двигателят не реагира.

Шей осъзна, че сега е моментът да побегне навън.

Ала Кимбърли я изпревари. Без предупреждение, тя отвори вратата и понечи да изскочи в тъмнината.

— Тъпа кучка! — изкрещя Ейс.

Наведе се напред и се вкопчи в лъскавата ѝ блуза, преди тя да успее да прекрачи навън. Шефката се дръпна, успя да се изскубне от железните му пръсти и се строполи на пътя през отворената врата. Докато тя се мъчеше да се изправи на крака, той посегна към пистолета.

Шей грабна спрея за защита от мечки, насочи пулверизатора към лицето му и го натисна. Флаконът изсъска, изклокочи и засече.

Пистолетът двайсет и втори калибър изтрещя като плясък на огромен камшик. Веднъж, втори път.

Кимбърли затича с все сили в тъмнината.

Ейс чу приглушеното съскане и най-сетне обърна очи към Шей. Погледът му се спря върху нея.

Тя бясно блъскаше вратата с рамо, като в същото време продължаваше безуспешно да натиска флакона. Гледаше я първо невярващо, после с нарастваща ярост. За секунди прецени дали да насочи оръжието към нея, или да прикрие лицето си зад облегалката на седалката.

Внезапно флаконът изпука и течността бликна от малкия отвор със силно сви стене. Последва нов изстрел и яростните ругатни на Ейс. В следващия момент цялото купе се изпълни със задушлив, лютив мирис и стана невъзможно да се диша.

Стреляйки напосоки, мъжът изкрещя от парещата болка и се хвърли в тясното пространство между седалките.

Шей най-сетне успя да отвори вратата и се хвърли върху твърдата земя. Падна на колена, все още задържайки дъха си и държейки очите си стиснати, за да се предпази от въздействието на спрея. Претърколи се на една страна и с усилие се изправи на крака. Видя, че инстинктивно беше сграбчила електрическото фенерче. За момент ѝ хрумна да грабне пистолета на Ейс, който той беше изтървал върху предната седалка, но бързо прецени, че е по-разумно да побегне. И се втурна към една пътека в тъмнината.

Още на втората крачка усети болка в левия си крак, при това толкова силна, че едва успяваше да запази равновесие.

Дали не съм си изкълчила глезена?

Не мисли за това.

Бягай!

Трябваше да се скрие, докато Ейс още беше заслепен от спрея. С периферното си зрение долови проблясващите сребристи сандали на Кимбърли, отдалечаващи се в тъмнината по прашния път.

Веднага щом се съвземе от шока, той ще се втурне след мен и бързо ще ме догони — рече си Шей.

Вятърът повяваше глухо между редките дървета, карайки клоните им зловецко да се поклащат. Тя внимателно опипа крака си, който беше изтръпнал. Ужаси се при мисълта, че може да се схване. Болката отново се усили.

Поколеба се, дали да последва Кимбърли, но това само щеше да улесни Ейс. Най-добрият начин да помогне и на себе си, и на нея беше да поеме в друга посока. Така щеше да обърка преследвача си.

Вниманието ѝ привлече рехавя горичка на възвишението отляво, която се намираше между нея и криволичещия път обратно към града.

Без да си прави труда да се движи безшумно, тя се насочи към гората, накуцвайки. Беше изминала около стотина крачки, когато чу вратата на колата да се отваря зад нея.

Ругаейки яростно, Ейс започна да стреля. Куршумите свистяха и рикошираха в скалите от дясната ѝ страна.

Вече беше избрал целта си и тя не беше Кимбърли.

Шей се насили да се затича, но пулсиращата болка в крака ѝ стана непоносима.

От посоката, в която беше изчезнала в безумната си паника Кимбърли, се разнесе странно трополене, което рязко пресекна.

Дали не е паднала?

Не се чу нищо повече. Шей нямаше как да ѝ помогне, защото побеснелият мъж я приближаваше...

Трябва да се скрия от него. Сега това е единственото, което има значение.

Бягай!

И тя се втурна напред.

44.

Пикапът се друсаше и подскачаше по изровения път, движейки се с твърде висока скорост. Но му се струваше, че и тя не беше достатъчна, макар че нямаше как да ускори повече. Изкачи още едно каменисто възвишение с надеждата най-сетне да види светлините на стария форд.

Нищо не се забелязваше. Пред него се очертаваха само дълбоките следи от гумите на форда, леко засипани от усилващия се вятър.

Не мога да ги изгубя.

Значи трябва да карам по-бързо.

След малко ще ги настигна.

Тогава щеше да има възможност да използва пъхнатия в колана на панталона му пистолет, който се връзваше в гърба му при всяко по-силно друсане.

И знаеше със сигурност срещу кого.

Двигателят започна да ръмжи задавено. Купето се изпълни с мирис на изгорели газове и прегрял метал. Не си направи труда да погледне към контролното табло. Знаеше, че стрелката за температурата на водата отдавна беше преминала в червената зона. Скоро щеше да изгърми или радиаторът, или водещият вал. Но поне за момента се движеше по-бързо, отколкото би могъл, а нищо друго нямаше значение.

Единствените следи, оставени тук от години насам, бяха от гумите на стария форд на Шей.

Тогава пред него проблесна нещо оранжево. В мига, в който сърцето му подскочи, той осъзна, че виждаше изстъргана от колата боя от надигащите се покрай пътя храсталаци. Редицата дървета беше точно пред него. Според последното съобщение на Огъст, по-малко от половин километър го делеше от автомобила на Шей. Но на място, където пътят криволичеше и заобикаляше различни препятствия, докато се издигаше и неочаквано се спускаше отново надолу,

разстоянието можеше да бъде и много по-голямо. В първия момент Танър реши да спре колата и да тръгне напърно пеша, но после размисли. Докато пикапът беше в състояние да се движи, това беше най-бързият начин да стигне до Шей. Телефонът му леко завибрира от поредното получено кратко съобщение. Той погледна към него и зачете бързо:

Навсякъде около теб има изоставени мини.
Не се отклонявай от пътя.

Танър стисна здраво волана.

Да не би Огъст да може да чете мисли?

Пикапът бучеше и се давеше, но продължаваше да се движи, като ровеше пръстта и разхвърляше наоколо малки камъчета. Танър си даваше сметка, че двигателят все още работи заради хладния въздух. Ако температурата беше с десетина градуса по-висока, отдавна щеше да е прегрял и замлъкнал.

Знаеше, че това неизбежно щеше да стане, въпросът беше кога...

Пикапът се тресеше по неравните коловози, тътреше се по средата на пътя и се изкачваше по склона като плувец, който с последни сили пореше прииждащите вълни.

Внезапно забеляза някаква светлина между дърветата малко пред него. Тя стоеше неподвижно.

Значи фордът беше спрял.

Дали са го изоставили с включени фарове? — запита се той.

Танър не знаеше дали няма да попадне в капан, но не се поколеба да продължи. Стрелката, отчитаща температурата на двигателя, отдавна беше навлязла в червената зона. Изгорелите газове се издигаха изпод предния капак, замъглявайки предното стъкло. Той продължаваше да натиска педала на газта до дупка, насочвайки колата към форда.

Съвсем неочаквано фаровете осветиха нещо по прашната пътека. Силует на жена, тичаща към него по пътя.

Шей.

Или Кимбърли.

Рязко натисна спирачки и пикапът занесе. Щеше да я удари, ако не завие.

Извъртя волана силно наляво, избягвайки изскочилата пред него жена.

За секунди се размина със смъртоносния сблъсък. Гумите изсвистяха и заподскачаха върху камъните встрани от пътя. Воланът се тресеше неистово, сякаш се опитваше да се изтръгне от желязната хватка на ръцете му. Опита се да го овладее, но не успя. След резкия завой пикапът забоксува.

Светът се завъртя пред очите му като калейдоскоп. Натисна още веднъж спирачките и с всички сили се опита да си върне контрола върху неуправляемия пикап.

Светлините на фаровете зашариха във вихрен танц върху камъните и ниските храсти покрай пътя. В следващия момент те му се сториха по-високи от колата и в този миг разбра, че пътуването му беше приключило. Сграбчи волана, но той отново се изплъзна от ръцете му.

Почувства как предпазният колан се впи в тялото му.

И извика...

Сблъсъкът между метала и камъка продължи само няколко секунди, които му се сториха като дълги минути на забавен каданс. Почти не усещаше дясната си ръка, с която все още се опитваше да овладее неуправляемата кола. Зрението му се замъгли, сякаш беше попаднал в тунел, в който светлината гаснеше...

Защо не можях да спра.

Какво стана?

Нямаше начин да си отговори на въпроса точно в този момент. Пикапът се обърна, плъзна се на едната си страна и спря. Непоносима болка преряза тялото му. Но тя му подсказа, че все още беше жив. Той се отърси от обзелия го мрак и се опита да се освободи от предпазния колан с дясната си ръка, но тя не го слушаше. Отново усети силна болка. Сърцето му биеше до пръсване.

С периферното си зрение забеляза издигация се дим изпод огънатия преден капак. С пикапа беше свършено. С мъка се освободи от колана с помощта на лявата си ръка и отвори вратата. Преди да се измъкне навън, посегна към пистолета си, използвайки инстинктивно дясната си ръка, но изстена от болка и изруга.

Със здравата си лява ръка непохватно извади оръжието от кобура. Изтръпна и от непоносимата болка в гърба си. На мястото, където беше затъкнал пистолета, вероятно имаше синина. Но онова, което наистина го вбеси, беше, че никога не му се беше удавало да стреля точно с лявата ръка. Засега обаче не можеше да разчита на дясната.

По дяволите, просто се размърдай и намери Шей.

Стискайки глока с лявата си ръка, той се измъкна изпод провисналата врата на пикапа. Огледа се наоколо, но не забеляза нищо, освен пръскащите сияние в тъмнината фарове на форда. Синкав дим се издигаше от потрошения пикап.

— Шей! — извика той. — Къде си?

Вместо отговор изтрещяха три изстрела от двајсет и два калибров пистолет. Заслепен от дима и ругаещ яростно, Танър дори не можеше да види мишената, на която трябваше да отвърне. Но някой със сигурност виждаше него.

Ето защо Шей не ми отговаря. Тя се крие.

Категорично отказваше да търси някакво друго обяснение за мълчанието ѝ.

Приклепна и използва колата като прикритие. Отново се запита дали Шей или Кимбърли беше изскочила на пътя пред него.

Невидимият стрелец вероятно се беше спотаил някъде наблизо. От такова разстояние двајсет и втори калибър можеше да раздробява и скала.

Танър се надигна и приведен изтича встрани с цялата бързина и ловкост, на които беше способен. Трескаво се озърна за някакво ново прикритие: дървета, храсти, купчина камъни... Болката пулсираше в ръката му, сърцето му биеше като полудяло. Но в този момент нищо друго нямаше значение, освен Шей.

Бликналата ярост го зареждаше със сила. Тя беше обратната страна на страха, който го беше вледенил от мига, когато разбра за изчезването на Шей. Пред него се виждаха бледите очертания на храсти, сгушени между стволите на дърветата.

Чудесно прикритие.

И той се промъкна нататък. После отново се приведе и се насили да си поеме дъх, но много бавно и предпазливо, заслушан за подозрителен шум откъм пътеката.

На стотина крачки от него димът продължаваше да се вие над предния капак на пикапа.

Недалеч от него някой се изкашля задавено. Заслуша се, опитвайки се да установи причината, защото беше преминал през обучение за отравяне с газове. Надяваше се да е Ейс, който в мъчителни спазми повръща зад някое дърво. Шумът заглъхна и настъпи тишина. Напрегната и очакваща...

Сякаш всичко наоколо беше затаило дъх. Никакви приближаващи стъпки. Нищо, освен свистенето в ушите му от удара, след като пикапът се блъсна в камъните.

Постепенно нощта се проясни, благодарение на надничация иззад облаците лунен сърп. А и очите му бяха привикнали с тъмнината.

Безсмислено е да стоя тук и да се тревожа за Шей. По-добре да поема към мястото, където видях женския силует.

Няма начин да съм пресрещнал Кимбърли, тъй като по блузата ѝ нямаше нищо лъскаво.

При това беше почти сигурен, че съзря спортни обувки. Любимите на Шей. Изхвърляйки всички тревожни мисли от съзнанието си, той предпазливо тръгна към мястото, където се беше опитал да избегне сблъсъка с бягащата жена.

Шей.

Трябва да е била тя.

Трябва да е жива...

45.

Шей с усилие се изправи на крака. Беше скочила встрани от пътя, когато приближаващата кола едва не връхлетя върху нея в тъмнината. Тя беше чула оглушителния шум от сблъсъка на камък и метал, последван от ехото, раздрало тишината. След това изтрещя изстрелът, който би могъл да бъде само от пистолета на Ейс.

Представяше си го как се катери по руините, като преди това беше убил шофьора. Шей копнееше в този момент също да имаше под ръка оръжие.

Ужасяваше я мисълта, че зад волана може да е седял Танър.

Знаеше, че мъжът бе спасил живота ѝ, като отклони колата в последната секунда, преди да връхлети върху нея. Формата на предния капак и разположението на фаровете бяха подобни на тези на познатия ѝ пикап. Ослепителната светлина и ревящият мотор отсега нататък щяха да съпътстват кошмарите ѝ.

Въпреки че тя беше отскочила назад, колата бе излязла от пътя и пронизващите светлини на фаровете бяха подскачали, докато накрая всичко беше свършило с ужасяващ удар, който отекна в тишината.

После някой изкрещя името ѝ. Беше гласът на Танър. Позна го.

Викът беше последван от два изстрела.

Той катастрофира, за да ме предпази. А след това куршумите са го повалили...

При тази мисъл нозете ѝ се подкосиха и тя отново се свлече на земята.

Пистолетът на Ейс вече не се чуваше.

Танър!

Но Шей изкрещя само в мислите си. Ако беше жив, може би беше ранен и се нуждаеше от помощ.

А Ейс се криеше някъде там.

Може и да е свършил патроните.

Би могла да го разбере, ако открито се показеше на пътя, превръщайки се в жива мишена. Но мисълта, че тогава нямаше как да

помогне на Танър, я накара да остане незабелязана.

Помни, че за Ейс това е само бизнес. А в тъмнината се спотайват трима души, които знаят прекалено много. Той ще тръгне първо след онзи, който му е най-близо.

Пикапът.

Непременно ще се насочи натам, трябва да стигна до колата преди него. Добре е, че Танър е въоръжен.

Приведена, тя тръгна нататък, стараейки се да крачи безшумно. Пулсирацията от пареща болка крак сякаш не ѝ се подчиняваше.

Пикапът беше хлътнал между камъните встрани от пътя. Лунната светлина осветяваше бледите скали и пръстта около тях. Шей се изкушаваше да включи малкото фенерче и да огледа купето през прозорците, но си даваше сметка, че по този начин неминуемо щеше да се превърне в лесна мишена. Вместо това се спусна по склона, притичвайки и пързаяйки се по стръмнината. Ако се движеше достатъчно бързо, щеше да стигне до колата и да я използва като прикритие от смъртоносните изстрели.

Може би Танър не е сам. Вероятно и Огъст е с него.

Тази слаба надежда я накара да се почувства по-добре, макар да се съмняваше. Ако заместникът беше наблизо, непременно щеше да отговори на стрелбата на Ейс.

Очите ѝ постепенно се приспособиха към тъмнината, изтъняла от бледата луна. Тя забеляза как единственият светец фар придава някаква призрачност на тънката струйка дим, виеща се около пикапа. Поемайки си дъх с усилие, успя да се приближи достатъчно, за да надникне вътре.

Беше празно.

Двайсет и два калибровият пистолет изтрещя отново. Стъклото се разби и се пръсна наоколо на хиляди парченца.

Дявол да те вземе, Ейс!

Шей изостави несигурното прикритие на колата и се затича към най-близката пътека, мъжделееща се в тъмното. Надяваше се, че Танър също беше поел натам.

Изстрелът дойде от върха на хълма, почти по права линия от мястото, където Кимбърли беше изоставила форда. Промъквайки се из сенките, Шей тръпнеше, очаквайки да чуе следващия.

Нищо, освен собственото ѝ тежко дишане.

Внезапно забеляза някакъв силует.

Танър.

Искаше ѝ се да го извика, но се опасяваше, че с това само щеше да привлече вниманието на стрелеца към тях. Затича се към него, препъвайки се в корените на дърветата и храстите. Но силуетът беше изчезнал...

Дали не ми се е привидяло?

Вече беше твърде късно да промени решението си. Знаеше, че Ейс идва към нея, а единствените оръжия, с които разполагаше, беше фенерчето и молитвата, която се опасяваше, че няма да се сбъдне...

46.

Танър се препъваше из храстите в тъмнината. Виеше му се свят, защото при сблъсъка беше ударил силно главата си във волана. Крепеше го само адреналинът, изпълнил тялото му. Свистенето в ушите му го замайваше. Дори слабата, мъждукаща светлина дразнеше очите му.

Нужни са ми няколко минути, за да събера мислите си...

Шей. Намери Шей. Само това има значение.

Приведе се и леко приклезна. Пое дълбоко дъх и изчака, докато образите пред очите му се прояснят. И тръгна с предпазливи крачки отново напред.

Измамната светлина и сенките, движещи се под леките повеи на вятъра, не му помагаха. Пулсиращата болка в главата му ставаше ту прекалено силна, ту го отпущаше за момент, оставаше постоянно само чувството, че са го затворили в някакво тясно пространство. Пистолетът в лявата му ръка изглеждаше съвсем не намясто, но в другата, с която си служеше безпогрешно, щеше да бъде напълно безполезен.

Лунната светлина едва осветяваше пътеката пред него. Далечните фарове на форда проблясваха откъм десния склон на хълма. Там бяха най-високите дървета, предлагащи най-сигурното прикритие. Там трябваше да е и Шей.

Но някъде *там* дебнеше и Ейс.

Упорито продължи да си проправя път между храсталаците, нашарени от синкави сенки под бледата светлина на луната. На всеки няколко крачки се спираше и се ослушваше. Единственото, което чуваше, бяха ударите на собственото му сърце и свистенето в ушите му. Дясната му китка го болеше, но той се стараше да не й обръща внимание.

Погледна нагоре към хълма, но не забеляза нищо особено. Ако Ейс беше все още там, не позволяваше на фаровете на колата да осветят силуета му.

Изчакай. Нещо се приближава...

Той автоматично притисна гръб към ствола на едно ниско дърво и вдигна пистолета в готовност за стрелба. Обикновено не забелязваше тежестта на оръжието, но сега, в лявата му ръка, то му се струваше неестествено тежко. Можеше да го държи така известно време, но не достатъчно дълго. Използва десния си лакът като опора и насочи цевта към мястото, където беше забелязал някакво движение.

И зачака, взирайки се напрегнато в тъмнината. На няколко стъпки от него нощта ставаше непрогледна. Нищо не се забелязваше.

Но е там. Някой върви по този път. При това се опитва да не вдига шум. Освен ако свистенето в ушите ми не заглушава всеки звук.

Продължи да се прицелва с пистолета. Беше затаил дъх, не смееше да помръдне, за да не привлече вниманието на човека отсреща.

Ето пак. Отново.

Пръстът му опря на спусъка.

Само още малко по-близо да се приближи, за да е сигурен, че ще улучи.

Чакаше...

47.

Шей се поколеба. Беше забелязала някого отпред, но сега не се виждаше нищо. Силуетът не беше на Кимбърли, защото беше прекалено едър и по него нямаше нищо лъскаво. Не беше и Ейс, тъй като дрехите му с цвят какви изпъкваха на лунната светлина. Оставаше единствено Танър с тъмната му тениска и дънки. За един кратък миг луната освети нещо метално. Можеше да бъде и цев на оръжие.

О, господи. Той няма как да знае, че съм аз.

Ако викнеше, рискуваше да бъде застреляна от близко разстояние от двайсет и два калибровия пистолет на Ейс. А ако мълчеше, щеше да бъде убита от полицейско оръжие.

Лесен избор.

— Танър — изрече хрипливо. — Аз съм, Шей. Не стреляй.

Сянката се раздвижи и гласът на Танър се чу от тъмнината:

— Мили боже, защо не се обаждаш?

Тя усети, че по лицето ѝ се стичат сълзи, когато се затича към него и зарови лице в гърдите му. Той застина неподвижно, изстена от болка и после я прегърна с едната си ръка.

— Ти си ранен — прошепна Шей. — Ударих си главата, а дясната ми китка е...

Пръстите ѝ се притиснаха към устните му.

— Не говори толкова високо — каза му предупредително. Едва успя да я чуе, тъй като ушите му бяха заглъхнали, но веднага сниши глас: — Така по-добре ли е?

— Да. Трябва да се скрием някъде. — Тя посочи към безразборно растящите по склона на възвишението храсти.

— Вече бях там — отвърна той. — Не стават за укритие за двама.

Ръката ѝ се насочи към високите дървета.

— Там може би е Ейс. Танър очерта кръг с пръста си във въздуха. Тя кимна и тръгна напред, като се изкачваше по пътеката, която би трябвало да ги отведе до рехавата горичка. Въпреки

желанието си да възрази, но с ясното съзнание, че е права, той я последва. Или поне се опита. Не можеше да се задържи прав.

— Почакай — каза ѝ с приглушен глас.

Или поне така се надяваше. Единственото, което наистина чуваше, беше пищенето в ушите му.

Тя веднага се върна при него.

— Можеш ли да стреляш с това? — попита тихо той, като ѝ подаде глока.

Тя погледна към дясната му ръка. Разбра, че той не можеше да си служи с нея.

— Да. Но не ме бива много.

— Тук има допълнителни пълнители — продължи Танър, като посочи джоба на якето си.

Тя се поколеба, но после ги извади и ги втъкна в задните джобове на дънките.

В момента, в който се обърна към него, той пхна пистолета в ръката ѝ. Не беше тежък като останалите оръжия от този клас, но ѝ беше непривично да борави с него. Дръжката беше поела топлината на дланта му, ала въпреки това я накара да потръпне. Понечи да му каже, че не може да го направи, но веднага осъзна, че трябва да се постараете...

Просто мразеше пистолетите.

Но Танър изглеждаше така, сякаш едва се държеше на краката си. Оказа се истинска късметлийка, задето беше трениран да изчаква и да се увери в мишената си, преди да натисне спусъка.

Той посочи с пръст предпазителя на пистолета и ѝ показа как се сваля.

Тя само кимна и опита няколко пъти, докато се увери, че може да го отмести само с едно движение и отново се обърна към склона. Пистолетът тежеше в ръката ѝ. Помисли да го помоли да ѝ даде кобура, но се отказа. И без това нямаше да бъде достатъчно бърза, ако ѝ се наложеше да го използва.

Трябваше да се занимавам повече със стрелба. Но не го направих, а сега е твърде късно. Все пак съм наясно с някои основни неща. Ще ми бъдат достатъчни.

Вечерната прохлада беше отстъпила мястото си на нощния студ. Вятърът изсмукваше топлината от изстиващата земя, караше тялото ѝ

да потръпва. Високите дървета, които можеха да им послужат като прикритие, изглеждаха все по-далече.

Шей се ослуша, но не долови нищо, освен препъващите се, несигурни стъпки на Танър зад нея. Изчака, напрегнала слуха си до краен предел, но наоколо цареше мъртва тишина. Или Ейс не ги преследваше, или се спотайваше някъде наблизо и ги дебнеше.

При тази мисъл ледена тръпка разтърси тялото ѝ. Дочу как Танър се спъна в някакви корени, но успя бързо да се изправи. Тя тръгна отново напред право към изоставената си кола.

Дали Ейс също се приближаваше натат?

Дали не чака, за да хване и двама ни?

Мога ли наистина да го застрелям?

48.

Ейс гледаше Шей и Танър, както ги беше наблюдавал веднъж иззад ъгъла на къщата на Тони. Разликата беше само, че тази нощ щеше да ги убие. Единствената причина да са още живи беше, че не искаше да прибързва и да сменя пистолета си с трийсет и осемкалибровия толкова скоро след убийството на Руа. Хората можеха да се запитат, защо ли му бе притрябвало ново оръжие. А това беше въпрос, на който не му се искаше да отговаря. Някои биха казали, че е прекалено предпазлив, но те бяха глупаци. А Ейс не беше.

Повече никакви далечни изстрели с малък пистолет. Ще се приближа достатъчно и ще стрелям на сигурно.

Освен това все още не беше решил как да постъпи; минаваше му злостната мисъл да изнасили Шей в присъствието на приятеля ѝ. Или да застреля Танър и след това да разкъса дрехите ѝ... След което щеше да убие и нея, естествено. Така можеше да си спести твърде много неудобни въпроси.

Главата го болеше, сякаш скалпът му беше смъкнат. От лютивия спрей очите му все още горяха, но поне бяха престанали да сълзят непрестанно. Сега бяха само леко влажни. Вероятно изглеждаше уморен и съсипан, ала това беше последното нещо, за което мислеше в момента. Шей щеше да си плати, при това с лихвите. Щеше да се занимава с нея много дълго, след като застреля Танър.

Не. Нещо друго може да се обърка. Просто свършвай и се измитай оттук. Особено когато Дейвис е наоколо, макар и да се движи, като че ли е ранен тежко.

А може и вече да е мъртъв.

Ако не е, скоро ще бъде.

Мисълта за предстоящата задача го накара да се облее в пот. Достатъчно трудно щеше да бъде да догони двете глупави жени и после да захвърли телата им в шахтата на изоставената мина. Същото щеше да стори и с трупа на Танър Дейвис, макар че той тежеше колкото двете заедно.

В заботите има много място. Ще стигне за всички. Пък и разполагам с достатъчно патрони.

Все пак изпитваше раздразнение, че плановете му бяха объркани в последния момент. Но така стояха нещата с късмета — и с добрия, и с лошия. Той си имаше своето алиби. Срещу няколко стотачки...

Конрад щеше да реши, че двете глупачки са отишли да търсят мустанги, земя за продан или каквото и да е... А след като не са се върнали, Танър е тръгнал да ги търси, карал е бясно и се е пребил някъде.

Колкото до него самия, той имаше цял кош с наловена пъстърва като доказателство за това къде е бил, въпреки че из тези пущинаци, където се намираше в момента, нямаше никаква риба.

Мина предпазливо покрай все още пушещия пикап. Вътре не се виждаше нищо, но нямаше да навреди да се увери лично. Зрението му беше замъглено, тъй като очите му продължаваха да лютят, а и все още му се налагаше да се бори с пристъпите на кашлица. Със слуха му обаче всичко беше наред. Можеше да долови и далечните шумове по склоновете.

Те съвсем не са толкова далече. Ако носех трийсет и осемкалибровия пистолет, можех да ги убия оттук или поне да ги раня.

Но мога да почакам. Колкото по-дълго вървят по пътеката, по която са поели, толкова по-близо до шахтата ще се озоват в подходящия момент.

Не искаше да влачи телата повече, отколкото беше необходимо.

За миг застина на мястото си. Вдигна оръжието и автоматично го насочи към движещ се силует, който му се стори, че е забелязал. Дърветата се извисяваха на пътя му и му пречеха да стреля. Но той беше по-близо до тях, отколкото си мислеше. Ускори крачки, предпазливо намалявайки разстоянието между себе си и набелязаната мишена.

Сега вече не оставаше много...

49.

Танър се облегна уморено на тънък ствол, който се огъна под тежестта му. Това не бяха огромните борове, растящи по западните части на Рефюдж. Повечето тукашни дървета бяха хилави, понеже почвата беше толкова камениста, че не можеше да ги изхрани. Там, където земята ставаше по-равна, напоявана периодично от спускащите се потоци по деретата, дърветата бяха по-високи. Не виждаше надалече, но от време на време долитащите откъм склона звуци му подсказваха, че Шей е отишла доста напред.

Трябва да вървя по-бързо, за да не я карам да ме изчаква...

Впрягайки цялата си воля, успя да се изправи, но свистенето в ушите и замъглените образи наоколо говореха недвусмислено, че нямаше да се задържи на крака още дълго. Едва не налетя върху нея, когато тя се върна, за да види защо е изостанал. Само един поглед към преbledнялото му потно лице и тежкото му дишане ѝ казаха онова, което Танър отказваше да признае — беше тежко ранен, за да продължи. Той ѝ се усмихна леко, но веднага се смръщи от болката, прерязала дясната му ръка. И вече с цялата си тежест отново се отпусна върху ствола на дървото. Тя припряно се огледа наоколо, търсейки най-тъмното място, което можеше да намери.

Ето там, където борове растат най-гъсто, точно зад високите храсти. Не е достатъчно, за да се скрием двамата, но ще стигне за него.

Посочи нататък.

Танър се изправи и се запрепъва след нея, проправяйки си път между борове, докато тя му каза да спре и го накара да седне на земята. Кожата му беше студена, въпреки че полагаше усилие да се движи. Това я разтревожи.

— Стой тук — каза много тихо.

Ноцта им осигуряваше някакво прикритие, но нямаше да трае вечно. Той имаше нужда от помощ, при това спешно, а тя не беше в състояние да му я окаже в момента. Загледана в омърляното му лице,

тя се запита как той изобщо бе успял да стигне толкова далече. Наистина притежаваше физическа сила, но тя беше на изчерпване. Крепеше го желязната му воля. Тя го беше накарала да излезе от пикапа и да тръгне по склона.

Не искам да го оставям.

Но за да оцелеят и двамата, Шей трябваше да спре Ейс и да задейства електронния радар. А нямаше как да го направи от мястото, където се намираха. Имаше нужда от някаква примамка.

— Иди до форда... Извикай помощ — каза Танър със слаб, изтънял глас. — Остави ме.

— А ти би ли ме изоставил? — попита тя също шепнешком.

Той изруга тихо.

— Налага се.

— Не мога да избирам кой от двамата да оцелее...

Танър реши да не губи време и усилия, за да спори. Просто се облегна назад и зачака тъмнината да се проясни пред очите му. През разклатените от вятъра клони тя виждаше светлината от оцелелия фар на колата си. През нощта разстоянието беше твърде измамно, за да го прецени със сигурност, но имаше чувството, че Танър нямаше да може да стигне до нея. Трябваше да иде сама и да извика помощ.

— Почини си тук няколко минути — прошепна тя.

— А ти какво смяташ да правиш... — Гласът му беше отслабнал.

— Да заложа примамка.

Той едва забележимо поклати глава в знак на неодобрение.

— Това не ми харесва.

Но тя не изчака, за да спори с него. С фенерчето в лявата си ръка и пистолета в дясната, започна да се провира през гъсталака по-бързо, отколкото той би могъл да я последва.

Не искам да го оставям.

В такъв случай, дявол да го вземе, направи всичко възможно да се върнеш при него.

Вятърът шумеше в листата, заглушавайки стъпките ѝ. Но така тя не чуваше и дебнещия Ейс. Клонки се заплитаха в косата ѝ и дращеца лицето ѝ. Тя не обръщаше внимание, насочила всичките си усилия да стигне колкото може по-далече от шубраците, така че преследвачът им да не открие Танър и да не го застреля като уловено в клопка животно.

Шей дишаше тежко и се обливаше в пот въпреки студа. Накрая реши, че е настъпил моментът да заложи собствения си капан. Включи мощния фенер и плътният му лъч разцепи тъмнината. Нямахте как да стигне до изоставения форд, но беше достатъчно близо, за да накара Ейс да се спусне по дирите на онзи, който се опитваше да му избяга.

Освен ако вече е наясно, че колата е останала без гориво.

Няма значение. Това е единственият ми шанс...

50.

Когато внезапно между дърветата се появи светъл лъч, Ейс си помисли, че лютивият спрей наистина беше увредил зрението му. Премигна веднъж, после отново и отново. И едва тогава осъзна, че това беше светлина от фенер, която блуждаеше неуверено само на няколко метра от форда.

Някой е ранен. Или е изпаднал в паника. Най-после.

Знаеше, че Дейвис е пострадал при катастрофата, но не и колко сериозни са нараняванията му. Дори и да беше въоръжен, ако той беше този с фенера, едва ли можеше да се държи здраво на краката си. Нямахше да му бъде трудно да го повали и да го убие. Или пък нея.

А ако са двамата, още по-добре.

Ще ги застреля като псета.

Първо — ще пречукам Дейвис. След това — нея. Дадже и да има пистолет, няма достатъчно кураж да убие човек.

Ейс сякаш беше разочарован, че преследването приключваше толкова скоро. Още преди много години беше научил, че очакването беше най-приятната част от играта. Останалото беше просто мръсна, кървава работа.

А след като свърша с тях, трябва да намеря и Кимбърли. Не че тя е някакво предизвикателство за мен. Никога не е била. С нея ще е лесно като детска игра...

Светлината сякаш напредваше неуверено и накъсано по посока към форда. Лъчът се движеше като обезумял ту наляво, ту надясно, нагоре, надолу и отново напред. Веднъж дори го освети, но той се съмняваше, че го бяха забелязали. Който и да носеше фенера, не беше на себе си от болка или от страх.

Дявол да го вземе онзи Руа. Ако беше свършил онова, което му беше наредено, нищо от това тук нямаше да се случи. Но не, той стана прекалено алчен и ограби стареца, макар да му бях платил половината пари предварително.

Тъп аматьор.

Получи си заслуженото.

Светлият лъч продължаваше да се лута по склона. Ейс бързо го последва. Внимателно се промъкваше, озъртайки се в тъмнината. На няколко пъти му се наложи да се снижи, за да избегне риска да бъде осветен.

Накрая, шмугвайки се в храсталака, реши, че е достатъчно близо и може да се нахвърли върху жертвата си...

51.

Шей продължаваше да върти фенера, създавайки впечатлението на човек, който е изгубен, ранен или обзет от паника. Знаеше, че Ейс я преследва, защото чуваше откъслечни звуци по пътеката, прошарена от светлия лъч. И те се приближаваха все повече и повече.

Вече съм достатъчно далече — каза си тя. — Искам в капана да попадне той, а не аз.

Задъхана, уплашена и въпреки това по някакъв начин въодушевена, тя се обърна към форда и ускори крачки, сякаш беше ужасена от нещо около колата. Достатъчно бързо, но без да тича, тя започна да се провира сред гъсталака от бодливи храсти. Чупеше клоните и вдигаше колкото може повече шум, за да накара Ейс да направи необмислена стъпка. После спря, затаи дъх и се ослуша, размахвайки напосоки фенерчето.

Ето го.

Господи, толкова е близо!

Не точно там, където очаквах да е. При това вдига шум като мечка.

Изстрелът изплющя оглушително почти до ухото ѝ.

Тя се наведе инстинктивно, приклепна и се заслуша напрегнато. Преди да се изправи, я осени подозрението, че изстрелът не беше дошъл оттам, откъдето се чуваше шумът.

Това е. Вече няма смисъл да бягам. А наистина ли ми се привидя силуетът на Кимбърли? Ако е така, тя щеше да отвлече вниманието му...

Шей захвърли включения фенер на земята и изстена силно, сякаш беше ранена. За самата нея не прозвуча много убедително, но продължи да се преструва. Скри се зад изпречилия ѝ се храст, който беше почти на нейната височина. Насили се да диша бавно, дълбоко и безшумно, за да може да овладее емоциите си.

Лунният сърп пръскаше наоколо призрачна светлина. Отново настана пълна тишина. Вече не дочуваше шум от прекършени клони.

От съвсем друга посока долетя лек пукот, сякаш някой беше настъпил суха съчка. Затъркаляха се дребни камъчета. Отекна щракане на метал.

Ейс презареждаше пистолета си, преди да се приближи.

Тя свали предпазителя на малкия глок, вдигна го и зачака силуетът на преследвача ѝ да се появи в осветеното пространство.

Чакаше.

Той пристъпваше предпазливо като дебнещ хищник, надушил ранената си плячка.

Ейс заобиколи в кръг захвърления фенер и изсумтя презрително. Пристъпи към него и се наведе да го вдигне. Оръжието и бръснатата му глава отразяваха бледата лунна светлина.

Шей натисна спусъка.

Пистолетът отскочи в ръката ѝ, когато се разнесе оглушителен изстрел.

Тя примигна и се присви от отката. За няколко секунди не чуваше нищо, защото беше без наушниците, които обикновено носеше по време на упражненията в стрелба.

Вдигна ръка и стреля отново в приведената фигура. Изстрелът сякаш догони ехото на първия, отразено от надвисналите скали. Този път държеше очите си отворени и стегна тялото си, за да се прицели по-добре. Ейс сякаш се вкамени. Вторачи се в нея, а в погледа му се четеше смесица от шок, изненада и ненавист. Двайсет и два калибровият му пистолет беше паднал в нозете му. Дясната му ръка висеше неестествено.

Шей беше успяла да го рани.

Тя съвсем ясно долови шум от бързи стъпки, точно от мястото, където преди няколко минути се беше мярнала Кимбърли. Стори ѝ се отново, че вижда силуета ѝ. Тичаше към гората.

Ала сега повече я притесняваше Ейс. Не го беше наранила достатъчно, за да сложи край на битката.

Мъжът нададе яростен вик и налетя към нея.

Само че не се строполи, а ѝ се нахвърли с приведена глава като разярен бик.

Шей вдигна пистолета, за да стреля, но беше твърде късно. Ейс се стовари върху тялото ѝ като лавина. Глокът изхвърча встрани някъде в тъмнината, когато тя се хвърли на земята, претърколи се и отчаяно

запълзя, за да избяга колкото може по-далече от него. Той също залитна и падна, но когато опита да се изправи, отново се просна по очи. Беше толкова близо до нея, че тя можеше да усети миризмата на потта му и да види проблясващата кръв, стичаща се по ранената му ръка.

Тя скочи на нозе, препъна се и политна напред. Болката отново скова крака ѝ, който сякаш отказваше да поеме тежестта на тялото ѝ. Затова тя се претърколи отново и отново е единственото намерение да се отдалечи колкото може повече от падналия мъж. Блъсна се в някакъв дънер, опита да се изправи, ала Ейс вече се беше надвесил над нея.

Той изруга яростно и вдигна крак, за да размаже лицето ѝ, насочвайки пистолета към нея със здравата си лява ръка.

Шей присви колена и го ритна с все сила в слабините. Ейс опита да се предпази, но изрева от болка.

Преди тя да успее да го изрита отново, той насочи два и два калибровия пистолет към лицето ѝ.

— Играта свърши, кучко.

52.

Разнесе се див, животински вой секунда преди Ейс да полети, изритан от Танър. Мъжът изкрещя от болка и ярост. В следващия момент Танър се беше нахвърлил върху него.

На мъждивите отблясъци на фенерчето Шей виждаше само вкопчените им тела, вплетените им ръце и крака, стичащи се пот и кръв, лъскащи в тъмнината очи и зъби и блъскаща се в земята плешива глава. Чуваше тъпите удари от ритници, от размаханите им юмруци.

Изведнъж се разнесе ужасяващ вик, който раздра тишината. Последва тежко, накъсано дишане. Танър бавно се изправи, пристъпи напред и се свлече на колена до нея.

— Шей... Миличка, добре ли си?

— Изгубих пистолета ти — едва успя да изрече тя. — Ейс...

— Не се притеснявай.

— Но къде е той?

— Мъртъв е.

При тези думи тя почувства как тялото ѝ се отпусна. Напрежението ѝ се оттече, очите ѝ се проясниха. Студената нощ сякаш засия. С болезнен стон той се свлече до нея и я прегърна силно, като че ли се опитваше да я защити.

— Танър... — прошепна немощно Шей.

— Добре ли си? — попита отново той.

— Много по-добре от теб. Само малко съм замаяна.

Той простена от болка още веднъж. Тя докосна с пръсти обляното му в пот лице. Със здравата си ръка той я обгърна и я привлече по-близо.

— Мислех, че съм те изгубил завинаги... — каза с едва доловима въздишка Танър.

— Не се губя толкова лесно — опита да се пошегува Шей.

— Ще останеш с мен, нали? Обещай ми.

— Завинаги — отвърна тя.

Той се усмихна и притвори очи.

После се надигна с усилие и ѝ помогна да се изправи. Нозете ѝ едва я държаха. Лицето му беше изкривено от болка, сърцето му биеше като полудяло, дясната му ръка висеше неподвижна... Но бяха живи.

Подкрепяйки се един друг, те успяха стъпка по стъпка да стигнат до изоставения форд.

И нито един от двамата не се обърна към тъмнината, която току-що бяха оставили зад себе си...

53.

Красивото утро обгръщаше бавно старата къща в ранчото, изпълвайки стаята със златиста светлина. В съня си Шей се раздвижи и се притисна по-плътено към Танър. Той я прегърна със здравата си ръка, сякаш искаше да я защити. През изминалите осем дни двамата бяха преминали през кошмари, любовен екстаз и викове на ужас... Сега той я гледаше, наслаждавайки се на изкусителните форми на тялото ѝ, под бледите отблясъци на зората. Прокара нежно пръсти по устните ѝ, попивайки топлината на дъха ѝ.

Все още се нуждаеше да я докосва непрестанно, за да се убеди, че тя е жива и е близо до него. Болката в китката му само напомняше за онова, което едва не беше загубил.

Тя изпитваше почти същата необходимост. Дори когато спеше, не се отделяше от топлото му тяло.

Притискайки се към нея, Танър мислено започна да прави списък на всички, на които трябваше да се обади. Първо — на Брадърс, за да научи последните полицейски новини. На профсъюза, за да провери как вървеше договарянето. На адвокатата си...

— Почти мога да чуя мислите ти — зашепна Шей със сънен глас.

— Просто съм щастлив, че съм жив. И че съм с теб.

Тя се усмихна и леко го целуна по устните.

— И аз. Как е главата ти?

— Коя по-точно?

Смехът ѝ като слънчева светлина огря очите му, стопли тялото му. Сега той осъзнаваше колко му е било студено и неудобно, преди тя да се появи в живота му.

— Тази, която може да разсъждава.

— А, тя все още спи.

Пръстите ѝ се раздвижиха под завивките. Дъхът му секна.

— Наистина ли? — попита той шепнешком.

Ръката ѝ се плъзна по тялото му по-нежно, по-настойчиво. Танър започна да диша накъсано.

— Наистина. Вече съм съвсем будна. — Тя отвори тъмните си загадъчни очи, пълни с обич, които отразяваха светлината на настъпващото утро.

С бавно, леко движение устните му се впиха в нейните, после се плъзнаха по цялото ѝ тяло, което започна да настръхва под милувките му. Тя ги приемаше и даваше от себе си с щедрост, която винаги беше нова за него: по-голяма, по-дълбока, по-гореща. Телата и дъхът им се сляха. Галеха се, извисяваха се, докато и двамата изживяха мига на върховния екстаз. После се отпуснаха в леглото изтощени, всеки заслушан в дишането на другия. И се унесоха отново в сън.

Когато се събудиха, вече минаваше обяд. Динго започна да лае предупредително.

— Нужен ли ни е изобщо будилник, щом си имаме този пес? — измърмори Танър.

Шей се протегна и се сви под завивките, наблюдавайки го как си обува дънките и обувките и нанизва кобура на колана си. Обичаше пъргавото му, стегнато тяло, силата, която излъчваха мускулите му. Всяко негово движение я очароваше. Обожаваше неговата интелигентност, чувството му за хумор...

Обичаше го.

А той... Е, той не беше казал нищо, освен че се радва, задето е жив и е с нея.

Ние сме разумни, зрели хора. Какво друго мога да очаквам?

Но понякога да си разумен — не беше особено приятно.

— По-добре се облечи, мила — подвикна откъм всекидневната Танър. — Заместникът идва. Аз ще направя кафето.

— Огъст ли?

— Във всеки случай е неговата кола. Сигурно той я кара.

Тя припряно се облече и излезе да застане до Танър на верандата. Двамата наблюдаваха как пикапът на Огъст вдигна облак прах по пътя към ранчото на Лорн. Динго изскочи иззад тях, прецапа през кална локва и започна да лае.

— Спокойно, момче — подвикна му Танър. — Аз съм тук.

Кучето изскимтя, размаха опашка и притича към хората, които го бяха приютили.

Ветеринарят беше останал изумен от бързото му, пълно възстановяване. Когато го доведоха отново у дома, Динго подуши

мястото, където беше умрял стопанинът му, обходи цялата къща и никога повече не потърси Лорн.

— Надявам се, че заместникът няма да ни разпитва повече — каза Шей, като размърда изкълчения си крак. Наведе се и разтри с пръсти глезена си, който беше започнал да заздравява.

— Ченгетата винаги имат още въпроси. Впрочем докарал е форда ти.

— И е откарал пикапа на Лорн за скрап.

— Сигурен съм, че никой от нас не беше в състояние да го направи.

Тя се приближи към него и го погледна в очите.

Танър обви ръка около рамената ѝ. Споменът за онази нощ беше мъчителен и за двамата им. Ала надвисналата тогава смърт им беше помогнала да открият онова, което беше истински стойностното в живота.

— Жалко, че можах да пречупя врата на Ейс само веднъж — мрачно отбеляза той.

— О, не — бързо го поправи тя. — Преби се, след като падна, не помниш ли? Докато се опитваше да догони Кимбърли.

— Хм, точно така... — подсмихна се Танър.

Шефката беше пропаднала в небезопасна шахта, докато онази нощ тичаше към гората. Отне им три дни, докато открият трупа ѝ.

Огъст предвидливо намали скоростта, точно преди да влезе в двора, за да не вдига прах. Паркира до форда на Шей и тръгна към верандата.

— Добро утро, Нейт — посрещна го Танър.

— Кафето е почти готово — обади се Шей.

— Добро утро — поздрави Огъст. — При всяка следваща среща и двамата изглеждате все по-добре.

— Това не е толкова трудно — отвърна тя. — Е, наистина бяхме доста натъртени... Заповядай вътре.

— Това официално посещение ли е? — попита Танър, като ги последва в къщата.

— В известен смисъл. Шерифът на Елдорадо ми се обади да ми съобщи, че е получил анонимно съобщение, според което някакво откраднато злато е било скрито в аквариума с риби в къщата на Руа.

— Хмм... — поклати озадачено глава Танър.

— Казах му, че сме изпратили рапорт за липсващи златни монети. Ще ми е необходимо известно време, за да подготвя документите, но при всички случаи ще си получиш обратно златото на чичо ти.

— Оценявам усилията ти.

— Било е лош късмет, че Лорн е бързал да закара Динго при ветеринаря и е оставил скривалището почти отворено — обясни Огъст.

Танър кимна. Двамата с Шей се бяха опитали да възстановят последните часове от живота на Лорн.

— Предполагаме, че точно се е връщал от среща с адвокатите си, когато е пристигнал Руа — намеси се тя. — Вероятно не е спал цяла нощ. Дори не се беше преоблякъл. После е намерил кучето, извадил е златна монета, за да плати на лекаря, и е тръгнал набързо.

Огъст кимна.

— Нещата се връзват... Сигурно на връщане от града е чул мотора на Руа и е изтичал навън да види кой се е осмелил да нахлуе в земите му. Не е имал време дори да вземе шапката си.

— Намери ли някакво доказателство, че Ейс е спонсорира боевете на Руа? — попита Шей.

— Не и такива, които биха имали тежест в съда, но няма съмнение, че е било точно така. Ейс е дължал голяма сума на „МакКърди 8“. За мен това е достатъчно, за да направя връзката помежду им.

Танър чакаше, сигурен, че другият мъж не бе изминал целия този път в ранния утринен час, за да предъвкват за пореден път последователността на събитията, довели до смъртта на Лорн.

— Имате ли някаква идея кой е анонимният доброжелател? — заинтересува се Огъст. — Става въпрос за онзи, който е успял да накара шерифа на Елдорадо да претърси къщата на Руа, да открие монетите и изхвърления мобилен телефон с много номера в него.

— Трябва ли да знам кой е? — попита небрежно Танър. — Случаят не е мой.

— Точно това казах и аз на шерифа — погледна го многозначително другият.

Шей се загледа в обувките си и едва потисна усмивката си.

— Тази сутрин говорих със съдията — продължи заместникът. — Съжالياвам, че трябва да ти го кажа, мила, но цялата собственост на

Лорн преминава във владение на Танър. — Той го погледна. — Адвокатът ще ти се обади малко по-късно.

Тя отмести поглед от обувките си.

— Очаквах го. От сдружението ще останат много разочаровани, но грешката с договора беше изцяло наша. И приемаме решението.

— Между другото, поздравления за повишението ти — подметна Огъст. — Чух, че след смъртта на Кимбърли ще заемеш мястото ѝ. Местните собственици на ферми са страшно доволни. Те много те харесват.

— Само временно, докато намерят някой друг със способността на Кимбърли да набира средства и дарения.

— Не ми казаха това — възрази заместникът и отново се обърна към Танър: — Смяташ ли да се връщаш в Лос Анджелис?

— Оставил съм доста недовършена работа там — отвърна той. — Някои неща трябва да приключат лично.

— А ти си точно от този тип хора, които непременно трябва да сложат нещата по местата им. Между другото, ще получиш официално потупване по рамото в досието си от шерифа на Рефюдж.

Шей се надяваше, че изражението ѝ не издава обзелото я вълнение. През цялото време беше знаела, че Танър ще си замине. Просто не ѝ се искаше да мисли за това.

— Кафето е готово — каза хладно тя.

Когато влязоха в кухнята, вече беше успяла да се освободи от връхлетялата я тъга. Поне външно. Но тази в сърцето си оставаше... Е, просто трябваше да се научи да живее с нея.

Поне беше жива.

Танър се приближи до кафеварката, но тя го спря.

— Все още има следи от кафе по превръзката ти от последния път, когато се опита да го налееш с лявата си ръка.

— Затова пък се научих да стрелям с нея много по-добре отпреди.

Тя не възрази. Двамата бяха прекарвали доста време в упражнения в стрелба по мишени, които той беше направил. Не им се искаше при евентуална необходимост да пропуснат отново.

Танър я изчака да седне, преди да се обърне към Огъст:

— Кажете сега за какво точно си дошъл?

— Не може ли човек просто да изпие едно кафе с приятели? — безизразно отвърна заместникът.

— Доста дълъг път си изминал само за едно кафе.

Заместникът се усмихна.

— Със съдията решихме, че половината от онова, което ни е известно, не бива да се изписва на хартия.

— А какво мисли шефът ти за това?

— Не сте ли чули? — равно каза Огъст. — Личният му лекар открил някакъв проблем със сърцето. Ще излезе в пенсия още днес.

— Заслужава нещо много по-лошо — заяви Танър с глас, който по нищо не отстъпваше на ледения му поглед.

— Не можем да го докажем. Също както и останалото. Няма закон, който да забранява да въртиш бизнес по евтини мобилни телефони.

— Ами Руа? — попита Шей.

— Значи той е купил изхвърлен телефон, в който са намерили номерата на бившия му шеф и на новия. Както и този на Ейс, който най-вероятно е бил негов спонсор. И какво от това?

— А Хил? — обади се Танър, за да й спести неудобството.

— Той е политик. Разговаря с хиляди хора през цялото време. Също като Кампбел, Кимбърли и Ейс. Жалко, че двамата са мъртви. Голяма загуба за цялата общност.

— Дрън, дрън... — прекъсна го Шей.

— Но така е много по-удобно за всички, особено за любовника ти — меко обясни Огъст. — Трудно е да задоволяваш една жена, когато си зад решетките.

— Но Кампбел... — подхвана тя.

— Не се притеснявай — прекъсна я заместникът. — Той е съвсем наясно, че ако разсмърди публичното пространство, ще му се нахвърля като скъперник върху богатство.

— Съмнявам се, че изобщо е знаел какво става около него — сви рамена Танър. — Ейс не би му казал нищо. Хил още по-малко. Ти изобщо познаваш ли политик, който може да пази тайна? Колкото до шерифа, той не е първият общински служител, който прикрива хората, спонсориращи кампанията им.

Огъст кимна.

— Жалко, че Кимбърли се въодушеви толкова от вида на истинските живи мустанги, реши да ги последва и изгуби представа за времето и географията. И беше проява на истинска смелост от страна на Шей и Ейс да се опитат да я открият в тъмнината насред онази пустош на стотици мили в нищото. За късмет ти не се изгуби, нито счупи врата си като Ейс. Колкото до Танър, той се е обърнал с колата си, за да не те прегази, когато ти си изскочила на пътя му, тичайки да търсиш помощ...

Шей отвори уста да възрази, но премисли и замълча. С някои неща човек просто трябваше да се съгласява. Това опростяваше много нещата.

— Да, наистина извадихме късмет — каза сухо.

— Не забравяй да си го повтаряш — посъветва я заместникът. — Много често най-елементарното обяснение върши най-много работа.

— Злото да спи под камък и така нататък — измърмори Шей.

— Да не говорим, че сдружението запазва доброто си име — подметна Танър. — Както сама ми каза, ти ще трябва да живееш тук. Работодателите ти излизат от цялата каша като почтени хора.

— Гнилата ябълка се оказа Кимбърли — съгласи се Огъст.

— Радвам се — простичко отговори Шей.

— Ако ние с нея нямаме деца — спокойно рече Танър, — земята ще премине във владение на сдружението.

Шей остана като втрещена от думите му.

Заместникът местеше поглед от единия към другия.

— Деца, а? Е, поздравления.

Тя все още гледаше недоумяващо.

Танър бавно разтегли устни в усмивка.

— Но истинският мъж винаги се надява.

Нейната усмивка беше изпълнена с щастие и почуда.

— Една истинска жена също. Но... Аз си мислех, че се връщаш в Лос Анджелис?

— Само колкото да подпиша някои документи, да си платя сметките и да си стегна багажа. — После погледна настойчиво заместника: — Не е ли време да се връщаш в офиса, в патрулката или където там се налага.

Огъст не му обърна внимание.

— Освен това чух, че си се пенсионирал твърде рано и твоят капитан е казал, че си незаменимо ченге и той много съжалява, че те е изгубил. Но след упоритата ти работа, претърпените тежки травми и всичко останало е съгласен със синдиката, че трябва да получиш пълния размер на пенсията си, плюс целия си платен отпуск.

— Капитанът е щедър по царски — кимна Танър.

Шей се засмя.

— Да, няма съмнение — кимна Огъст. — По една случайност в нашия отдел се отваря свободно място. С твоя дългогодишен опит на полицаи в град като Лос Анджелис ще те наемат още преди мастилото да е засъхнало върху договора.

— Да не би да си разговарял с един човек на име Брадърс? — подозрително го изгледа Танър.

— Каза ми да ти напомня да го поканиш на сватбата.

— Обясних му, че първо ще трябва да хвана Шей.

— Доколкото мога да преценя от това, което виждам, тя не се е затичала много бързо.

Шей се покашля многозначително.

— Впрочем *тя* чува всичко.

— Върви си, Огъст — нареди Танър. — Трябва да приключи сделката.

— Точно щях да ти дам няколко съвета по въпроса.

— Повярвай ми — отново се обади Шей. — Той... Хмм... И сам се справя много добре.

Заместникът се разсмя, допи кафето си и ги остави сами.

— Значи ти харесва как поставям въпроса? — осведоми се Танър.

— По възможно най-неуστοимия начин — подсмихна се Шей. — При това действа безпогрешно.

— И си съгласна да се омъжиш за пенсиониран полицаи, който може да ти гарантира единствено дълги часове наслада и късата заплата на заместник и земеделец?

— Ти ли си полицаят?

— Да.

— В такъв случай съм съгласна.

— Дори това да означава да живееш в някакво си провинциално ранчо?

Тя прокара върха на пръстите си по очертанията на устните му.

— Най-вече това.

Усмивката му накара сърцето ѝ да спре.

— Да се връщаме в леглото — засмя се той. — Трябва да ти покажа едно нещо.

— Само едно ли?

— Ако е добро, и едно е достатъчно.

Издание:

Автор: Елизабет Лоуел

Заглавие: Опасно убежище

Преводач: Пепа Стоилова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Юлиана Василева

ISBN: 978-954-26-1306-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1995>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.